

giriş

Gul'dan çağırıldığında geldi ruhlarını karanlığa bilerek, hatta hevesle satmış olanlar. Tıpkı Gul'dan gibi, onlar da bir zamanlar büyük, ruhani varlıklardı. Bir zamanlar doğayı ve orkların onun içindeki yerini incelemişler; kırlardaki ve ormanlardaki hayvanlardan, gökyüzündeki kuşlardan, nehirlerdeki ve okyanuslardaki balıklardan bilgi edinmişlerdi. Ve bu döngünün bir parçası olmuşlardı: ne daha fazlası, ne daha azı...

Ama artık döngünün bir parçası değildiler.

Bu eski şamanlar, bu yeni savaş-büyücüler gücün en saf halini tatmış-lardı ve aynı bir bal damlası gibi, bu onlara gerçekten çok tatlı gelmişti. Böylece hevesleri daha da fazla güçle ödüllendirilmişti ve daha da fazlası-ya... Gul'dan her şeyi hocası Ner'zhul'dan öğrenmiş ama sonunda öğrenci öğretmenini aşmıştı. Güruh'un şimdiki güçlü, durdurulamaz yıkım dalgası-na dönüşmesi Ner'zhul'un sayesindeyse de daha öteye gitmeye onun cesa-reti yetmemişti. Ner'zhul'un kalbinde, halkının kalıtsal soyluluğuyla ilgili yumuşak bir nokta vardı. Gul'dan'ın ise böyle zayıflıkları yoktu.

Güruh dünyada katledilebilecek ne varsa katletmişti. Kana susamışlıklarını boşaltabilecekleri bir gedik kalmayınca da öfkeleri birbirlerine yönelmiş-ti. Kabileler kalplerinde yanmakta olan hayvani arzuları bastırabilmek için çaresiz bir girişimle birbirlerine saldırmıştı. Güruh'a, coşkun katliam ihti-yacını dindirebileceği yeni bir hedef gösterense Gul'dan olmuştu. Yakında ar-tık taze, kolay, olacıklardan habersiz avlarla dolu yeni bir dünyaya adım atacaktı. Kana susamışlık bir hastalık derecesine varacak ve vahşi Güruh, kendisini yönetecek bir konseye ihtiyaç duyacaktı. Bu konseyin başına Gul'dan gelecekti.

İçeri girenleri başıyla selamladı. Alev alev yanan, dumanlı, küçük göz-leri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Sahibinin kölesi olan hayvanlar gibi çağrıya kulak verip tek gelmişlerdi. Onun çağrısına...

Hepsi masanın etrafında toplandı. Bütün ork kabileleri içinde en çok kor-kulan, en çok saygı 'duyulan ve en çok nefret edilenlerdi. Bazıları biçimsiz ve iğrençti, karanlık bilginin bedelini sadece ruhlarıyla ödemişlerdi. Diğerleri hâlâ biçimli sayılırdı. Vücutları tam ve güçlü, kıpırtılı kasları pürüzsüz ye-şil deriyle sımsıkı örtülüydü. Karanlık pazarlıkta istekleri bu olmuştu. Hepsi daha fazla güç için her şeyi yapacak kadar acımasız ve kurnazdı.

Ama hiçbir Gul'dan kadar acımasız değildi.

"Biz, burada toplananlar, kabilelerimizin en güçlüleriyiz," diye başladı konuşmaya Gul'dan, çatallı sesiyle. "Gücün ne olduğunu biliyoruz. Onun nasıl elde edileceğini, nasıl kullanılacağını ve daha fazlasına nasıl sahip olu-nacağını biliyoruz. Diğerleri bizim ya da öbürümüz aleyhinde konuşmaya başlamakta. Bir kabile eski günlerine dönmek istiyor; öteki savunmasız ço-cukları öldürmekten bıktı." Kalın ve yeşil dudakları bir esef ifadesiyle bü-küldü. "İşte orklar zayıflık göstermeye başladığında olanlar bunlardır."

"Ama, Yüce Efendim, bütün Draenei'yi katlettik." dedi savaş-büyücü-le-rinden biri. "Bu dünyada öldürülecek başka ne kaldı?"

Gul'dan kalın dudakları iri ve keskin dişlerinin üstüne yayılarak gülüm-sedi. "Hiçbir şey," dedi. "Ancak diğer dünyalar bizi beklemekte."

Kızıl gözlerde yanan güce susamışlıktan keyif alarak onlara planı anlat-tı. İşte bu iyiydi. Bu, orkların şimdiye kadar kurulmuş en güçlü örgütü ola-caktı ve bu örgütün başında da Gul'dan'dan başkası olmayacaktı.

"Bizler de Güruh'u parmağında oynatacak olan konsey olacağız," dedi sonunda. "Her birimiz güçlü birer karakteriz. Ancak orkların gururu, bura-da aslında kimin efendi olduğunu bilmemelerini gerektirmekte. Bırakalım hepsi, baltalarını biz emrettiğimiz için değil de kendileri istediği için savurduğunu sansın. Bizler bir sır olarak kalacağız. Bizler gölgede gezenleriz; görünmezliğiyle daha da kudret sahibi olan gücüz. Bizler Gölge Meclisiz ve hiç kimse gücümüzden haberdar olmamalı."

Ancak bir gün, hem de çok yakında bir gün, birileri haberdar olacaktı.

BİR

B

öyle bir gecede hayvanlar bile üşüyordur, diye dü-şündü Durotan. Dalgın dalgın, yol arkadaşı olan kur-da uzandı ve Keskindiş'in beyaz kulaklarından birinin arkasını kaşıdı. Hayvan minnetle mırıldanıp ona daha da so-kuldu. Kurt ve ork şefi, gözlerini Durotan'ın mağarasının gi-rişi olan, kaba oval delikten dışarıya, beyaz kar tanelerinin sessizce yağışına diktiler.

Bir zamanlar Buzkurdu kabilesinin şefi Durotan daha ılı-man iklimlerin dokunuşunu bilirdi. Baltasını gün ışığında savurur, metalden yansıyan parıltıdan ve fışkıran kırmızı insan kanından sakınmak için gözlerini kısırdı. Bir zamanlar sade-ce kendi kabilesinden olanlara değil halkının bütün üyelerine karşı bir yakınlık hissedirdi. Birlikte saf tutmuşlar, tepelerin yamaçlarından akıp giden yeşil bir ölüm dalgası halinde in-sanları sarmışlardı. Birlikte ateş etrafında ziyafetler çekmişler-di. Birlikte derin, gürültülü kahkahalar atmış; küçük zihinle-ri katliam görüntüleriyle dolu çocukları, sönmekte olan köz-lerin yanında uyuklarken onlar kan ve fetih öyküleri anlat-mıştı.

Ancak şimdi Buzkurdu kabilesini oluşturan bir avuç ork, bu yabancı dünyanın dondurucu Alterac Dağlarında, sürgün-de, yalnız başlarına üşüyordu. Buradaki tek dostları iri, beyaz kurtlardı. Onlar bir zamanlar Durotan'ın halkının bindiği de-vasa siyah kurtlardan çok farklıydılar ama postu ne renk olur-sa olsun kurt kurttu. Bu hayvanları onlara kazandıran azimli bir sabır ve Drekk'Thar'ın güçlerinin birleşimi-ydi. Şimdi ork-&_ 1ar ve kurtlar birlikte avlanıyor, bitmez tükenmez karlı gece-lerde birbirlerini sıcak tutuyorlardı.

Mağaranın içinden gelen yumuşak bir iç çekme sesi Durotan'ın bakışlarını oraya çevirdi. Yıllar yılı süregelen kaygı ve öfkeden çizgilerle dolmuş, üstüne ebedi bir sıkıntı ifadesi yerleşmiş, haşin yüzü bu sesle yumuşayıverdi. Ad Verme töreni zamanı gelene kadar isimsiz kalacak olan küçük oğlu, an-nesi tarafından beslenirken feryat ediyordu.

Keskindiş 'i kar yağışını izlemesi için yalnız bırakan Durotan ayağa kalkıp mağaranın iç kısmına ağır ağır geri döndü. Draka bebeği emzirmek için bir göğsünü açmıştı. Şimdiyse çocu-ğu yapmaya çabaladığı işten alıkoyuyordu ve anlaşılan bebek orkun sızlanma nedeni buydu. Durotan seyrederken Draka işa-ret parmağını uzatıp ustura keskinliğindeki siyah tırnağıyla me-me ucuna derin bir kesik açtı ve sonra bebeğin minik başını tekrar göğsüne yasladı. Draka'nın güçlü çeneli, güzel yüzüne hiçbir acı ifadesi yayılmamıştı. Artık çocuk emdikçe, sadece an-nesinin besleyici sütünü değil, onun kanını da içiyordu. İşte gelişmekte olan genç bir savaşçı için uygun besin buydu. Durotan'ın oğlu, Buzkurdu kabilesinin gelecekteki şefi için...

Cesarete ve bilgelikte kendisine eş olan karısı ve onların güzeller güzeli, kusursuz oğulları için Durotan'ın kalbi sev-giyle doluverdi.

O zaman yapmak zorunda olduğu şeyin düşüncesi omuz-larına yerleşmiş ağır bir örtü gibi içini kapladı. Yere oturup derin bir iç çekti.

Draka bakışlarını kaldırıp ona baktı, kahverengi gözleri kı-sılmıştı. Durotan'ı gayet iyi tanıyordu kadın. Şef bunun en doğru seçim olduğunu bildiği halde ani kararını ona söyle-mek istemiyordu ama bunu yapmak zorundaydı.

"Artık bir çocuğumuz var," dedi Durotan. Derinden gelen sesi geniş göğsünden gümbürdeyerek çıkıyordu.

"Evet," diye karşılık verdi Draka, sesinde gururla. "Sevim-li, güçlü bir oğlan. Babası savaşta asil bir şekilde öldüğünde 1__ Buzkurdu kabilesini yönetecek olan bir çocuk. Bundan yıllar sonra," diye ekledi.

"Onun geleceği için bir sorumluluk taşıyorum," diye de-vam etti Durotan.

Şimdi Draka'nın dikkati tamamen ona yönelmişti. O anda eşinin görüntüsü Durotan'a olağanüstü güzel görünüyordu. Ork şefi onun yüzünü kendi zihnine kazımaya çalıştı. Ateşin ışığı yeşil tenine vurup güçlü kaslarını iyice ortaya çıkarıyor, uzun ve sivri iki dişinin parıldamasına neden oluyordu. Dra-ka bir şey söylemeden onun devam etmesini bekledi.

"Eğer Gul'dan'ın aleyhinde konuşmamış olsaydım şimdi oğlumuzun birlikte büyüyeceği daha fazla oyun arkadaşı ola-caktı," diye devam etti Durotan. "Eğer Gul'dan'ın aleyhinde konuşmamış olsaydım hâlâ Güruh'un saygın üyeleri olacak-tık."

Draka kocaman çenesini açıp uzun dişlerini hoşnutsuzca eşine göstererek tısladı. "O zaman sen de benim eşim olmaz-dın," diye patladı. İr kilen bebek yüzünü birden annesinin dolgun göğsünden çekip dişi orkun yüzüne baktı. Beyaz süt ve kırmızı kan şimdiden çıkık olan çenesinden damlıyordu. "Buzkurdu kabilesinden Durotan bir kenarda oturup halkımı-zın insanların koyunları güttüğü gibi ölüme sürüklenmesini uysallıkla kabullenemez. Öğrendiklerini anlatmak zorundaydın, sevgili eşini. Daha azını yapıp hâlâ şimdi olduğun şef olarak kalamazdın."

Durotan onun sözlerinin doğruluğunu başıyla onayladı. "Gul'dan'ın halkımıza karşı zerre kadar sevgi beslemediğini bilmek, bunun onun için sadece gücünü artırmak için bir yol olduğunu bilmek..."

Ork şefi sessizliğe büründü. Gölge Meclisten ve Gul'dan'ın iki yüzlüğünden haberdar olduğunda yaşadığı şaşkınlığı, deh-şeti ve de öfkeyi anımsadı. Diğerlerini hepsini bekleyen tehlike konusunda ikna etmeye çalışmıştı. Draenei ırkını yok et-mek için akılsız kuklalar gibi kullanılmışlardı. Durotan artık Draenei neslinin tükenmesinin gerekli olmadığını düşünme-ye başlamıştı. Karanlık Geçit'ten onları hiç beklemeyen bir dünyaya gönderilmişlerdi. Bu orkların seçimi değildi, ah ha-yır, Gölge Meclisin seçimiymiş. Hepsi Gul'dan içindi, hepsi Gul'dan'ın şahsi gücü içindi. Bu kadar boş bir amaç uğruna kaç ork dövüşüp ölmüştü?

Kararım eşine açıklamak için doğru sözcükleri aradı. "Ko-nuştum ve sürüldük. Peşimden gelen herkes de öyle. Bu bü-yük bir utanç."

"Sadece Gul'dan'ın utancı," dedi Draka, sert bir sesle. Be-bek geçici korkusunu atlatmış, tekrar meme emmeye başla-mıştı. "Halkın hayatta ve özgür, Durotan. Burası zorlu bir yer ama kar kurtlan bizim yoldaşımız oldu. Kışın en çetin zama-nında bile bol bol taze et buluyoruz. Elimizden geldiğince es-ki günleri canlı tutuyoruz ve ateşin etrafında anlatılan öykü-ler çocuklarımızın mirasının bir parçası."

"Daha fazlasını hak ediyorlar," dedi Durotan. Keskin tır-nağıyla, meme emmekte olan oğlunu işaret etti. "O daha faz-lasını hak ediyor. Hâlâ kandırılmakta olan kardeşlerimiz daha fazlasını hak ediyor. Ben de hak ettiklerini onlara vereceğim."

Ayağa kalkıp bütün heybetiyle dikleşti. Muazzam gölgesi eşinin ve çocuğunun üstüne düşüyordu. Draka'nın mutsuz yüz ifadesi ona, karısının onun ne söyleyeceğini zaten bildi-ğini açıklıyordu ama sözcüklerin ağızdan dökülmesi gereki-yordu. Onları somutlaştıran, gerçek yapan buydu... ve bozul-mayacak bir yemin yapan da.

"Her ne kadar kuşkuları olsa da bana kulak verenler vardı. Geri dönüp bu birkaç şefi bulacağım. Hikâyemin doğruluğu

konusunda onları ikna edeceğim ve onlar da halklarım bir ara-ya getirecekler. Artık Gul'dan'ın köleleri olmayacağız. Sadece ona hizmet eden savaşlarda kolayca telef olup bir daha hiç ha-tırlanmadığımız zamanlar' sona erecek. Bu benim andım olsun; benim, Durotan'ın, Buzkurdu kabilesi şefinin andı!"

Başını geri atıp keskin dişlerle dolu ağzını neredeyse müm-kün olamayacak kadar açtı ve gözleri geriye yuvarlanırken yüksek sesli, derinden, öfke dolu bir çığlık attı. Bebek ağlama-ya başlamıştı. Bu çığlıkla Draka bile ürpermişti. Bu Ant Çığlı-ğıydı ve ork şefi, genelde sesi boğan yoğun kara rağmen bu gece kabilesindeki herkesin onu duyacağını biliyordu. Dakika-lar içinde Ant Çığlığının sebebini öğrenmek için şeflerinin ma-ğarasının etrafında toplanacak ve kendi çığlıklarını atacaklardı.

"Tek başına gitmemelisin, sevgili eşim," dedi Draka. Yu-muşak sesi Durotan'ın kulakları sağır eden Ant Çığlığıyla bir tezat oluşturuyordu. "Biz de seninle geleceğiz."

"Seni bundan men ediyorum."

Bunu bekliyor olması gereken Durotan'ı bile şaşırtan ani bir hareketle Draka ayağa fırladı. Yumruklarını sıkıp havaya kaldırdığında, ağlamakta olan bebek kucağından yuvarlan-mıştı. Bir an sonra Durotan vücuduna bir acı yayılır ve yü-zünden kan damlarken gözlerini kısmıştı. Dişi ork mağarayı bir

anda baştan başa aşırp erkeğinin yanaklarını tırnaklarıyla yarmış ti.

"Ben Kelkar kızı Draka'yım, Rhakish oğlu. Kimse beni eşi-min ardından gitmekten men edemez, Durotan'ın kendisi bi-le! Seninle gelirim, senin yanında kalırım, gerekirse ölürüm. Peh!" Draka onun suratına tükürdü.

Tükürük ve kan karışımını yüzünden temizlerken Durotan'ın kalbi kadınına karşı sevgiyle doldu. Onu eşi olarak, oğ-lunun babası olarak seçmekle doğru olanı yapmıştı. Bütün ork tarihinde ondan daha şanslı bir erkek var mıydı acaba? Durotan hiç sanmıyordu.

Bunun Gul'dan'ın kulağına gitmesi halinde Orgrim Kiyametçekici'nin ve onun kabilesinin sürgün edileceği gerçeğine rağmen büyük Savaş Şefi, Durotan ve ailesini kamp yerine buyur etti. Ancak kurda kuşkuyla göz atmıştı ve kurt da ona aynı şekilde karşılık vermişti. Düşük rütbeli orklar Kiyamet-çekici'nin barınağı olan kaba çadırdan çıkarılmış ve Durotan, Draka ve onların henüz isimlendirilmemiş çocukları içeri alınmıştı.

Gece Kiyametçekici için biraz soğuktu. Saygıdeğer konuk-ları üstlerindeki her şeyi çıkarıp buranın sıcaklığıyla ilgi-li bir şeyler mırıldanırken Savaş Şefi onları rahatsız bir hay-retle seyretti. Buzkurdu kabilesi böyle 'sıcak havalara' alışık değil her halde, diye geçirdi aklından.

Dışarıda kişisel muhafızları nöbet bekliyordu. Kapı görevi gören örtü hâlâ açıktı ve Kiyametçekici onların ateşin etrafın-da toplanıp kocaman yeşil ellerini dans eden alevlere uzatma-larını görebiliyordu. Gece yıldızların ufak ışıkları dışında ka-ranlıktı. Durotan gizli ziyareti için iyi bir gece seçmişti. Er-kek, kadın ve çocuktan oluşan küçük grubun fark edilip as-lında kim olduklarının anlaşılması pek mümkün değildi.

"Seni ve kabileni tehlikeye attığım için elem duyuyorum," diye başladı söze Durotan.

Kiyametçekici elini bu sözlerin önemsizliğini işaret eder-cesine salladı. "Ölüm bizim için gelecekte bizi şerefli davra-nır bir şekilde bulacaktır." Ork ailesine oturmaları için işaret etti ve eski dostuna taze bir avın yağları damlayan budunu uzattı. Et hâlâ sıcaktı. Durotan teklifi başını sallayarak kabul etti. Sulu ete dişlerini geçirip kocaman bir parça kopardı. Draka da aynısını yapıp kanlı parmaklarını bebeğine uzattı. Çocuk annesinin elindeki tatlı sıvıyı hevesle emdi.

"Sevimli, güçlü bir oğlan," dedi Kiyametçekici.

Durotan başıyla onayladı. "Kabileme layık bir lider olacak ama bunca yolu oğluma takdirlerini duymak için gelmedim."

"Yıllar önce üstü kapalı sözlerle konuştun," dedi Kiyamet-çekici.

"Kabilemi korumaya çalışıyordum ve Gul'dan sürgün ka-rarı verene kadar kuşkuyla doğru olduğundan emin değil-dim," diye karşılık verdi Durotan. "Beni çabucak cezalandır-maya kalkması bildiklerimin doğruluğundan emin olmamı sağladı. Dinle, eski dostum ve kendin karar ver."

Durotan, birkaç metre ötede ateşin yakınında oturan mu-hafızların konuşulanlara kulak misafiri olmaması için kısık bir sesle anlatmaya başladı. Kiyametçekici'ne bildiği her şeyi an-lattı; iblis lorduyla yapılan pazarlığı, Gul'dan'ın gücünün iç-renc yapısını, Gölge Meclisin kabilelere ihanet edişini ve ib-lis güçlerine yem edilecek orkların kaçınılmaz, utanç verici sonunu anlattı. Kiyametçekici yüzüne duygusuz bir ifade ver-meye çalışarak dinledi onu ama geniş göğsünün içinde kalbi, kendisinin o ünlü savaş çekicinin insan etine çarptığında çı-kardığı ses gibi küt küt atıyordu.

Bu doğru olabilir miydi? Savaşmaktan kafayı bozmuş ya-rım akıllının birinin saçmalaması gibi geliyordu kulağa. İblis-ler, karanlık anlaşmalar... ama yine de burada konuşmakta olan Durotan'dı. Şeflerin en bilgelerinden, en haşinlerinden ve en asillerinden biri olan Durotan. Başka dudaklardan dö-külmüş olsalar bu anlatılanların yalan ya da saçmalık olduğu-na hükmederdi ama Durotan söylediklerinden dolayı sürgün edilmişti ve bu da söylenenlerin gerçek olduğuna kanıttı. Hem Kiyametçekici karşısındaki şefe bundan önce de birçok kez hayatı pahasına güvenmişti.

Tek bir sonuç vardı: Durotan'ın sözleri doğrudu. Eski dostu konuşmasını bitirince Kiyametçekici ete uzandı ve bir ısırık daha aldı. Karmakarışık olan zihni anlatılanlardan bir anlam çıkarmaya çalışırken ork şefi lokmasını yavaş yavaş çiğ-nedi. Sonunda ağzındakini yutup konuşmaya başladı.

"Sana inanıyorum, eski dostum. Seni temin ederim halkım adına Gul'dan'ın planlarını desteklemeyeceğim. Karanlığa karşı seninle birlikte duracağız."

Karşısındakinin sözlerinden etkilendiği belli olan Durotan elini uzattı ve Kiyametçekici bu eli sıkıca kavradı.

"Her ne kadar bu bize şeref verirdiyse de bu kampta çok uzun süre kalamazsınız," dedi Kiyametçekici, ayağa kalkar-ken. "Şahsi muhafızlarımdan biri -size güvenli bir yere kadar eşlik edecek. Yakınlarda akan bir dere ve etraftaki ağaçlıklar-da yılın bu zamanında birçok av var, bu yüzden aç kalmaz-sınız. Senin adına elimden geleni yapacağım ve doğru zaman, geldiğinde sen ve ben birlikte Büyük Hain Gul'dan'ı katlet-mek için yan yana olacağız."

Onları kamp yerini çevreleyen ormanın kilometrelerce içi-ne götüren muhafız ağzını bile açmamıştı. Vardıkları açıklık alan gerçekten de ıssız ve yeşillikti. Durotan suyun akışını du-yabiliyordu. Ork şefi, Draka'ya döndü.

"Eski. dostuma güvenebileceğimi biliyordum," dedi Buz-' kurdu kabilesinin şefi. "Çok zaman geçmeden..."

Ve Durotan birden donup kaldı. Yakınlardaki akarsuyun şırıltısını bastıran bir. ses duymuştu. İnce bir dalın heybetli bir ayağın altında ezilme sesi...

Savaş narasını haykırarak baltasına uzandı. Daha silahını kavrayamadan suikastçılar tepesine binivermişti. Durotan, Draka'nın öfke dolu tiz çığlığını hayal meyal duydu ama ona yardım edebilmek için fırsat bulamadı. Gözünün ucuyla, Keskindiş'in davetsiz misafirlerden birinin üstüne atlayıp onu ye-re yıktığını gördü-

Sessizce gelmişlerdi. Bunlarda orklara özgü gururun en önemli parçalarından biri olan öldürürken düşmanla şerefli-ce yüzleşme diye bir şey söz konusu değildi. Bunlar suikast-çılardı; aşağılığın en aşağılığı, ayağın altındaki solucanlardı. Gerçek solucanlardan tek farkları her yerde olmalarıydı. Bu doğal olmayan sessizlikte onların ağızları kapalı kalsa da si-lahlarının dili belli bir amaç

için konuşuyordu.

Bir balta Durotan'ın sol uyluğunda derin bir yarık açtı. .Ork şefi dönüp katili olacak olan. suikastçıyı gırtlaklamak için çıplak ellerini çaresizce uzatırken sıcak kan bacağından aşağı akıp gidiyordu. Durotan'ın gözleri o bildik, içten gelen ork hiddetinden, hatta bütün duygulardan, korkutucu derecede yoksun bir yüzle karşı karşıya geldi. Rakibi baltasını tekrar kaldırdı. İçinde kalan gücün tamamını kullanan Durotan elle-rini orkun gırtlığına sardı. Şimdi baltasını elinden düşüren solucanın yüzündeki ifadesizlik yok olmuştu. Ork, Durotan'ın kalın ve güçlü parmaklarını boynundan sökmek için çabalı-yordu.

Kısa ve keskin bir uluma duyuldu ve ardından sessizlik geldi. Keskindiş ölmüştü, Durotan'ın bunu bilmesi için dö-nüp bakması gerekmiyordu. Draka halen, kendisini katlede-cek olan orka homurdanarak sayıp döküyordu. Sonra ork şe-finin içini korku dolu bir ürpertiyle dolduran bir ses boşlu-ğu yardı: küçük oğlunun dehşetli çığlığı...

Oğlumu öldüremeyecekler! Bu düşünce Durotan'ın içini yeniden kuvvetle doldurdu ve ork savaşçısı bacağındaki kesilmiş atar-damardan akıp giden kana rağmen kükreterek doğrulup düş-manını kendi muazzam gövdesinin altına almayı başardı. Su-ikastçı artık gerçek bir dehşetle kıvrılmaktaydı. Durotan iki eliyle sertçe bastırdı ve avuçlarının içinde rakibinin boynu-nun onu tatmin eden kırılmasını hissetti.

"Hayır!" Ses onlara ihanet eden hain muhafızdan gelmiş-ti. Bu ses yüksek tondaydı ve insansı bir korkuyla doluydu.*"Hayır, ben sizdenim; hedef onlar..."

Durotan kafasını çevirir çevirmez muazzam bir suikastçı-nın, elindeki neredeyse kendisinden iri kılıcını akıcı ve mun-

tazam bir kavisle savurduğunu gördü. Kıyametçekici'nin kişi-sel muhafızının yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kılıç hainin boynunu tek bir hamlede yarı ve kopmuş, kanlı kelle uça-rak ork şefinin yanından geçip gitti. Durotan ölü muhafızın yüzündeki şaşkınlık ve şoku hâlâ görebiliyordu.

Eşini korumak için döndü ama artık çok geçti. Durotan, Draka'nın neredeyse parça parça doğranmış hareketsiz bede-nini ormanlık alanda, gittikçe büyümekte olan bir kan gölü-nün ortasında görünce öfke ve sonsuz bir kederle haykırdı. Dişi orkun katili cansız bedeninin üstünde tehditkâr bir ifadeyle durmuş ve şimdi de dikkatini Durotan'a yöneltmişti.

Adil bir dövüşte Durotan üçüyle de başa çıkabilirdi. An-cak böylesine korkunç bir yara almışken ve elleri dışında hiç-bir silahı yokken öleceğini biliyordu. Kendini korumaya ça-lışmadı. Bunun yerine tamamen içgüdüsel olarak çocuğu olan küçük yığma uzandı.

Gözleri sersem sersem, birden omzundan fışkıran kan sa-ğanağına takıldı. Refleksleri kan kaybından dolayı zayıflıyor-du. Daha hiçbir tepki veremedi sol kolu da sağ kolunun ya-nında, yerde istemsizce seçirerek yatıyordu. Bu solucanlar onun oğlunu son bir kez tutmasına bile izin vermeyeceklerdi.

Yaralı bacağı onu daha fazla taşıyamazdı. Durotan öne doğru devrildi. Şimdi yüzü oğlunun sadece birkaç san-tim uzağındaydı. Güçlü bir savaşçıya ait olan yüreği, bebeğin yüzündeki ifadeyle parçalanıverdi. Bu tam anlamıyla bir deh-şet ve şaşkınlık ifadesiydi.

"Çocuğu... alın," dedi Durotan, çatallı bir sesle. Konuşa-bilmiş olmasına bile şaşırıyordu.

Suikastçı ork şefinin onu görebileceği kadar eğildi ve Durotan'ın yüzüne tükürdü. Bir an için Durotan onun, bebeği babasının gözü önünde kılıçtan geçireceğinden korktu.

"Çocuğu orman yaratıklarına bırakacağız," diye hırladı su-ikastçı. "Belki onlar çocuğu parçalarken seyredebilirsin."

Sonra geldikleri kadar sessiz bir şekilde gittiler. Kan vücu-dundan bir nehir gibi akıp giderken Durotan sersemlemiş ve yön duygusunu kaybetmiş halde gözlerini kırıştırdı. Tekrar hareket etmeye çalıştı ama başaramadı. Tek yapabildiği gittikçe yok olmakta olan görüşüyle oğlunun görüntüsüne bak-maktı. Bebeğin küçük göğsü attığı her çığlıkta inip kalkıyor, toparlak olmuş minik yumrukları deli gibi sallanıyordu.

Draka... sevgilim... Küçük oğlum... Çok özür dilerim... Bütün bunlara ben sebep oldum...

Görüş alanının kenarları kararmaya başlamıştı. Oğlunun görüntüsü yok oluyordu. Buzkurdu kabilesinin şefi Durotan'ın yaşamı vücudundan ağır ağır akıp giderken tek teselli-si oğlunun aç orman hayvanları tarafından canlı canlı yenisi-nin korkunç görüntülerine şahit olmak zorunda kalmadan ölüp gideceğiydi.

"Kutsal Işık adına, bu ne sesi böyle!" Yirmi iki yaşındaki Tammis Foxton ormanda yankılanan sese kulak kesildi. "Ge-ri dönsek de olur, Teğmenim. Bu ses her neye aitse, peşine düşmeye degecek ne kadar av varsa kesin kaçırmıştır."

Teğmen Aedelas Blackmoore uşağına miskin miskin sırttı.

"Sana öğretmeye çalıştığım hiçbir şeyi öğrenemedin mi, Tammis?" dedi sözcükler ağzından ağır ağır dökülerek. "Der-dim akşam yemeği için geriye bir şeyler götürmek kadar o kahrolası kaleden uzaklaşmak. Bırak bu şey her neyse avazı çıktığı kadar feryat etsin." Arkasındaki heybeye uzandı. Avucundaki şişe serin ve pürüzsüzdü.

"Av kupası ister misiniz, efendim?" Blackmoore'un onun hakkında söylediklerine rağmen Tammis gayet iyi bir eğitim görmüştü. Eyerine tutturulmuş, ejderha kafası biçimli küçük bir kupayı efendisine uzattı. Av kupaları at üstünde kullan-mak için özellikle asılacak biçimde tasarlanmıştı. Blackmoore bir an düşündükten sonra uşağının teklifini elini sallayarak reddetti.

"O kadar zahmete hiç gerek yok." Teğmen dişleriyle şişe-nin mantarını çekip boştaki eline bıraktı ve şişenin ağzını du-daklarına dayadı.

Ah, bu meret çok lezzetliydi. İçki boğazından midesine bir yudumda inmişti. Elinin kenarıyla ağzını silen Blackmoore şi-şenin mantarını tıkayıp tekrar şişeyi eyerine taktı. Teğmen, Tammis'in endişeli bakışlarını kaçırmamasını bilerek görmezden geldi. Efendisinin ne kadar içtiğinden uşağına neydi ki?

Savaş meydanında ork saflarını delip geçme konusundaki neredeyse inanılmaz başarısı sebebiyle Aedelas Blackmoore'un rütbesi hızla yükselmişti. Üstleri bunu onun yeteneği-ne ve cesaretine bağlamışlardı. Blackmoore onlara cesaretinin içki kadar oynak olduğunu söyleyebilirdi ama tabii ki bunu yapması için bir neden yoktu.

Ünü kadınlara karşı şansını artırmıyor değildi. Atılgan ve zarif görüntüsünün de buna katkısı oluyordu. Omuzlarına dökülen siyah saçları, çelik mavisi gözleri ve özenle kesilmiş keçi sakalıyla yakışıklı; uzun boylu; kusursuz bir kahraman-dı. Eğer bazı kadınlar yatağını pişmanlıkla, hatta sıklıkla bir-kaç çürükle

terk ediyorsa elbette bunu sorun edecek değildi. Geldikleri yerde onlardan daha bir sürü vardı.

Kulak tırmalayan ses teğmeni sinirlendirmeye başlamıştı. "Susmaya niyeti yok," diye homurdandı Blackmoore.

"Yaralı bir hayvan olabilir, efendim. Belki sürüne sürüne uzaklaşabilecek durumda değildir," dedi Tammis. "O zaman onu bulup bize çektiirdiği bu ıstıaba son vere-lim," diye karşılık verdi Blackmoore. İsmiinin çağırıştırdığı ka-dar kara bir at olan Geceşarkısı'nı gereğinden aşırı bir kuv-vetle mahmuzlayıp atı cehennemlik sesin geldiği yöne dört-nala sürdü.

Geceşarkısı öyle ani durdu ki en iyi süvarilerinden 1 olan Blackmoore neredeyse hayvanın kafasının üstünden öne fırlı-yordu. Teğmen küfrederek hayvanının boynunu yumrukladı. Sonra Geceşarkısı'nın bu kadar ani durmasının sebebini gö-rüp sessizliğe büründü.

"Kutsal Işık adına," dedi Tammis, küçük, gri midillisini efendisinin atının yanma sürerek. "Bu da ne!"

Üç ork ve muazzam bir beyaz kurt ağaçlık alanda yatıyor-du. Blackmoore onların yakın zamanda öldüğünü tahmin et-ti. Kan. katlaşmışsa da henüz çürüme kokusu yayılmamıştı. İki erkek, bir dişi. Kurdu cinsiyeti kimin umurundaydı. Kahrolası orklar. Vahşi yaratıklar daha sık birbirlerine girse onun gibi insanların başını bir sürü deritten kurtarırlardı. Bir şey hareket etti ve Blackmoore o kadar canhıraş feryat edenin ' ne olduğunu gördü. Bu, hayatında gördüğü en çirkin şeydi: bir ork bebeği... Kuşkusuz bu yaratıklar arasında kundak ola-rak kullanılan bir kumaşa sarılmıştı. Blackmoore bakışlarım ondan ayırmadan atından indi ve bebeğe yaklaştı.

"Dikkatli olun, efendim!" diye ciyakladı Tammis. "İsrarabilir!"

"Daha önce hiç yavru görmemiştım," dedi Blackmoore. Topak halindeki bebeği çizmesinin ucuyla dürttü. Mavi beyaz kumaştan hafifçe dışarı yuvarlanan yaratık çirkin, yeşil sura-tım daha da buruşturup zırlamaya devam etti.

Bir şişe bal likörünü çoktan götürmüş ve ikinciyi de ko-laylamış olduğu halde Blackmoore'un aklı hâlâ gayet iyi çalışıyordu. Şimdi zihninde bir fikir şekillenmeye başlamıştı. 1 Tammis'in huzursuz uyarılarına aldırış etmeyen Blackmoore eğilip küçük canavarı yerden aldı. Mavi ve beyaz renklerdeki kumaşı onun etrafına sıkıca sardı. Bebek ağlamayı neredeyse hemen kesmişti. Griye yakın mavi gözleri teğmeninkilerle buluştu.

"İlginç," dedi Blackmoore. "Bebekleri küçükken aynı in-sanlar gibi mavi gözlere sahip." Çok geçmeden bu gözler do-muz rengine, siyaha ya da kızıla dönecek ve bütün insanlara canice bir nefretle.bakacaktı. Ama eğer...

Yıllardır Blackmoore kendisinininkine eş soydan ve rütbe-den insanların yarısı kadar saygı görebilmek için hepsinden iki kat fazla çalışmıştı. Babasının hainliğinin damgasıyla bo-ğuşmuş, güç ve mevki sahibi olmak için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Hâlâ çoğu kişi tarafından kendisine kuşkuyla bakılıyor, onun duymayacağını düşündüklerinde çevresinde-kiler 'hainin kanından gelme' diye mırıldanıyorlardı. Ama belki de artık bir gün gelip bu acı yorumları daha fazla din-lemekten kurtulabilirdi.

"Tammis," dedi düşünceler içinde. Bakışlarım, ork bebe-ğinin olmayacak mavilikteki gözlerine dikmişti. "Çok zeki bir adama hizmet etme şerefine sahip olduğunu biliyor muy-dun?"

"Elbette biliyorum, efendim," diye karşılık verdi Tammis, teğmenin de bekleyeceği gibi. "Acaba bunun neden şu anda özellikle doğru olduğunu sorabilir miyim?"

Blackmoore bakışlarını hâlâ midillisinin sırtında olan uşa-ğına kaldırıp sırtıttı. "Çünkü Teğmen Aedelas Blackmoore el-lerinde kendisini ünlü, zengin ve en önemlisi, güçlü yapacak bir şey tutmakta." İki

T

ammis Foxton üzüntü dolu bir telaş içindeydi; bunun tek ve doğrudan sebebi efendisinin canının feci şekil-de sikkın olmasıydı. Ork yavrusunu eve getirdiklerin-de Blackmoore neredeyse savaş meydanındaki gibi bir hal al-mıştı: tetikte, ilgili ve dikkatli...

Ork tehdidi her geçen gün daha azalıyordu ve neredeyse her gün tekrarlanan savaşların heyecanına alışık olan insanlar sıkılmaya başlamışlardı. Programlı arena dövüşleri oldukça tutulmuş ve hem erkeklerin içlerindeki enerjiyi boşaltacakla-rı bir yer halini almış, hem de bir miktar paranın yer değiş-tirmesi için fırsat sağlamıştı.

Bu ork da insanların kontrolünde ihtiyatlı bir şekilde büyü-tülecekti. Bir orkun gücü ve hızıyla ama aynı zamanda Black-moore'un sağlayacağı bilgiyle, yakında her yere yayılacak olan programlı müsabakalarda yenilmez bir rakip olacaktı.

Ancak küçük çirkin şey son birkaç gündür hem bir şey ye-memiş, hem de solgunlaşp sessizliğe bürünmüştü. Kimse bir şey söylemiyordu ama herkes gerçeği biliyordu: Yaratık öl-mek üzereydi.

Bu, Blackmoore'u sinirlendirmişti. Hatta bir keresinde kü-çük canavarı yakalayıp et parçasını boğazından aşağı zorla sokmaya bile kalkmıştı ama tek yapabildiği 'Thrall' ismini verdiği orku neredeyse boğmaktı. Thrall eti tükürünce de

Blackmoore onu kelimenin tam anlamıyla alıp samanların içi-ne fırlatmış ve orkun geçici olarak barındığı ahırdan küfürler savurarak çıkmıştı.

Şimdi Tammis efendisinin etrafında elinden geldiğince ih-tiyatlı dolaşıyor, ağzından çıkan sözcükleri her zamankinden daha dikkatli seçiyordu. Yine de birkaç kez Teğmen Blackmo-ore'un. onun ardından fırlattığı bazen boş bazen de dolu bir şişeye karşılaştığı olmuştı.

Mutfak bölümünde çalışan kumral, elma yanaklı bir kadın olan karısı Clannia şimdi Tammis'in önündeki tahta masaya bir tabak soğuk yemek koyup kocasının gergin boynunu ovu-yordu. Blackmoore'la kıyaslandığında mutfaklardan sorumlu iriyarı, gürültücü aşçıbaşı bir paladin sayılırdı.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Clannia, umutla. Kaba, tahta masada eşinin yanma ilişti. Birkaç hafta önce doğum yapmıştı ve hâlâ hareketlerinde temkinli davranıyordu. O ve en büyük çocukları Taretha saatler önce yemek yemişlerdi. Anne babası tarafından fark edilmeyen küçük kız, henüz bir bebek olan kardeşiyle birlikte şöminenin kenarındaki küçük yataкта uyurken babasının gelişiyile uyanmıştı. Şimdi sarı, bukleli saçları uyku başlığının içinde, ayağa kalkmış; büyük-lerin konuşmasını hem gözleriyle, hem

de kulaklarıyla takip ediyordu.

"Evet ve hepsi kötü şeyler," dedi Tammis, yalın bir ifa-deyle. Bir yandan da artık katlaşmaya başlamış olan patates çorbasından kaşıkliyordu. Lokmasını çiğneyip yuttu ve ko-nuşmaya devam etti: "Ork ölüyor. Blackmoore'un yedirmeye çalıştığı hiçbir şeyi kabul etmiyor."

Clannia iç çekip dikmekte olduğu kumaşlara uzandı. İğne ileri geri oynayarak Taretha'nın yeni elbisesini oluşturacak parçaları birleştiriyordu şimdi. "Bu en doğrusu," dedi yumu-şacık bir sesle. "Blackmoore'un işi gücü mü yoktu da böyle bir şeyi Durnholde'ye getirdi? Zaten yetişkin olanların bütün gün attıkları çığlıkları yeteri kadar dinliyoruz. Şu iskân böl-gelerinin tamamlanmasını ipe çekiyorum, böylece o yaratık-lar Durnholde'nin sorunu olmaktan çıkacaklar." Kadının vü-cudu ürpertiyle titredi.

Taretha, .gözleri kocaman açılmış, sessizce onları seyredi-yordu. Bir ork bebeğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıldığı duy-muştu ama anne babasının onunla ilgili konuşmasına ilk de-fa şahit oluyordu. Körpe zihninden düşünceler hızlı hızlı ge-çiyordu. Orklar keskin dişleri, yeşil derileri, derinden gelen sesleriyle korkunç bir görünüşe sahip ve kocamandı-lar. Taret-ha şimdiye kadar onları sadece göz ucuyla görebiliyordu ama onlarla ilgili anlatılan bütün hikâyeleri dinlemişti. Ama be-bekleri o kadar büyük ve korkunç olmamalıydı. Küçük kız, bakışlarını erkek kardeşine çevirdi. O bakarken, Faralyn kı-mıldandı, gül guncasına benzeyen minik ağzını açtı ve acık-tığını belli eden tiz bir sesle ağlamaya başladı.

Clannia hemen elindeki dikeşi kenara bırakıp oğlunu yat-tığı yerden kaldırdı ve göğsünü açıp bebeği emzirmeye baş-ladı. "Taretha!" diye azarladı küçük kızı. "Uyuyor olman ge-rekirdi."

"Uyuyordum," dedi Taretha, ayağa kalkıp babasının yanı-na koşarak. "Babacık gelince uyandım."

Tammis yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve Taretha'nın onun kucağına tırmanmasına izin verdi. "Faralyn uyumadan o da uyumaz şimdi," dedi Clannia'ya adam. "Bırak da biraz kucağımda kalsın. Onu çok az görebiliyorum ama o bir filiz gibi durmadan büyüyor." Küçük kızın yanağına yavaşça bir çimdik attı ve kız da ona kıkırdarak karşılık verdi.

"Eğer ork ölürsa bu hepimiz için kötü olur," diye devam etti konuşmasına.

Taretha kaşlarını çatı. Bunun cevabı belliydi. "Babacık, eğer o bir bebekse neden ona et yedirmeye çalışıyorsunuz ki?"

İki yetişkin de ona aval aval baktılar. "Ne demek istiyor-sun, küçüğüm?" diye sordu Tammis, ciddi bir sesle.

Taretha meme emmekte olan kardeşini işaret etti. "Bebek-ler süt içer, aynı Faralyn gibi. Bu ork bebeğin annesi ölmüş-se süt içemez ki."

Tammis ona bakmaya devam etti, sonra yavaş yavaş bir gülümseme bitkin yüzüne yayılmaya başladı. "Bebeklerin ağ-zı..." diye fısıldadı ve kızma öyle sıkı sarıldı ki Taretha bu duruma itiraz edercesine kıvranmaya başladı.

"Tammis..." dedi Clannia, telaşlı bir sesle.

"Canımın içi," dedi adam, bir eliyle Taretha'ya sarılmış, diğeriyle masanın diğer tarafındaki eşine uzanarak. "Tari hak-lı. Bütün barbarlıklarına rağmen orklar da bebeklerini bizim gibi emziriyor. En iyi tahminle ork yavrusu sadece birkaç ay-lık olmalı. Henüz et yiyememesi şaşılacak bir şey değil. Da-ha dişleri bile yok." Bir an duraksadı ama onun lafı nereye getireceğini biliyor-muş gibi Clannia'nın yüzünün rengi solu-vermişti.

"Bunu demek istiyor olamazsın... Benden bunu istiyor olamazsın..."

"Bunun ailemiz için anlamını düşün!" diye haykırdı Tam-mis. "Blackmoore'a on senedir hizmet ediyorum, onun hiçbir konuda bu kadar heyecanlandığını görmemişim. Bu ork sa-yemizde hayatta kalırsa bir daha hiçbir eksiğimiz olmayacak!"

"Ben... ben bunu yapamam," diye kekeledi Clannia.

"Neyi yapamazsın?" diye sordu Taretha ama ikisi de ona aldırış etmedi.

"Lütfen," diye eşine yalvardı Tammis. "Sadece kısa bir sü-re için."

"Onlar canavar Tam!" diye inledi Clannia. "Canavar... ve sen benden... benden..." Kadın bir eliyle yüzünü kapatıp hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Bebeği olan biteni umursama-dan meme emmeye devam ediyordu.

"Babacık, anne niye ağlıyor?" diye sordu Taretha, endişe-li bir sesle.

"Ağlamıyorum," dedi Clannia, insanın içine işleyen bir sesle. Nemli yüzünü silip gülümsemeye zorladı kendini. "Gördün mü, tadını? Her şey yolunda." Kadın bakışlarını Tammis'e çevirip zorlukla yutkundu. "Babacık benden bir şey yapmamı rica etti o kadar."

Blackmoore uşağının karısının ölmekte olan ork bebeğine süt annelik yapmayı kabul ettiğini duyduğunda Foxton ailesi ihsana boğuldu. Pahalı kumaşlar, en taze meyveler, en iyşin-den etler ve kaliteli balmumundan mumlar, hepsi ama hepsi ailenin ev dedikleri küçük odanın kapısının önüne geliyordu. Çok geçmeden bu odadan başka bir tanesine, sonra oradan da daha geniş bir eve geçtiler. Tammis Foxton'un Ladyfire adını verdiği, kendine ait, sevimli, doru bir atı vardı artık. Artık Bayan Foxton adıyla çağırılan Clannia mutfak bölümün-de değildi. Bütün zamanını çocuklarıyla geçiriyor ve Blackmoore'un 'özel proje' dediği işin gereksinimleriyle uğraşı-yordu. Taretha güzel kıyafetler giyiyordu ve bir hocası bile vardı. Bu kılı kırk yaran, kibar adamın adı Jaramin Skisson'du ve küçük kıza bir leydi gibi okuyup yazmayı öğretmek için gönderilmişti.

Ancak Taretha'nın, sonraki bir yıl boyunca onlarla kalan ve Faralyn ateşli bir hastalık geçirip öldükten sonra Foxton ai-lesinin tek bebeği haline gelen küçük yaratıkla ilgili konuş-masına izin yoktu. Gün gelip de Thrall kan, inek sütü ve yu-laf lapasından yapılmış iğrenç bir mamayı kendi ^küçük elle-riyle yemeyi öğrendiğinde üç silahlı muhafız gelip onu Ta-retha'nın kollarından çekip aldı. Küçük kızın ağlayarak itiraz etmesinin karşılığı sert bir tokat oldu.

Babası kızma sarılıp onu kırmızı bir el izinin kaldığı sol-gun yanağını öperek susturmaya çalıştı. Taretha bir süre son-ra sessizleşti ve uslu bir kız gibi görünmeye çalışarak bir da-ha, çok istisnai şartlar hariç, Thrall'la ilgili konuşmamayı ka-bul etti. ;

Ancak küçük kız, kendisi için adeta küçük bir kardeş gibi olan bu garip yaratığı asla unutmayacağına kendi kendine ye-min etti.

Asla...

"Hayır, hayır. Bak işte böyle." Jaramin Skisson öğrencisi-nin yanına geldi. "Onu böyle tut, parmaklarını buraya... ve buraya koy. Ah evet, böyle daha iyi. Şimdi şu işareti yap... Bir yılan gibi."

"Yılan nedir?" diye sordu Thrall. Sadece altı yaşındaydı ama neredeyse hocası kadar iriydi. Kalın, beceriksiz elleri in-ce ve narin yazı aletini tutmakta zorlanıyor; kil tablet de elin-den kaçıp duruyordu. Ancak Jaramin'in 'S' dediği harfi becerebilme konusunda inatçı ve azimliydi.

Jaramin geniş gözlüklerinin ardındaki gözlerini kıstı. "Ah, elbette ya," dedi Thrall'dan çok kendi kendine. "Yılan ayak-sız bir sürüngendir. Bu harfe benzer."

Thrall'ın gözleri anlayışla parıltıladı. "Solucan gibi," dedi. Hüccesine girmeyi başaran bu küçük yiyecekleri sık sık atıştırırdı.

"Evet, bir solucana benzer. Bir daha dene,- bu sefer kendi başına." Thrall dikkatini toplamasına yardım ediyormuş gibi dilini dışarı çıkarmıştı. Kilin üstünde titrek bir şekil oluştu ama ork bunun bir 'S' olduğunun anlaşıldığını biliyordu. Kendisiyle gurur duyan Thrall bunu Jaramin'e gösterdi.

"Çok iyi, Thrall! Bence artık sana rakamları öğretmenin zamanı geldi," dedi hocası.

"Ama önce nasıl dövüşüleceğim öğreneceksin, öyle değil mi, Thrall?" Thrall bakışlarını kaldırıncaya efendisi Teğmen Blackmoore'un kapının önünde durmakta olan ince yapılı vü-cu-duyla karşılaştı. Adam içeri girdi. Thrall dışarıdan gelen, kapının kilidin yuvasına oturma sesini duydu. Hiç kaçmayı denememişti ama nöbetçiler onun bunu yapmasını her an bekler gibiydi.

Thrall hemen Blackmoore'un kendisine öğrettiği gibi yere eğildi. Başını nazikçe okşayan bir el kalkabileceğini gösteriyordu. Beceriksizce ayağa kalkarken kendini her zamankinden daha iri ve sakar hissetti. Bakışlarını Blackmoore'un çiz-melerine indirip efendisinin kendisi.için düşündüğü her ney-se onu bekledi.

"Derslerdeki durumu nedir?" diye Jaramin'e sordu Blackmoore, sanki Thrall orada değilmiş gibi.

"Gayet iyi. orkların bu kadar zeki olduğunu düşünmez-dim ama..."

"O, ork olduğu için zeki değil," diye araya girdi Blackmoore. Sesi o kadar sert çıkmıştı ki Thrall ürpermekten ken-dini alamadı. "Zeki çünkü ona bildiklerini öğretenler insan. Bunu sakın aklından çıkarma, Jaramin. Ve sen..." Çizmeler Thrall'a döndü. "Sen de bunu aklından çıkarmayacaksın."

Thrall başını deli gibi iki yana salladı.

"Bana bak, Thrall."

Thrall bir an. tereddüt etti, sonra mavi gözlerini yukarı çe-virdi. Blackmoore'un gözleri onunkilere delici bir bakışla ba-kıyordu. "Adının ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır, efendim." Sesi kendi kulaklarına bile insanların o melodik tınısının yanında kaba ve boğuk geliyordu.

"'Köle' anlamına geliyor. Senin bana ait olduğun anlamı-na geliyor." Blackmoore öne doğru bir adım atıp güçlü par-mağıyla orkun göğsünü dürttü. "Benim sana sahip olduğum anla-mına geliyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

Bir an için Thrall şaşkınlıktan cevap veremedi. Adı köle an-lamına mı geliyordu? İnsanlar konuşurken bu ad kulağa o ka-dar hoş geliyordu ki ork onun güzel, saygın bir isim oldu-ğunu sanmıştı.

Blackmoore un eldivenli eli kalktı ve Thrall m yüzüne sertçe indi. Teğmen elini kuvvetlice savurduğu halde Thrall'ın derisi o kadar kalın ve sertti ki ork bunu hissetme-mişti bile ama yine de tokat onu derinden yaralamıştı. Efen-disi ona vurmuştu! Orkun, siyah tırnakları kısa kesilmiş ko-caman ellerinden biri uzanıp yanağına dokundu.

"Seninle konuşulduğunda cevap vereceksin," dedi Black-moore, sertçe. "Ne dediğimi anladın mı?"

"Evet, Efendi Blackmoore," diye karşılık verdi Thrall. Bo-ğuk sesi neredeyse fısıltı halinde çıkmıştı.

"Harika." Blackmoore'un sinirli yüzü gevşedi ve bu yüze memnun bir gülümseme yayıldı. Siyah keçi sakalının çevre-lediği dişleri bembeyaz parlıyordu. Birden her şey yine eski halini almıştı. Thrall'ın içine bir rahatlama yayıldı. Dudakla-rının kenarları Blackmoore'unakilere benzemeye çalışarak yu-karı kıvrıldı.

"Bunu yapma, Thrall," dedi Blackmoore. "Bu seni oldu-ğundan da fazla çirkinleştiriyor."

Orkun gülümsemesi • aniden silini-verdi.

"Teğmen," dedi Jaramin, yumuşak bir sesle. "Sadece sizin gülümsemenizi taklit etmeye çalışıyordu, hepsi bu."

"İyi ya, bunu yapmamalı. İnsanlar gülümser, orklar değil. Derslerinde başarılı olduğunu söyledin, öyle değil mi? Yani okuyup yazabiliyor mu?"

"Okuması ileri derecede. Yazmasına gelince, nasıl yapıldı-ğın anlasa da bu kaim parmaklarla bazı harflerde zorlanıyor."

"Harika," dedi Blackmoore, tekrar. "Öyleyse artık sana ih-tiyaç kalmadı."

Thrall birden iç çekip bakışlarını Jaramin'e çevirdi. Yaşlı adam da bu sözler karşısında onun kadar şaşır-mış görünüyor-du.

"Hâlâ bilmediği birçok şey var, efendim," diye geveledi Jaramin. "Rakamlar hakkında, tarih ve sanat hakkında çok az şey biliyor..."

"Tarih bilmesine gerek yok ve rakamlarla ilgili öğrenme-si gerekenleri ben ona öğretirim. Ayrıca bir kölenin sanattan anlamasına ne gerek var, hı? Sanırım sen bunu zaman kaybı olarak görürsün, Thrall, ne dersin?"

Thrall'ın aklına bir keresinde Jaramin'in getirdiği küçük bir heykel ve hocasının ona bu heykelin nasıl oyulduğunu anlatışı geldi. Sonra onun kundak bezi olan kumaşın bir za-manlar parlak olan beyaz ve mavi renklerinin nasıl dokundu-ğünü tartışmışlardı. Jaramin bunun 'sanat' olduğunu söyle-mişti ve Thrall böyle güzel şeyler yapmak için büyük bir he-ves duymuştu.

"Thrall, efendisi nasıl isterse öyle düşünür," dedi kalbin-deki hisleri gizleyen ork, itaatkâr bir şekilde.

"Doğru. Bunları bilmene gerek yok, Thrall. Nasıl dövüşe-ceğini bilmen gerekli." Kendisine pek uymayan bir şefkatle Blackmoore elini Thrall'ın devasa omzuna attı. Thrall irkile-rek efendisine baktı.

"Okuma yazma öğrenmeni, bir gün gelip rakiplerin kar-şısında üstünlük sağlayabileceği için istedim. Bildiğim bütün silahlarda ustalaşmanı sağlayacağım. Sana taktik ve manevra-ları öğreteceğim, Thrall. Gladyatör arenasında meşhur olacak-sın. Sen meydana çıktığında binlerce insan senin adını hay-kırarak arenayı inletecek. Bu kulağına nasıl geliyor?"

Thrall, Jaramin'in dönüp eşyalarını toplamasını seyretti. Yazı aletinin ve kil tabletin son kez olarak Jaramin'in heybe-sine girmesi orkun içini garip bir acıyla doldurdu. Arkasına kısa bir bakış atan Jaramin kapıya gitti ve eliyle tıklattı. Kapı onun çıkması için açıldı. Yaşlı adam dışarı çıktı ve kapı arka-sından kapanıp kitlendi.

Blackmoore, Thrall'dan bir cevap bekliyordu. Thrall çabuk öğreniyordu ve karşılık vermekte tereddüt ettiği için bir kez daha dayak yemek niyetinde değildi. Sesinin buna gerçekten inanıyormuş gibi çıkması için kendini zorlayarak efendisinin.

sorusuna cevap verdi: "Çok heyecan verici. Efendimin benim için seçtiği yolun bu olmasına çok sevindim."

Ork Thrall bunu hatırlayabilecek yaşa geldiğinden beri ilk kez hücresinin dışına çıkmıştı. Önünde ve arkasındaki iki muhafız ve yanındaki Blackmoore'la birlikte sürü dolam-baçlı koridorda yürürken yüzünde hayret dolu bir ifade var-dı. Birkaç merdiven çıkmışlar, sonra bir koridor geçip Thrall'a onu boğacakmış gibi gelen daracık bir sarmal mer-diven inmişlerdi.

İleride Thrall'ın gözlerini kısmasına neden olan bir parlak-lık vardı. Bu parlaklığa doğru ilerledikçe bilinmeyen korku-su orkun içine çörekleniyordu. Önündeki muhafızlar bulun-dukları yerden çıkıp bu alana vardığında Thrall donup kaldı. İlerideki zemin kahverengi ve sarı renklerdeydi; alışık oldu-ğu gri, taş zemin değildi. Muhafızlara benzeyen siyah şeyler yerde yatıyor ve onların her hareketini takip ediyorlardı.

"Orada ne halt ediyorsun?" dedi Blackmoore, sertçe. "Dı-şarı çık. Burada tutulan diğerleri güneş ışığına çıkabilmek için sağ kollarım verir."

Thrall bu kelimeyi biliyordu. 'Güneş ışığı' hücreindeki küçük deliklerden içeri giren şeydi ama burada çok fazla gü-neş ışığı vardı! Hem bu garip, siyah şeyler de neyin nesiydi? Neydi bunlar?

Thrall parmağıyla yerdeki insana benzeyen şeyleri işaret etti. Bütün muhafızlar kahkahalarla gülmeye başlayınca utan-cından yerin dibine girdiğini hissetti. Muhafızlardan biri az sonra, gülerken yanaklarından süzölmüş olan ıslaklığı yüzün-den siliyordu. Blackmoore kıpkırmızı kesildi.

"Seni geri zekâlı, bunlar sadece..." diye girdi lafa teğmen. "Kutsal Işık adına, bula bula kendi gölgesinden korkan bir ork mu bulmuşum?" Eliyle işaret etti ve muhafızlardan biri Thrall'ın sırtına bir mızrağın ucunu sertçe kaktı. Doğuştan ka-lın olan derisi onu korusa da silahın sivri ucu vücuduna gir-mişti ve bu da Thrall'ın ileri doğru sendelemesine sebep oldu.

Gözleri yanınca elleriyle onları örttü. Ama yine de... gü-neş ışığının... kendisinin başını ve sırtını saran sıcaklığı hoşuna gitmişti. Ellerini yavaş yavaş indirip gözlerini kısarak ışığı alıştırmaya çalıştı. Muazzam, yeşil bir şey birden Thrall'ın önüne çıktı.

İçgüdüsel bir hareketle doğrulup bu kocaman şeye kükre-di. Muhafızlar tekrar kahkahalara boğuldu ama bu kez Black-moore, Thrall'ın tepkisini başıyla onaylamıştı..

"Bu dövüş talimi için kullanılan bir kukla," dedi teğmen. "Sadece ketenden, iç dolgusundan ve boyadan yapıma, Thrall. Bir troll kuklası."

Thrall'ın içini yine utanç kapladı. Şimdi yakından bakınca bunun canlı bir şey olmadığını anlayabiliyordu. Kuklada saç yerine saman kullanılmıştı ve dikiş yerleri görülebiliyordu.

"Troller gerçekten buna mı benziyor?" diye sordu Thrall.

Blackmoore gevrek gevrek güldü. "Sadece kabaca. Gerçek-çi olsun diye yapılmadı, eğitim için yapıldı. Seyret."

Eldivenli elini uzattı ve muhafızlardan biri ona bir şey ver-di. "Bu tahta bir kılıç," diye açıkladı Blackmoore. "Kılıç bir silahtır ve talimlerde tahtadan yapılanı kullanılır. Bununla ye-terince çalıştıktan sonra gerçeğine geçeceksin.

Blackmoore kılıcı iki eliyle kavrayıp pozisyon aldı ve kuk-la trolle doğru hamle yaptı. Hiç durmadan üç darbe indirmiş-ti: bir darbe başına, bir darbe gövdesine ve bir darbe de ku-maştan bir silah tutan, yapma kola... Nefes alıp veriş çok az hızlanmış olan teğmen hızla dönüp az önceki yerine geldi. "Şimdi sıra sende," dedi.

Thrall silah için elini uzattı. Kaim parmakları kabzayı sar-dı.. Avucunun içine yazı aletinden çok daha iyi oturmuştu, orkta yarattığı his de daha iyi, hatta neredeyse tanıdıktı. Blackmoore'dan gördüğü şekilde silahı tutan elini hafifçe açıp kapatarak tutuşunu ayarlamaya çalıştı.

"Çok iyi," dedi Blackmoore. Muhafızlardan birine dönüp devam etti: "Şuna baksana! O doğuştan yetenekli. Öyle oldu-ğunu biliyordum zaten. Şimdi, Thrall... saldır!"

Thrall elinde silahla döndü. Hayatında ilk kez olarak vü-cudu onun kendisinden istediği şeyi yapmaya hevesli gibiy-di. Kılıcı kaldırdı ve kendisini de şaşırtan bir şekilde gırtl-a-ğından bir kükrete yükseldi. Bacakları neredeyse kendi ken-dilerine hareket ediyorlar, onu hızla ve durmaksızın kukla trolle taşıyorlardı. Kılıcı iyice havaya kaldırdı (ah, bu o kadar kolaydı ki) ve onu düzgün bir kavis çizerek trollün vücudu-na indirdi.

Korkunç bir kırıma sesi duyuldu ve troll havalandı. Çok yanlış bir şey yaptığından korkan Thrall'ın hareketlerindeki zarafet yerini birden beceriksizliğe bıraktı ve ork kendi aya-ğına takılarak tökezledi. Yere sertçe düşüp tahta kılıcın da kendi ağırlığı altında kırılmasına neden oldu.

Thrall güçlükle ayaklarının üstünde doğrulup korkuyla eğildi. Çok feci bir ceza göreceği kesindi. Kukla trollü kırmış ve eğitim kılıcını mahvetmişti. Öyle iri, öyle beceriksizdi ki!

Yüksek sesli bağırışlar etrafı sardı. Jaramin, sessiz muha-fızlar ve Blackmoore'un ara sıra yaptığı ziyaretler dışında Thrall'ın insanlarla çok fazla etkileşimi olmamıştı. Onların sözsüz seslerinin asıl anlatmak istediklerini ayırt etmeyi öğ-renememişti ama içinde bu seslerin kızgınlıktan dolayı ol-madığına dair garip bir kuşku vardı. Merakla bakışlarını kal-dırdı.

Blackmoore'un yüzünde de aynı muhafızlarınkine oldu-ğu gibi kocaman bir gülümseme vardı. İçlerinden biri avuç-larını birbiriyle bir şaplak sesi çıkaracak şekilde birleştiriyor-du. Thrall'ın bakışlarını görünce Blackmoore'un gülümseme-si daha da yayıldı yüzüne.

"Onun beklentilerin de ötesinde olacağım söylememiş miydin?" diye bağırdı Blackmoore. "Aferin, Thrall! Aferin!"

Thrall ne diyeceğini bilemez halde kalakaldı. "Ben... Yan-lış bir şey yapmadım mı?" diye sordu. "Troll

ve kılıç... ikisi-ni de kırdım."

"Kahretsin, hem de nasıl kırdın! İlk defa bir kılıç sallıyorsun ve trollü avlu boyunca uçuruyorsun!" Blackmoore'un taşkınlığı biraz olsun dinmişti. Teğmen kolunu genç orkun omzuna dostça attı. Thrall önce gerildi ama sonra rahatladı.

"Kendini gladyatör arenasında varsay," dedi Blackmoore. "Trollün de, kılıcının da gerçek olduğunu varsay. Ve ilk ham-leninde ona bu kadar sert bir darbe vurup yarattığı böyle uçuş-duşunu varsay. Bunun ne kadar iyi bir şey olduğunu anlaya-biliyor musun, Thrall?"

Ork anladığını sanıyordu. Geniş dudakları dişlerini ortaya çıkaracak şekilde, yukarı doğru bir gülümseme ifadesiyle bükülmeye başladı ama ork içinden yükselen bu ani isteği bas-tırdı. Blackmoore daha önce kendisinden hiç bu kadar hoş-nut olmamıştı, ona karşı hiç bu kadar nazik davranmamıştı ve o da bu anı bozmak istemiyordu.

Blackmoore, Thrall'ın omzunu sıkıca kavradı ve sonra adamlarına döndü. "Sen!" diye seslendi muhafızlardan biri-ne. "Şu trollü sırtına geri oturt ve onun benim Thrall'ımın güçlü darbelerine dayanacak kadar sağlam durmasını sağla. Sen, bana yeni bir eğitim kılıcı getir. Kahretsin, beş tane ge-lir. Thrall hepsini kıracak!"

Thrall gözünün ucuyla bir hareketlilik fark etti. Oraya döndüğünde uzun boylu, ince yapılı, kıvrıkcılı saçlı bir adam gördü. Bu adamın üstünde Blackmoore'un uşağı olduğunu gösteren kırmızı, siyah ve altın renkli bir üniforma vardı. Ya-nında parlak sarı saçlı ufak bir insan vardı. Thrall'ın bildiği muhafızlara benzemiyordu. Bunun bir insan yavrusu olup ol-madığını merak etti. Daha narin görünüyordu ve üstündeki giysiler diğerlerinin giydiği pantolon ve ceketlerden değil; kirli yerleri süpüren, uzun ve kabarık bir giysiydi. O halde bu dişi bir çocuk muydu?

Orkun gözleri çocuğun mavi gözleriyle buluştu. Kız onun çirkin görüntüsünden hiç de korkmuş görünmüyordu. Aksine Thrall'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık vermiş ve ork bakmaya devam ederken sarışın kız gülümseyip el sallamıştı. Sanki Thrall'ı gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Bu nasıl olabilirdi ki? Thrall uygun bir karşılık bulmaya çalışarak boş boş bakarken kızın yanındaki adam çocuğun omzuna elini atıp onu uzaklaştırmıştı bile.

Az önce neler olduğunu hâlâ çözmemiş olan Thrall neşe içindeki adamlara geri dönüp iri, yeşil eliyle başka bir eğitim kılıcını kavradı.

üç

T

Thrall'm bundan sonraki yıllar boyunca her gün tek-rarlayacağı bir düzen oluşmuştu. Şafakta ona yemek veriliyor, sonra Durnholde'nin avlusuna gidebilmesi-ni sağlayacak şekilde elleriyle ayakları kelepçeleniyor ve avlu-da antrenman yapıyordu. İlk başlarda antrenmanları Blackmoore kendisi idare ediyor, ona temel prensipleri gösterip sık sık da coşkuyla övgüler düzüyordu. Ancak bazen de Blackmoore'un sinirleri gergin oluyor ve Thrall'ın yaptığı hiçbir şey onu memnun etmiyordu. Böyle zamanlarda soylu .ulamın dili sürçüp duruyor, hareketleri dengesizleşiyordu ve orku, Thrall'ın bunun için hiçbir sebep görememesine rağ-men, haşlıyordu. Thrall sonunda basitçe kendisinin işe yara-maz olduğu sonucuna varmıştı. Eğer Blackmoore onu azarlıyorsa o bunu hak ediyor olmalıydı, efendisinin övgüle-riyse sadece kibarlığından kaynaklanıyordu.

Ancak birkaç ay sonra başka bir adam ortaya çıkmış ve Thrall, Blackmoore'u düzenli olarak göremez olmuştu. Thrall'ın sadece Çavuş olarak bildiği bu adam, insan ölçüle-ı ine göre oldukça iriydi. Boyu bir seksen beşin üstündeydi ve '...sağlam bir fıçıyı andıran göğsü kıvrıkcı kızıl kollarla kaplıydı. Saçları parlak bir kırmızı tonunda ve uzun sakalı gibi dağınıktı. Boğazında siyah bir eşarp, kulaklarından birindeyse iri bir küpe vardı. Thrall ve onun yanında eğitilen diğer dövüşçüle-re hitaben konuşmaya geldiği ilk gün bakışlarını tek tek her birinin gözlerinin içine dikmiş ve onlara meydan okumuştı.

"Bunu gördünüz mü?" demişti kısa ve kalın işaret parmağıyla sol kulağındaki parlak halkayı göstererek. "On üç sene-dir bunu kulağımdan çıkarmadım. Siz encikler gibi binlerce acemi yetiştirdim. Her gruba da aynı meydan okumayı tek-rarladım: Bu küpeyi kulağımdan çıkaracak olana, beni pesti-limi çıkarana kadar dövme hakkını veririm." Ağzına yayılan sırıtış, eksik dişlerinin ortaya çıkmasına neden oldu. "Şu an için bunu aklınızdan geçirmiyorsunuz belki ama zamanla si-zinle işim bitince bana tek bir hamle yapmak için ananızı bi-le satmaya razı olacaksınız. Eğer siz küçük hanımlardan gele-cek bir saldıırıyı savuşturamayacak kadar yavaş kalırsam kula-ğınım paralanmasını ve geriye kalan dişlerimi yutmayı hak ettim demektir."

Sıra halinde dizilmiş olan adamların önünden ağır ağır iler-lerken Thrall'ın önünde birden duru vermiş ti. "Bu senin için iki kere geçerli, seni fazla gelişmiş goblin," diye hırladı Çavuş.

Bakışlarını aşağı indiren Thrall'ın aklı karışmıştı. Asla ama asla insanlara el kaldırmaması öğretilmişti ona. Ama şimdi onlarla dövüşmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Çavuş'un kulak memesinden küpeyi koparmayı denemesi mümkün de-ğildi.

İri bir el Thrall'ın çenesinin altına uzandı ve orkun başını yukarı doğru itti. "Seninle konuşurken yüzüme bakacaksın, anladın mı?"

Thrall başını salladı ama artık kafası iyice karışmıştı. Blackmoore onun kendisine bakmasını istemezdi, bu adamsa tam olarak bunu emrediyordu. Ne yapması gerekirdi acaba?

Çavuş onları ikili gruplara ayırdı. Topamları çift sayı ol-madığı için Thrall tek başına kalmıştı. Çavuş orkun dibine ka-dar gelip tahta bir kılıcı ona doğru attı. Thrall silahı içgüdü-sel olarak yakalayınca Çavuş onaylarcasına homurdandı.

"El ve göz uyumu iyi," dedi adam. Diğer dövüşçülerdeki gibi bir kalkanı ve iç yastığıyla doldurulmuş,

ağır bir zırhı vardı. Thrall'ın ise hiçbir şeyi yoktu. Derisi o kadar kalındı ki aldığı darbeleri hissetmiyordu bile. Ayrıca hızla büyüdüğü için kendisi için hazırlanan herhangi bir kıyafet ya da zırh kı-sa zamanda küçük gelmeye başladılar.

"O zaman kendini nasıl koruduğunu görelim bakalım!" Çavuş başka bir uyanda bulunmadan Thrall'ın üstüne atıldı.

Thrall hamleden son anda kaçtı. Sonra sanki içinde bir şey kıpırdadı. Artık hareketlerini yönlendiren korku ve şaşkınlık değil güvendi. Dimdik doğruldu ve ne kadar hızlı büyümek-te olduğunu fark etti. Boyu karşısındaki rakibinden bile uzun-du. Tahta kılıca karşı korunmak için, bir gün bir insandan da-ha ağır bir kalkan taşıyacağım bildiği sol kolunu kaldırdı ve kendi eğitim kılıcım düzgün bir kavisle savurdu. Çavuş şaşır-tıcı bir hızla tepki vermeseydi Thrall'ın kılıcı onun miğferi-ne hızla inecekti. Thrall kendi darbesinin, hedefi bulması ha-linde bu koruyucuya rağmen Çavuş'u öldürebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Ancak Çavuş hızlıydı ve kalkanı Thrall'ın muhtemelen öl-dürücü olan hamlesini karşılamıştı. Ork, rakibi onun çıplak karın boşluğuna bir darbe indirince şaşkınlıkla bir homurtu sesi çıkardı. Kısa bir an için dengesini yitirip sendeledi.

Çavuş bu boşluğu değerlendirip yüklendi. Zırhsız bir in-sanı öldürebilecek üç hızlı darbe indirdi üst üste. Thrall dengesini tekrar sağladığında içinde garip, yakıcı bir duy-gunun yükseldiğini hissetti. Birden dünyası küçülüp sadece karşısındaki adamdan ibaret kaldı. Bütün acizliği ve içe dö-nüklüğü yok olup yerini ölümcül bir hedefe bıraktı: Çavuş'u öldür.

Sesinin heybeti kendisini bile ürküterek yüksek sesle hay-kırdı ve ileri atıldı. Silahını kaldırdı ve vurdu, kaldırdı ve vur-du; koca adamın üstüne darbeleri sağanak gibi üst üste indir-di. Çavuş gerilemeye çalışırken çizmeli ayağı bir taşla takıldı ve gerisin geri düştü. Thrall tekrar haykırdı ve Çavuş'un ka-fasını ezip pelteye çevirmek için hararetti bir arzu içinde de-lice bir dalga gibi yükseldi. Çavuş kılıcını önünde tutmayı ba-şarıyor ve darbelerin çoğunu savuşturuyordu ama Thrall onu artık iki güçlü bacağının arasına sıkıştırmıştı. Thrall kılıcı ke-nara atıp kocaman ellerim uzattı. Eğer onları Blackmoore'un boynuna sarabilirse...

Gözlerinin önünde şekillenmiş olan görüntüyle şoka uğra-yan Thrall, parmakları Çavuş'un gırtlığından birkaç santim ötede, donup kaldı. Elbette onu koruyan bir boyunluk vardı ama Thrall'ın parmakları güçlüydü. Eğer o gırtlığa sıkı sıkı sarılmış olsaydı...

Sonra bir sürü adam, birden üstüne çullanmış; ona bağı-rıp çağırıyor, onu dövüş eğitmeninin yüzükoyun uzanmış vücudundan sürüyerek uzaklaştırmaya çalışıyordu. Şimdi kol-ları üstüne gelen bir sürü darbeyi durdurmak için kalkmış halde yerde yatan Thrall'dı. Orkun kulağına garip bir ses gel-di, bir şingirti sesi... ve metal bir şeyden yansıyan güneş ışığı-nı gördü Thrall.

"Dur!" diye bağırdı Çavuş. Sesi sanki az önce ölümden sa-dece birkaç santim uzak olan o değilmiş gibi yüksek ve em-redici çıkmıştı. "Kahrolasica, dur yoksa o lanet kolunu kese-rim! Kılıcını hemen kınına koy, Maridan!"

Thrall bir çıt sesi duydu ve iki güçlü kol onu kendi kol-larından yakalayıp çekiştirerek ayağa kaldırdı. Ork, çavuşa baktı.

Onu şaşkına çeviren bir şekilde Çavuş yüksek sesli bir kah-kaha atıp elini orkun omzuna attı. "İyi iş çıkardın, evlat. Bu şimdiye kadar küpemin yolunmasına en çok yaklaştığım an-dı... Hem de ilk seferde. Sen doğuştan savaşıncısın ama asıl amacını unuttun, değil mi?" Parmağıyla altın halkayı işaret etti. "Amacım buydu, beni boğup gebertmek değildi."

Thrall konuşmaya çabaladı: "Özür dilerim, Çavuş. Ne ol-duğunu bilemiyorum. Siz saldırdınız ve birden..." Blackmoore'un bir an için gözünün önünde belirmiş olan görüntü-sünden bahsedecek değildi. Aklının başından gitmiş olması da zaten yeterince kötüydü.

"Bazı düşmanlara karşı bu yaptığını yapmak isteyeceksin," dedi Çavuş, şaşırtıcı bir şekilde. "Böyle zamanlarda bu iyi bir stratejidir. Ama bazı rakipleri, karşılaşacağın bütün insanlar gibi, sadece yere devirip bunu sona erdirmek isteyeceksin. Orda durmalısın. Kana susamışlık gerçek bir savaşta postunu kurtarmanı sağlayabilir, ama gladyatör dövüşünde buradan çok..." Karnına vurdu hafifçe. "... buraya ihtiyacın olacak," dedi başını işaret ederek. "Taktiklerle ilgili kitaplar okumanı istiyorum. Okuyabiliyorsun, değil mi?"

"Biraz," diyebildi Thrall.

"Savaş hareketlerinin tarihçesini öğrenmen gerekiyor. Bu veletlerin hepsi biliyor." Elini diğer genç askerlere doğru sal-ladı. "bir süre için bu onlara üstünlük sağlayacak." "Dönüp onlara baktı. "Ama sadece bir süre için, gençler. Buradaki, hem cesur, hem de güçlü; üstelik daha sadece bir bebek."

Adamlar Thrall'a düşmanca gözlerle baktılar. Ork birden içine bir sıcaklığın, hiç bilmediği bir mutluluğun dolduğunu hissetti. Bu adamı neredeyse öldürecek ama bunun için azarlanmamıştı. Aksine ona öğrenmesi, kendini geliştirmesi gerektiği söylenmişti. Öğreneceği şeyler, kendini geliştirmek, ne zaman öldüreceğini öğrenmek, bir de o şey neydi? Bir rakibin canını bağışlamaya ne denirdi?

"Çavuş, bazen..." diye girdi lafa, bu soruyu dile getirdiği için bile cezalandırılıp cezalandırılmayacağını merak ederek, "...bazen karşındakini öldürmeyeceğini söylediniz. Neden?"

Çavuş ona dikkatle baktı. "Buna merhamet denir, Thrall," dedi sessizce. "Ve ilerde bunu da öğreneceksin."

Merhamet. Thrall sözcüğü ağzının içinde şekillendirdi. Bu, çok hoş bir sözcüktü.

"Onun sana bunu yapmasına izin mi verdin?" Her ne ka-dar Tammis'in, efendisi ve onun Thrall'ı eğitmesi için tuttu-ğu adam arasındaki bu görüşmeye kulak misafiri olmaması gerekirdiyse de Blackmoore'un çınlayan sesi ona kadar ulaşı-yordu. Uşak, Blackmoore'un çizmesindeki çamuru temizleme görevine bir an ara verip içeride konuşulanlara kulak kabart-tı. Bunu, başkalarının konuşmalarını gizlice dinlemek olarak algılamıyordu adam, bu sadece ailesinin refahını koruması için yapması gereken hayatı bir işti.

"Bu iyi bir askeri hamleydi," diye karşılık verdi Çavuş 'Adı Her Ne Haltsa', sesi hiç de kendini savunmaya çalışır gibi çıkmayarak. "Ona diğer adamlara nasıl davranıyorsam öyle davrandım."

"Ama Thrall bir adam değil, o bir ork! Yoksa bunu fark etmedin mi?"

"Evet, fark ettim," dedi asker. Tammis duruşunu, yarı açık kapıdan içeri göz atabilecek şekilde değiştirdi. Çavuş'un gö-rüntüsü, Blackmoore'un şatafatlı kabul odasıyla tezat oluştu-ruyordu. "Tabii ki

onun neden bu kadar sıkı bir eğitimden geçmesini istediğini sormak da üstüme vazife değil."

"Haklısın."

"Ama onun sıkı bir eğitimden geçmesini istiyorsunuz ve ben de tam olarak bunu yapıyorum," dedi karşılık olarak.

"Seni neredeyse öldürmesine izin vererek mi?"

"Başarılı bir hamleyi överek, ne zaman kana susamışlığım kullanmasını ve ne zaman soğukkanlılığını koruması gerektiğini öğreterek!" diye homurdandı Çavuş. Tammis ağzına ya-yılmakta olan bir gülümsemeyi engelledi ama belli ki Çavuş bunu yapmakta zorlanıyordu. "Geliş sebebim bu değil. Ona okumayı öğretmişsiniz anladığım kadarıyla. Onun bazı kitap-lara göz atmasını istiyorum."

Tammis'in ağzı açık kaldı.

"Ne?" diye bağırdı Blackmoore.

Tammis güya yapmakta olduğu angaryayı tamamen unut-muştu. Kapının aralığından, bir elinde fırça, diğerinde çamurlu bir çizmeyle bakarak pür dikkat dinliyordu. Birisi om-zuna hafifçe vurunca birden yüreği ağzına geldi.

Yüreği küt küt atarak arkasını döndüğünde Taretha'yı gör-dü. Kız, babasına muzipçe sırıtıyordu. Mavi gözleri, babası-nın gözlerinden açık kapağa kaydı. Belli ki adamın ne yap-makla meşgul olduğunu gayet iyi biliyordu.

Tammis utanmıştı ama bu his, neler olup bittiğini öğren-mek için duyduğu dayanılmaz arzusun yanında sönük kalı-yordu. Adam parmağını dudaklarına götürdü ve Taretha da onu anladığını belli edercesine başıyla onayladı.

"Peki eğer okumasını istemiyorduysanız neden gidip bir orka okuma öğrettiniz?"

Blackmoore sinirden abuk sabuk bir şeyler mırıldandı.

"Onun hakkında ne düşünürseniz düşünün onun bir bey-ni var ve eğer dediğiniz gibi eğitilmesini istiyorsanız her şe-yi bilmesi gerekiyor: savaş stratejilerini, haritaları, taktikleri, kuşatma tekniklerini..."

Çavuş sakın bir tavırla parmaklarıyla tek tek sayarken Blackmoore patlayıverdi: "Pekâlâ! Bunu yaptığımı pişman olacağımı bilsem de..." Hızlı adımlarla kitapların dizili oldu-ğu duvara gidip çabucak birkaç tanesini seçti. "Taretha!" di-ye böğürdü.

Foxton ailesinin iki üyesi de yerlerinden sıçrayıverdi. Ta-retha çabucak saçlarını düzeltip yüzüne sevimli bir ifade ve-rerek odadan içeri girdi.

Genç kız bir ayağını öne atıp dizlerini hafifçe kırarak re-verans yaptı. "Buyurun, efendim?"

"İşte." Blackmoore kitapları ona uzattı. Kitaplar hantal ve kocamandı, kızın kollarını kaplamışlardı. Taretha efendisi-

ne en üstteki kitabın tepesinden bakarken sadece gözleri gö-rünüyordu. "Bu kitapları, Thrall'a vermeleri için onun mu-hafızlarına götürmeni istiyorum."

"Emredersiniz, efendim," diye karşılık verdi Taretha. San-ki bu Tammis'in hayatında efendisinin ağzından çıktığını duyduğu en şoke edici emirlerden biri değil de, genç kızdan her gün yapması istenilen bir şeydi. "Bunlar biraz ağır, efendim... Eve gidip bir çuval alabilir miyim? Taşımamı kolaylaş-tırır."

Tepeden tırnağa, itaatkâr bir hizmetçi gibi duruyordu. Sa-dece Tammis ve Clannia kızın aslında bu şirin görüntüsünün altında ne kadar keskin bir zekâsı (ve de dili) olduğunu bili-yordu. Blackmoore biraz gevşeyerek onun açık renk saçlarını okşadı.

"Elbette, çocuk. Ama sonra hemen gidecekleri yere götür, tamam mı?"

"Kesinlikle, efendim. Teşekkür ederim, efendim." Reve-rans yapmaya çalışıp sonra bundan vazgeçti ve odadan çıktı.

Tammis, kızının ardından kapıyı kapadı. Taretha iri göz-leri ısıll ısıll parlayarak döndü babasına. "Ah, babacık!" diye inledi, içeriden duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Onu görmeye gideceğim!"

Tammis yüreğini bir acının kapladığını hissetti. Kızının, orkun durumuyla ilgili bu rahatsız edici ilgisinin sona erdi-ğini ummuştu. "Hayır, Taretha. Kitapları muhafızlara teslim edeceksin o kadar."

Genç kızın yüzü asıldı ve Taretha üzgün bir yüzle arkası-na döndü. "Sadece... Faralyn öldüğünden beri... o benim tek küçük kardeş imdi."

"O senin kardeşin falan değil, o bir ork; sadece iskân böl-gelerine ya da gladyatör dövüşlerine layık bir hayvan. Bunu aklından çıkarma." Tammis, kızını herhangi bir konuda düş kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama bu sadece çocu-ğun kendi iyiliği içindi. Thrall'a karşı bir ilgisi olduğu anla-şılmamalıydı. Blackmoore bunu fark ederse, bu başlarına be-la açmaktan başka işe yaramazdı.

Hücresinin kapısı çarparak açıldığında Thrall gün boyu sü-ren antrenmandan yorgun düşmüş, horul horul uyumaktay-dı. Uykulu gözlerini kırıştırıp ayağa kalkarken muhafızlar-dan biri koca bir çuvala içeri girdi.

"Teğmen bunların senin için olduğunu söyledi. Hepsini bitirmeni ve kendisiyle bunlarla ilgili konuşabilecek hale gel-meni istiyor," dedi muhafız. Sesinde bir aşağılama var gibiy-di ama Thrall bunu umursamadı. Muhafızlar onunla hep böy-le aşağılarcasına konuşurdu.

Kapı kapanıp kilitlendikten sonra Thrall bakışlarını çuvala çevirdi. Devasa vücudundan beklenmeyecek bir maharetle çu-valın ağzındaki düğümü çözüp elini içine uzattı. Parmakları dikkörtgen biçiminde, sert bir şey yakaladı ve sonra gevşeyiverdi.

Bu olamazdı. Bu hissi hatırlıyordu...

Yanlış bir ümide kapılmaktan korkarak o nesneyi çuvaldan çıkarıp hücresinin solgun ışığında göz attı. Bu, gerçekten de, bir kitaptı. Başlığını yüksek sesle okudu Thrall: "Lor — Lordaeron İttifakı Tarihi." Hevesle ikinci bir kitabı yakaladı ve sonra da üçüncüsünü. Hepsisi askeri tarih kitaplarıydı. İçlerinden bi-rini hızla açtığında, hücresinin samanla kaplı zeminine bir şey düştü. Bu sıkıca katlanmış, küçük bir parşömendi.

Parşömeni merakla açarken iri parmakları ona zorluk çıka-rıyordu. Bu bir nottu. Dudakları hareket etti ama ork yazıyı içinden okuyordu:

Sevgili Thrall,

Efendi B. sana bu kitapları gönderdi senin için heyecanlandım. Sa-na okuma öğrettiğini bilmiyordum. Bana da

okuma öğretti ve ben oku-
mayı çok seviyorum. Seni özledim umarım iyisindir. Amuda sana yap-tırdıkları canını yakıyor galiba umarım bir şeyin yoktur. Seninle ko-nuşmaya devam etmek isterim sen de ister misin? Evetse bu kâğıdın ar-kasına bir not yaz ve katlayıp aynı kitabın içine koy. Beni aramazsan gelip seni görmeye çalışacağım Sana el sallayan küçük kız bendim. Umarım cevap yazarsın!!!!
Sevgiler Taretha

Not: Kimseye bu nottan bahsetme başımız ÇOK BÜYÜK DERDE Gİ-RER!!!

Thrall olduğu yere çöktü. Okuduğu şeye inanamıyordu. Küçük dişi çocuğu ve o an onun kendisine neden el sal-ladığını merak etmiş olduğunu hatırladı. Belli ki kız Thrall'ı tanıyordu ve... ve onun için iyi şeyler düşünüyordu. Bu nasıl olabilirdi? Kimdi o?

İşaret parmağını ileri uzatıp kesilip köreltilmiş tırnağına baktı. Bu işe yaramalıydı. Sol kolundaki iyileşmekte olan bir sıyrığa tırnağını mümkün olduğunca batırıp birkaç deneme-nin sonunda küçük yarayı tekrar açmayı başardı. Çabalarının ödülü, tembel tembel süzölmeye başlayan kırmızı bir sıvı ol-du. Tırnağını bir yazı aleti gibi kullanan Thrall, notun arka-sına tek bir kelime yazdı:

EVET.
DÖRT

T

Thrall ilk defa bir ork gördüğünde on iki yaşındaydı. Kalenin dışında antrenmandaydı. Daha sekiz yaşında körpe bir çocukken ilk galibiyetini aldığında Blackmoore, Çavuş'un orka daha fazla özgürlük tanınması düşünce-sini onaylamıştı... en azından antrenman zamanlarında. Hâlâ tek ayağı, bir ucu muazzam bir taşla tutturulmuş bir kelep-çeyle bağlıydı. Thrall'ın gücünde bir ork bile bacağına bu ka-dar büyük bir ağırlık bağlıyken kaçamazdı. Zincirler kırılama-yacak kadar kaim ve sağlamdı. Bir iki seferden sonra Thrall onu önemsememeye başlamıştı. Zincir uzundu ve orka hare-ket etmesi için bir oldukça mesafe sağlıyordu. Kaçma fikri hiç aklından geçmemişti. O, köle Thrall'dı; Blackmoore onun efendisiydi; Çavuş eğitmeni; Taretha ise gizli arkadaşıydı. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Thrall, birlikte antrenman yaptığı adamlardan hiçbirisiyle arkadaş olamamış olmasına üzülüyordu. Her yıl yeni bir grup geliyordu; hepsi aynı kalıptan çıkmış gibiydi: genç, hırslı, ki-birli ve birlikte çalışmak zorunda oldukları iriyarı, yeşil var-lıktan biraz korkan adamlar... Sadece Çavuş ona övgüde bu-lunuyor, sadece Çavuş onlardan birkaçı bir araya gelip Thrall'ın üstüne çullandığında müdahale ediyordu. Thrall ba-zen onlara karşılık verebilmek istiyordu ama şerefli dövüş kavramını hatırlıyordu sonra. Bu adamlar onu düşman olarak

görseler de ork onların düşman olmadığı biliyordu. Onları öldürmek ya da ölümcül şekilde yaralanmalarına neden ol-mak yanlış bir şeydi.

Thrall keskin kulaklara sahipti ve her zaman adamların ara-larında vakit öldürmek için yaptıkları dedikodulara kulak ka-bartıyordu. Onun akılsız bir hayvan olduğunu düşündüklerin-den onun yanında konuşmalarına pek dikkat etme gereği duy-muyorlardı. Tek duyabilecek olan bir hayvansa kim ne söyle-diğini umursardı ki? Böylece Thrall, bir zamanlar korkulan bir düşman olan orkların şimdi zayıflamakta olduğunu öğrenmiş-ti. Her geçen gün biraz daha fazlası yakalanıp 'iskân bölgesi' denen bir şeye koyuluyordu. Durmholde merkezdi ve bu böl-gelerin başında olanların hepsi şu anda burada kalıyor, alt rütbelilerse bölgelerin gündelik işlerim idare ediyordu. Blackmoore hepsinin başıydı. Hâlâ bazı çarpışmalar olsa da her geçen gün sayıları azalıyordu. Antrenmana katılan adamlardan bazı-ları Thrall'dan daha önce savaşan bir ork görmemişti.

Yıllar içinde Çavuş, Thrall'a yakın dövüşün inceliklerini öğretmişti. Thrall dövüşte kullanılan her türlü silah konusun-da deneyim sahibi olmuştu: Kılıç çeşitleri, mızrak, morningstar, hançer, kamçı, ağ, balta, sopa ve halberd... Ona müm-kün olan en az zırhı sağlamışlardı. Dövüşçülerin ne kadar az koruması olursa seyircilerin o kadar heyecan duyacağı varsa-yılıyordu.

Şimdi Thrall bir eğitim grubunun ortasında duruyordu. Bu alışık olduğu bir durumdu ve kendisinden çok etrafında-ki gençlere avantaj sağlamak için hazırlanmıştı. Çavuş bu se-naryoya 'çember' adını veriyordu. Eğitimdeki gençler (elbet-te) son ana kadar dövüşmeden teslim olmamaya kararlı son birkaç asi orktan birine rast geldiği varsayılan insanlardı. Thrall da (elbette) küstah orktu. Ana fikir onların 'aşağılık orku' yakalamak veya öldürmek için en az üç ayrı yol tasarlamasıydı.

Thrall aslında bu senaryodan pek hoşlanmazdı. Bire bir dövüşü, kesinlikle bazen yirmiyi bulabilen sayıda adamın hedefi olmaya tercih ederdi. Adamların gözlerinde onunla dö-vüşme düşüncesiyle yanan alevler ve dudaklarındaki gülümsemeler Thrall'ı her zaman dehşete düşürmüştü. Çavuş senar-yoyu ilk uygulattığında Thrall bunun işe yarar bir eğitim ara-cı olmasını sağlayacak direnişi göstermekte zorlanmıştı. Çavuş'un onu kenara çekip gerektiği gibi davranmasında bir sa-kınca olmadığı konusunda ikna etmesi gerekmişti. Adamların zırhı ve gerçek silahları vardı, onun-sa sadece bir eğitim kılı-cı. Thrall'ın kalıcı bir hasara yol açması mümkün değildi.

Şimdiyse, son birkaç yıldır bunu tekrarlayıp durduktan sonra Thrall hemen hırlayan, ağgözlü yaratık haline bürünüyordu. İlk birkaç seferde hayalle gerçeği ayırmak zordu ama uygulamalarla birlikte bu da kolaylaşmıştı. Bu senaryoda asla kontrolünü kaybetmezdi ve bir şeyler kötü giderse ork, Çavuş'a hayatı pahasına güveniyordu.

Şimdi adamlar üstüne geliyorlardı. Tahmin edile-bileceği gibi basit bir saldırıyı üç taktikten ilki olarak belirle-mişlerdi. İkisinde kılıç, dördünde mızrak ve geri kalanlarda balta vardı. Biri hamle yaptı.

Thrall tahta kılıcını şaşırtıcı bir hızla savurarak bunu çabu-cak savuşturdu. Devasa bacağı kaldırıp bir tekme savurdu ve saldırganın göğsüne vurdu. Genç adam aniden geriye doğ-ru uçtu. Yüzünde büyük bir hayret vardı. Yere boylu boyun-ca serildiğinde inleyerek nefes almaya çalışıyordu.

Thrall iki tanesinin daha yaklaşmasına fırsat vermeden döndü. Bu seferkiler mızraklıydı. Kılıcıyla birini, sanki karşı-sındaki insan onu rahatsız eden bir böcekmişçesine rahatlıkla yere indirdi. Kalkan taşımadığı

için boş olan eliyle diğer adamın mızrağını yakalayıp silahı adamın elinden kurtardı ve mızrağı çevirerek keskin ucunun, sadece bir saniye önce mızrağı tutmakta olan adama doğru dönmesini sağladı.

Thrall, gerçek bir savaşta olsa mızrağı karşısındaki adamın gövdesine saplayacağını biliyordu ama bu sadece antrenman-dı ve Thrall duruma hâkimdi. Silahı kaldırıp kenara atacakken dehşetli bir ses herkesin olduğu yerde donup kalmasına ne-den oldu.

Genç ork dönüp küçük, dolambaçlı yoldan kaleye doğru yaklaşmakta olan ufak bir araba gördü. Bu, gün içinde birçok kez tekrarlanır ve yolcular hep aynı olurdu: çiftçiler, tüccar-lar, acemi askerler, ziyaret için gelmiş olan mevki sahibi in-sanlar...

Ama bu kez gelenler onlar değildi.

Bu kez kışneyen atlar bir araba dolusu hilkat garibesi, ye-şil yaratık taşıyordu. Metal bir kafesteydiler ve kambur vazi-yette duruyormuş gibi görünüyordular. Thrall onların araba-nın alt kısmına zincirli olduklarını gördü. Onların biçimsizi-ği karşısında Thrall dehşete düştü. İriyari, şekilsiz, insan dışı yerine kocaman iki uzun dişi olan, ufak ve vahşi gözlü yaratıklardı...

Ve sonra gerçek ona dev bir gürz gibi çarptı. Bunlar ork-tu. Onun sözde halkı. İnsanlara kendisi de böyle görünüyordu. Eğitim kılıcı Thrall'ın sinirleri boşalan ellerinden kayıp düşüverdi. Ben çirkinim, korkuncum, bir canavarım. Benden bu kadar. nefret etmeleri şaşırtıcı değil.

Yaratıklardan biri dönüp Thrall'ın gözünün içine baktı. Thrall bakışlarını kaçırmak istiyordu ama yapamıyordu. Ne-fes almakta zorlanarak diğer orkun bakışlarına karşılık verdi. O bakarken arabadaki ork kendini her nasılsa bağlarından kurtardı. Thrall'ın kulaklarını sağır eden bir çığlık atan yara-tık kafesin parmaklıklarına atıldı. Prangalara sürtünmekten kanlar içinde kalmış olan elleriyle uzanarak parmaklıkları ya-kaladı ve Thrall'ın hayretler içinde kalan gözleri önünde on-ları muazzam gövdesini dışarı atacak kadar büktü. Ürken at-lar son hızla koşmaya başladığında araba zaten ilerlemekteydi. Ork sertçe yere düştü ve birkaç takla attı ama bir an son-ra ayağa kalkmış, Thrall'a ve dövüşçülere doğru, iriyari vü-cudundan beklenmeyecek bir hızla koşmaya başladı.

Korkunç ağzını açıp sözcüklere benzer bir şey haykırdı: "Kagh! Bin mog g'thazag cha!"

"Saldırın sersemle!" diye bağırdı Çavuş. Thrall gibi o da zırhsızdı. Kılıcını çekmiş, orka doğru koşuyordu. Bunun üze-rine adamlar da harekete geçip üstlerine yardım etmek için atıldılar.

Ork, Çavuş'un yüzüne bakma gereği bile duymamıştı. Sa-vurduğu kelepçeli sol eli Çavuş'un tam göğsüne indi ve ada-mın ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. Ork dur du-rak bilmeden gelmeye devam ediyordu. Gözleri Thrall'a sabitlenmişti ve tekrar aynı sözcükleri bağıırıyordu: "Kagh! Bin mog g'thazag cha!"

Thrall sonunda silkinip korkusunu üstünden attı ama ne yapacağını bilemiyordu genç ork. İleri atılmak yerine eğitim kılıcını kaldırıp savunma pozisyonu aldı. Bu dehşet verici çir-kinlikteki şey ona doğru hücum ediyordu. O kesinlikle düş-mandı ama yine de aynı zamanda kendi halkından biriydi, kendi kanından ve canından biri. Bir orktu o, aynı Thrall'ın da bir ork olduğu gibi. Thrall kendinde saldırıya geçecek gü-cü bulamıyordu.

Thrall bakmaya devam ederken adamlar orkun üstüne çul-landı ve büyük, yeşil gövde kılıç, balta ve siyah zırhlardan oluşan bir dalganın altında gözden kayboldu. Adamlardan oluşan tepenin altından kan sızmaya başlamıştı ve her şey so-na erdiğinde hepsi geri çekilip yeşil ve kırmızı renklerdeki, bir zamanlar canlı bir varlık olan bir yığını gözler önüne ser-diler.

Çavuş dirseği üzerinde doğrulup haykırdı: "Thrall! Onu hemen hücrelerine geri götürün!"

* * *

"Kutsal olan her şey adına, sen ne yaptın?" diye bağırdı Blackmoore. Şaşkınlıktan donakalmış bir halde, kendisine methedile edile bitirilememiş olan, şu anda ise Blackmoore'un herkesten çok nefret ettiği Çavuş'a bakıyordu. "Başka bir orkla karşılaşmamalıydı, zamanı gelip de... kahretsin, ar-tık biliyor. Ne yaptığını sanıyordun?"

Çavuş bu sözlü saldırıdan fena halde rahatsız olmuştu. "Sa-nıyordum ki efendim, eğer Thrall'ın başka bir orkla karşılaşma-sını istemiyor olsaydınız bunu bana söyleyiniz. Sanıyordum ki efendim, eğer Thrall'ın başka bir orkla karşılaşmasını istemi-yor olsaydınız onları taşıyan arabaların Thrall hücrelerinde gelmelerini ayarlardınız. Sanıyordum ki efendim..."

"Yeter!" diye böğürdü Blackmoore. Derin bir nefes alıp kendini topladı. "Olan oldu. Şimdi bu zararını nasıl telafi ede-ceğimizi düşünmeliyiz."

Sesinin tonuna yerleşen sakinlik Çavuş 'u da sakini eştirmiş görünüyordu. Eğitimci daha az sinirli bir sesle sordu: "Yani Thrall şimdiye kadar kendisinin nasıl göründüğünü-hiç bil-miyordu, öyle mi?"

"Hiç. Ayna yok, içinde durgun su olan taşlar yok. Orkların pislik olduğu öğretildi ona, elbette bu da doğru bir şey. Sadece bana para kazandırdığı için yaşamasına izin verildiği öğretildi ona."

İki adam da düşüncelere dalıp gittiğinde bir sessizlik ol-du. Çavuş kızıl sakalını dalgın dalgın kaşıyıp konuşmaya baş-ladı: "Yani şimdi biliyor. N'olmuş yani? Sırf ork olarak doğ-du diye kendini geliştiremez mi yani? Beyinsiz bir hayvan ol-ması gerekmez. Aslında değil de. Kendisini daha çok insan hissetmesi için onu cesaretlendirirseniz..."

Çavuş'un önerisi Blackmoore'u çileden çıkarmıştı. "Ama o bir insan değil!" diye patladı. "O bir hayvani Onun, kendisi-

nin büyük, yeşil derili bir insandan daha aşağı bir şey olma-dığına dair fikirler edinmesini istemiyorum!"

"Öyleyse lütfen söyleyin, efendim..." dedi Çavuş, sözcük-ler sığıdığı dişlerinin arasından çıkarak. "... Onun kendisini ne olarak görmesini istiyorsunuz?"

Blackmoore'un verebileceği bir cevap yoktu. O da bunu bilmiyordu. Bunun böyle olacağını hiç düşünmemişti. Ork bebeğini bulduğunda her şey çok basit görünmüştü. Onu kö-le olarak yetiştirecek, dövüşmeyi öğretecek, ona insanca bir yan katacak ve onu mağlup orklardan oluşan bir ordunun ba-şına geçirip İttifak'a saldıracaktı. Saldırlara önderlik edecek yenilenmiş ork ordusu, başında Thrall olduğu müddetçe, Blackmoore'a en abartılı fantezilerinde bile sahip olmadığı bir güç sağlayacaktı.

Ama işler olması gerektiği gibi gitmiyordu. Blackmo-ore'un içinde bir yer Çavuş'un haklı olduğunu biliyordu. Thrall'ın hayvani orklar üzerinde hâkimiyet kazanabilmesi için insanların nasıl düşündüğünü ve akıl yürüttüğünü anla-ması gerekirdi ama eğer bunları öğrenseydi isyan etmeye kalkmaz mıydı? Thrall'ın olduğu yerde kalması ve doğuştan aşağı bir ırkın üyesi olduğunu unutmaması gerekiyordu. Böyle olmak

zorundaydı. Kutsal Işık adına, yapılması gereken neydi? Bir taraftan insanlara onun büyük bir gladyatörden başka bir şey olmadığı gösterirken ondan mükemmel bir li-der yapmak için ona en iyi şekilde nasıl davranması gereki-yordu?

Blackmoore derin bir nefes aldı. Bu eğitmen parçasının karşısında küçülmemeliydi. "Thrall'ın yönlendirilmeye ihtiyacı var, biz de bunu ona sağlayacağız," dedi çok sakın bir sesle. "Acemilerle yeterince eğitim aldı. Bence artık onu sa-dece dövüş için kullanmamızın zamanı geldi,"

"Efendim, eğitimlerde çok yararlı oluyordu," diye başladı söze Çavuş.

"Orkları tamamen mağlup ettik," dedi Blackmoore. Aklın-da kamplara tıklan binlerce ork vardı. "Liderleri Kıyametçekici kaçtı ve onlar da artık etrafa dağılmış halde yaşayan bir ırk. Barış dünyamıza egemen olmakta. Acemileri orklara kar-şı savaşmaları için eğitmemize gerek kalmadı. Bundan böyle girişecekleri savaşlar canavarlara karşı değil, başka insanlara karşı olacak."

Kahretsin. Neredeyse ağızından çok fazla şey kaçırıyordu. Çavuş da sanki onun bu hatasını fark etmiş gibiydi ama hiç tepki vermedi.

"Barış ortamında insanların, kana susamışlıklarını boşalta-cakları bir meşgaleye ihtiyacı var," dedi teğmen. "Thrall'ın görevini gladyatör dövüşleriyle sınırlandıralım. Hem cebimi-zi doldursun hem de bize şan getirsin." Yapmacık bir şekil-de gülümsedi. "Bir orka karşı durabilecek tek bir adam gör-mek için sabırsızlanıyorum."

Thrall'ın gladyatörler arasında yükselmesi hiç de şaşırtıcı bir olay değildi. Daha genç yaşta boyunu boşunu almış, yıl-lar geçtikçe de yapılı vücuduna heybet katmıştı. Artık çoğu kişi için o gördükleri, hatta bahsini duydukları en büyük ork-tu. O, arenanın efendisiydi ve herkes bunun farkındaydı.

Dövüşmediği zamanlarda hücrelerine kilitleniyordu. Black-moore ona yeni bir hücre tahsis etmişse de her geçen gün burası ona daha ufak geliyordu. Thrall'ın şimdi küçük, örtü-lü bir uyku bölümü ve antrenman yapabileceği daha geniş bir bölümü vardı. Bir ızgarayla kapatılmış olan bu çukur alanda her çeşit eğitim silahı ve orkun üstünde çalışması için eski dostu olan mahvolmuş durumdaki troll kuklası vardı. Thrall bazı geceler uyku tutmadığında ayağa kalkıp bütün gerginliğini kuklanın üstünde atardı.

Bu uzun ve yalnız geceleri aydınlatan şeyler, Taretha'nın ona gönderdiği, içinde çok kıymetli notlar olan kitaplar ve

bir tabletle bir yazı aletiydi. En az haftada bir kere bu gizli sohbetlerini sürdürüyorlardı. Thrall'ın zihninde Tari'nin an-lattığı gibi bir dünya şekillenmişti: Sanat, güzellik ve dostluk-la dolu bir dünya. Çürümüş et ve bulaşık suyundan başka yiyeceklerin olduğu bir dünya. İçinde ona da bir yer olan bir dünya...

Gözleri sık sık artık iyice yıpranmış olan, mavi zemin üs-tüne beyaz kurt başı desenli kare kumaş parçasına takılıyor-du. O anlarda, düşüncelerinin bu yöne kaymasını istemeye-rek hemen bakışlarını başka yöne çeviriyordu. Bu ne işe ya-radı ki? Okuduğu kitaplardan (bazılarının Tari tarafından kendisine ulaştırıldığından Blackmoore'un haberi yoktu) ork ırkının, her biri kendine ait bir sembole sahip küçük gruplar halinde yaşadığını biliyordu. Ne yapabilirdi ki? Gidip Blackmoore'a artık bir köle olmaktan usandığını söyleyip teşekkür etmeli ve kendisini ailesini bulması için serbest bırakmasını mı rica etmeliydi?

Ama yine de bu fikir aklını çelmekteydi. Kendi halkı... Ta-ri'nin kendi halkı vardı: Tammis ve Clannia Foxtan'dan oluş-an ailesi... Onu seviyor ve ona değer veriyorlardı. Onu bu kadar sevgiyle kolladıkları için Thrall çok büyük şükran du-yuyordu çünkü bu güvenli konumu Tari'nin orka içten bir yakınlıkla ulaşmasını sağlıyordu.

Bazen Foxtan ailesinin diğer üyelerinin onun için ne düşündüğünü merak ediyordu. Tari artık onlardan bahsetmiyor-du. Daha önce ona annesi Clannia'nın, kendisini bebekken emzirip hayatını kurtardığını söylemişti. Thrall ilk başta bun-dan çok duygulanmıştı ama büyüyüp daha fazlasını öğren-dikçe Clannia'nın onu emzirme sebebinin sevgi değil, Black-moore'un yanındaki konumunu yükseltme arzusu olduğunu anlamıştı.

Blackmoore... Bütün düşünceleri dönüp dolaşıp buraya geliyordu. Tari'ye yazarken, ondan gelen mektupları okurken

ya da gladyatör maçlarında seyircilerin arasında onun altın saçlarını ararken, kendisinin sahipli bir mal olduğunu unuta-biliyordu. Hatta kendini Çavuş'un 'kana susamışlık' dediği heyecan verici şeye kaptrabiliyordu. Ancak bu anlar çok kı-sa süreliydi. Blackmoore, Thrall'ı yeni öğrendiği bir askeri stratejiyi tartışmak ya da Atmaca-Tavşan oyunu oynamak için ziyarete geldiğinde bile ork bu adamla aralarında hiçbir bağ, hiçbir yakınlık hissetmiyordu. Blackmoore iyi günündeyse ona bir çocuğa davranacağı gibi davranıyordu. Asabi ve fena halde sinirli zamanlarındaysa, ki bu daha sık oluyordu, Thrall kendisini bir çocuk kadar çaresiz hissediyordu. Blackmoore onu dövürebilir, aklıktan süründürebilir, yaktırabilir, zinci-re vurdurabilirdi ya da hepsinden beteri (ve neyse ki henüz Blackmoore'un aklından geçmemiş olanı) kitaplarına, ulaş-ma-sını engelleyebilirdi.

Tari'nin Blackmoore gibi imtiyazlı bir yaşamı olmadığını biliyordu. O da bir çeşit uşaktı, aynı orkun ismi gibi bir thrall di. Ama onun arkadaşları vardı, bir kenara atılmamıştı ve ait olduğu bir yer vardı.

Elleri kendi kendine ve yavaş yavaş mavi kundak bezine uzandı. O sırada ardındaki kapının, kilidinin açıldığını ve ara-landığını duydu. Thrall kumaş parçasını sanki pis bir şeymiş gibi yere attı.

"Yürü bakalım," dedi suratsız muhafızlardan biri. Elinde-ki kelepçeleri orka doğru uzatıyordu. "Dövüş zamanı. Bugün senin için sağlam rakipleri varmış diye duydum." Hiçbir ne-şe barındırmayan bir ifadeyle sırtırken kahverengi dişleri or-taya çıktı. "Efendi Blackmoore kazanamazsan derini yüzmeğe hazır."

BEŞ

T

eğmen Blackmoore, düşlerini gerçekleştirmenin bir yolu olacak olan ork bebeğini bulduğundan beri on yıldan fazla zaman geçmişti. Bu yıllar Thrall'ın efendisi ve genel anlamda insanlık için mutlu ve verimli geçmişti. O zamanlar Teğmen şimdiye Tuğ-general olan Aedelas Blackmoore 'evcil orkunu' Durnholde'ye ilk getirdiği zaman, özellikle de küçük sefil şey yaşamayacak gibi gördüğünde, alaya

alınmıştı. Bayan Foxton'a ve onun koca memelerine şükürler olsun. Blackmoore bir orku emzirebilecek bir kadın düşünemiyordu bile ama her ne kadar bu tek-lif onun uşağına ve ailesine karşı hissettiği küçümsemeyi artır-mıştıysa da aynı zamanda Blackmoore'un kıcını da kurtarmış-tı. İşte bu yüzden onlara incik boncuk, yemek ve (kız olması-na rağmen) çocuklarına eğitim sağlamaktan kaçınmamıştı.

Bu açık bir gündü, hava sıcaktı ama boğucu değildi. Ku-sursuz bir dövüş havasıydı. Kırmızı ve sarı renkli göz alıcı tente yeterince gölge sağlıyordu. Her renkte bayraklar tatlı bir esintiye eşlik ederek dans ediyor, Blackmoore'un kulağına müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Olgun meyvelerin, taze ekmeğin ve kızarmış etin kokuları burun deliklerine davetkâr bir şekilde doluyordu. Buradaki herkesin keyfi yerindeydi. Dövüşlerden sonra bazılarının keyfi kaçacaktı ama şu anda hepsi mutlu ve beklenti içindeydi.

Blackmoore'un yanındaki bir şezlonga genç arkadaşı Lord Karramyn Langston uzanmıştı. Langston'un gözleriyle aynı renkte parlak kahverengi saçları; güçlü, atletik bir vücudu ve uyuşuk bir gülümsemesi vardı. Genç adam Blackmoore'a ta-mamen sadıktı ve Blackmoore'un nihai planlarını açıkladığı tek insandı. Yaşça Blackmoore'dan epey küçük de olsa Langs-ton onun vicdansızlığını ve çoğu idealini paylaşıyordu. İkisi iyi bir çiftti. Langston insanın içini ısıtan güneş ışığı altında uyuya kalmıştı ve hafifçe horlamaktaydı.

Blackmoore uzanıp kızarmış etten bir ısırık aldı ve kırmızı şaraptan bir yudum içti. Şarap az sonra arenaya dökülüp onu baştan başa yıkayacak olan kanla aynı renkteydi. Hayat güzeldi, Thrall'ın yaptığı ve kazandığı her karşılaşmayla daha da güzel hale geliyordu. Her dövüşten sonra Blackmoore'un kesesi daha da doluyordu. Bir zamanlar kalede alay konusu olan 'evcil orku' şimdi onun gururu olmuştu.

Elbette Thrall'ın karşısına çıkanların çoğu sadece insandı. Kesinlikle insanların en gaddar, en güçlü, en kurnazlarındanlardı ama sonuçta insan insandı. Diğer gladyatörlerin hepsi, sahiplerine para ve şan kazandırıp hapisten çıkmayı amaçla-yan hayvani, kavgacı mahkûmlardı. Bazıları bunu başarmış ve özgürlüğünü kazanmıştı. Çoğu kendini, duvarları halılarla süslü ve yatağında bir kadın olan başka hapisanelerde bul-muştu ama yine de vardıkları yer hâlâ bir hapisaneydi. Çok az köle sahibi para kaynaklarının serbest kalmasını isterdi.

Ama Thrall'ın rakiplerinden bazıları insan değildi ve bu da işe heyecan katıyordu.

Orkların artık eskisi gibi dehşetli, rakiplerinin yüreğine korku salan bir savaş gücü değil de yenik, ezilmiş bir ayak-takımı olması Blackmoore'un arzularını köreltmış değildi. Sa-vaş çoktan sona ermiş ve insanlar kesin bir galibiyet almıştı. Otlayan sürülerin akşam olunca ahırlarda toplandığı kadar kolay bir şekilde, düşman iskân bölgelerinde toplanmıştı. Bunlar Blackmoore'un yönetimindeki kamplardı.

İlk başta planı orku iyi eğitim görmüş, sadık bir köle ve eşsiz bir savaşçı olarak yetiştirmektir. Thrall'ı kendi halkını di-ze getirmesi için gönderecekti, tabii ki 'halk' bu beyinsiz, ye-şil derili haydut çetesi için doğru bir isimse. Onlar yenildik-ten sonra dağılmış kabileleri Blackmoore'un amaçları doğrul-tusunda kullanacaktı.

Ancak Thrall daha savaş yüzü görmeden İttifak, Güruh'u yenmişti. Blackmoore ilk başta bu durumdan epey rahatsız olmuştu ama sonradan aklına evcil orkunu kullanabileceği başka bir yol gelmişti. Bunun için sabır gerekliydi ve sabır da Blackmoore'da çok az bulunan bir şeydi ama sonuçta kazan-cı hayallerinin bile ötesinde olacaktı. Kendi içinde rekabet şimdiden İttifak'ta kol geziyordu. Elfler insanları küçük görü-yor, insanlar cücelerle alay ediyor, cüceler elflere güvenmi-yordu. Dar kafalılık ve şüpheyle dolu küçük, sevimli bir üç-gen oluşmuştu.

Blackmoore oturduğu yerde doğrulup Thrall'ın, kendisi-nin şimdiye kadar gördüğü en iri, en tiksindirici adamlardan birini yenisine göz attı. İnsan savaşçılar, durdurulması müm-kün olmayan yeşil yaratığa rakip olamazdı. Blackmoore, alkış ve bağırışlar yükselirken gülümsedi. Tammis Foxton'a eliyle gelmesini işaret etti. Uşak itaatkâr bir şekilde aceleyle efendi-sinin yanına geldi.

"Buyurun, lordum?"

"Bugün kaç oldu?" Blackmoore sözcüklerin ağzında yu-varlandığını biliyor ama bunu umursamıyordu. Tammis efendisinin bundan daha sarhoş hallerini görmüştü. Tammis onu daha sarhoş hallerde yatağına yatırmıştı.

Tammis'in ağırbaşlı, tedirgin yüzü şimdi her zamankin-den daha endişeli görünüyordu. "Ne kaç oldu, lordum?" Ba-

kışları bir an efendisinin yanındaki şişeye sonra tekrar Blackmoore'a döndü.

Ani bir hiddet Blackmoore'un içinde kaynamaya başladı. Tammis'in yakasına yapışıp uşağı hızla kendi yüzünün birkaç santim yakınma çekti.

"Şişeleri mi sayıyorsun, seni erkek müsveddesi?" diye kı-sık bir sesle yılan gibi tısladı. Tammis'e yönelttiği tehditler-den biri de onu toplum içinde küçük düşürmektir. Şu anki ka-dar sarhoşken bile henüz bu önemli kartı kullanmaya niyeti yoktu ama bu tehdidi, şimdi olduğu gibi, sık sık savururdu. Tammis'in hafifçe dalgalanmakta olan görüntüsü sararıp sol-muştu. "Kendi karısını canavarları emzirmeye yollayan bir adam bana zaaflarım olduğunu mu ima ediyor?" • Adamın beti benzi atmış yüzünden midesi bulanana Blackmoore onu kendinden iterek uzaklaştırdı. "Thrall'ın kaç tur kazandığını sordum."

"Ah evet, efendim, elbette. Yarım düzine, hiç durmadan." Tammis durup efendisine tam anlamıyla acınacak bir ifadeyle baktı. "Efendim, bütün saygımla arz etmek isterim ki bu sonuncusu onu çok zorladı. Onu üç dövüşe daha çıkarmakta kararlı mısınız?"

Kuş beyinliler... Blackmoore'un etrafı kuş beyinlilerle do-luydu. Çavuş da sabah dövüş listesini okuduğunda ona gelip orkun en azından birkaç dakika dinlenmesi gerekeceğini söy-lemiş, dövüşçü sıralamasını değiştirip üstüne çok fazla gidi-len zavallı yaratığa dinlenme payı verilip verilemeyeceğini sormuştu.

"Ah, hayır. Her dövüşle Thrall'ın bahisçilere kazandıraca-ğı para artıyor. O hiç kaybetmedi, bir kere bile. Elbette du-rup bütün bu güzel insanlara paralarını geri vermeyi çok is-terim." Bu muhabbetlerden tiksinen Blackmoore, Tammis'i elini sallayarak kovaladı. Thrall'ın yenilmesi mümkün değil-di. Elinde fırsat varken niye kâr etmeye bakmasını ki?

Thrall sonraki dövüşü de kazandı ama Blackmoore bile ya-ratığın zorlandığının farkındaydı. Adam

olan biteni daha iyi görebilmek için sandalyesini ayarladı. Langston da onu taklit etti. Bundan sonraki dövüş, orkun çıkacağı dokuz dövüşten sekizincisi, Blackmoore ve kalabalığın daha önce şahit olma-dığı bir şeydi.

Güçlü ork yorulmaya başlamıştı. Bu seferki rakipleriye bir çift pumaydı. İki hafta önce yakalanmışlar, kafeslere tıkmışlar, eziyet görmüşler ve şimdiye kadar hemen hemen hiç bes-lenmemişlerdi. Hayvanlar arenanın kapısı açılır açılmaz bir top mermisi gibi orkun üstüne fırladılar. Tek bir varlık gibi hareket ederlerken kahverengi ve krem rengindeki postları belli belirsiz görünüyordu. Thrall'ın üstüne atlayıp onu yere düşürdüler. Ork, pençe ve dişlerin altında kayboluverdi.

Seyirciler arasında korku dolu bir uğultu yükseldi. Black-moore ayağa fırladı ve aşağı düşmemek için sandalyesine tu-tundu. Onca para...

Ve Thrall ayağa kalktı! Hiddetli bir haykırıyla kocaman hayvanları birer fare gibi üstünden silkeledi. Bu dövüşte ken-disine tahsis edilen iki kılıcı ustalıklı ve hızla kullanmıştı. Thrall iki elini de aynı beceriyle kullanabiliyordu. İki keskin çelik, parlak güneş ışığını yansıtarak döndü ve eti yadı. Bū-yük kedilerden biri ölmüşü bile. Uzun ve esnek vücudu tek bir güçlü hamleyle neredeyse ikiye bölünmüştü. Geriye kalan hayvan eşinin öldürülmüş olmasıyla deliye dönmüş, daha bū-yük bir öfkeyle saldırıya geçmişti. Thrall bu kez ona fırsat ta-nımadı. Kedi kükremeler, pençeler ve dişlerle sıçradığında Thrall onu karşılamaya hazırı. Orkun kılıcı sola, sağa ve tek-rar sola savruldu. Kedi şimdi dört kanlı parça halinde yerde yatıyordu.

"Şuna bakar mısın?" dedi Langston, neşeyle.

Kalabalık bu zaferi onaylarcasına kükredti. Normalde hay-kırıslara havaya kaldırdığı yumruklarıyla karşılık verip nere-

deyse toprağı sarsarcasına ayağını yere vuran Thrall şu anda omuzları çökmüş bir halde duruyordu. Ork güçlükle nefes alıyordu ve Blackmoore kedilerin bıraktığı kanlı, derin birçok yara ve ısırık izini görebiliyordu. O, gözlerini dikmiş değer-li kölesine bakarken Thrall da çirkin yüzünü yavaşça Blackmoore'a çevirip efendisine baktı. İksinin bakışları buluştu, Blackmoore orkun gözlerinin derinliklerinde ıstırap ve tüken-mişlik gördü... ve de sözcüklere dökülemeyen bir yalvarış.

Sonra güçlü savaşçı Thrall dizlerinin üstüne çöktü. Kalaba-lık yine sesli bir tepki verdi. Blackmoore bu seste acıma bile olduğunu hissetti. Langston bir şey söylemedi ama kahveren-gi gözleri Blackmoore'u dikkatle izliyordu.

Kahrolası Thrall! O bir orktu ve altı yaşından beri dövüş-ü-yordu. Bugünkü karşılaşmalarının çoğu insanlara karşıydı. Evet, güçlü dövüşçülerdi ama bu Thrall'ın hayvani gücüyle kı-yas bile edilemezdi. Thrall bu son turun en zorlusu olacağını biliyor ve numara yapıyordu. Bencil, aptal köle. Rahat hücre-sine gidip kitaplarını okumak ve yemeğini yemek istiyordu, öyle mi? Pekâlâ, Blackmoore ona iyi bir ders verecekti.

O anda Çavuş dövüş alanına girdi hızla. "Lord Blackmo-ore!" diye ellerini sakallı ağzının yanlarında birleştirerek bağırı. "Bu son müsabakadan vazgeçecek misiniz?"

Blackmoore'un kan beynine sıçradı. Çavuş herkesin önün-de böyle bir şey yapmaya nasıl cüret ederdi! Hâlâ dengesiz bir şekilde durmakta olan Blackmoore sol eliyle tuttuğu san-dalyesinin arkasına daha sıkı yapıştı. Langston dikkat çekme-den ona yaklaşıp gerekirse yardım etmeye hazırladı kendini. Blackmoore sağ elini dümdüz ileri uzattı ve sonra bu elini sol omzunun yanma getirdi. Hayır.

Çavuş bir an ona sanki gördüğü şeye inanamıyormuş gi-bi baktı. Sonra başını sallayıp bu son dövüşün başlamasını işaret etti.

Thrall güçlükle ayağa kalktı. Sırtında bir ton kaya varmış gibi duruyordu. Birkaç adam çabucak dövüş alanına girip pu-maların leşlerini ve yere atılmış silahları topladılar. Thrall'a bu dövüşte kullanacağı silahı verdiler: Bir morningstar. Kaim bir tahtaya zincirle tutturulmuş, üstü çivili, metal bir gülle. Thrall silahı eline alıp vücuduna tehditkâr bir duruş vermeye çalıştı. Blackmoore bu mesafeden bile onun titremekte oldu-ğunu görebiliyordu. Aslında Thrall her dövüşten önce ayağı-nı yere vururdu. Düzenli ritim hem kalabalığı coşturuyor, hem de Thrall'ın kendini savaşa hazır hissetmesini sağlıyor gibiydi. Ancak bugün, ork ayakta kalmakta bile zorlanıyordu.

Sadece bir dövüş daha. Yaratık bunu kaldırabilirdi.

Kapılar açıldı ama bir an için içerinin kasvetli karanlığın-dan hiçbir şey çıkmadı.

Sonra o geldi; iki kafası birbiriyle alakasız bağınırlarla meydan okuyor, solgun vücudu Thrall'ın insanlara yaptığı gibi orka tepeden bakıyordu. Thrall gibi onun da bir tek si-lahı vardı ama silah bu dövüş için orkunkinden üstündü: Bu uzun, ölümcül görünüşlü bir mızrak. Yaratığın kolları mız-rağın gövdesinin uzunluğuyla birleştiğinde ogre, Thrall'a çok uzaktan erişebilecekti. Thrall'ın değil ölümcül bir darbe, herhangi bir darbe vurması için bile çok yaklaşması gereke-cekti.

Bu hiç adil değildi! "Kim ogreye mızrak verdi?" diye Langston'a gürledi Blackmoore. "En azından Thrall'a verilene benzer bir şey verilmeliydi!" Blackmoore, Thrall enli kılıçla veya mızrakla dövüşürken insan rakiplerinin kısa kılıç veya baltayla dövüşmek zorunda olduğu karşılaşmaları hatırlama-mayı tercih etmişti.

Ogre çember şeklindeki alana yaşayan, nefes alan bir var-lıktan çok bir savaş makinesi gibi daldı. Bir kafası seyircilere, bir kafası Thrall'a dönük halde, elinde mızrağıyla orka yak-laştı.

Thrall daha önce bu yaratıklardan birini görmüş değildi. Bir an durup sadece ona baktı, sonra kendine gelip diki eş ti ve morningstarı havada savurmaya başladı. Uzun, siyah saç-larını sırtına yayararak başını arkaya attı ve öğrenin böğürtüsü-ne, ona- denk bir ulumayla karşılık verdi.

Ogre mızrağı saplamak için ileri atıldı. Hareketlerinde hiç-bir beceri yoktu, tek kullandığı hayvani bir güçtü. Thrall eği-lerek hantal hamleden kolayca kaçtı ve ogreyi savunmasız ya-kalayarak morningstarı sertçe savurdu. Çivili top karnına şid-detle indiğinde ogre haykırarak yavaşladı. Thrall vurup geç-miş ve şimdi tekrar saldırmak için dönmüştü.

Ogre daha arkasına dönmeden Thrall morningstarı onun sırtına indirdi. Ogre dizlerinin üstüne çöküp mızrağını yere attı ve sırtına uzanmaya çalıştı.

Blackmoore gülümsedi. Bu darbe kesinlikle sefil yaratığın omurgasını dağıtmıştı. Bu dövüşler illaki ölümüne yapılmaz-dı... Aslında birinin rakibini öldürmesi, geriye kalan işe yarar dövüşçülerin sayısını azalttığından, pek hoş karşılanmazdı ama herkes ölümün bu arenada muhtemel bir son olduğunu bilirdi.

Şifacılar ve onların merhemleri her yarayı kapatamazdı. Zaten Blackmoore da bir ogreye zerre kadar acımadı.

Ama orkun efendisinin keyfi yarım kaldı. Daha Thrall morningstarını döndürüp zincirin hızla savrulması için uğraşırken ogre sürünerek ayağa kalkmış ve mızrağı yerden almıştı. Thrall morningstarı yaratığın kafasına savurdu. Kalabalığı ve görünüşe göre Thrall'ı da hayrete düşüren bir şekilde ogre koca elini uzatıp çivili gülleyi kendinden kolayca uzaklaştırdı ve mızrakla ileri atıldı.

Morningstar Thrall'ın elinden uçup gitti. Ork dengesini yitirmiş ve zamanında toparlanamamıştı. Çaresizce kenara kaçmaya çalışırken mızrak göğsüne, sol omzunun birkaç san-tim uzağına sertçe saplandı. Ork ıstırap içinde haykırdı. Og-re yaklaşıp silahı daha da derine gömmeye başladı. Mızrak Thrall'ın vücudunun bir yanından girip diğer yanından çık-mıştı. Ork gerisin geri düştü ve toprağa kelimenin tam ma-nasıyla çivilendi. Şimdi ogre onun üstüne çullanmış, talihsiz orku deli gibi yumruklayarak korkunç hırıltılar çıkarıyor ve çılgık atıyordu.

Blackmoore dehşet içinde bakakaldı. Ork dayak yiyor, iri-yarı biri tarafından pataklanan bir çocuk gibi çaresiz görünüyordu. Krallıktaki en "iyi savaşçılar için güç, yetenek ve zekâ kullanarak kozlarını paylaşacakları bir vitrin olan gladyatör arenası, zayıf bir canavarın daha iri başka bir canavar tarafın-dan pestilini çıkarana kadar dövüldüğü bir yere dönüşmüştü.

Thrall buna nasıl izin verebilirdi?

Şimdi dövüş alanına adamlar doluşmuştu. Sivri uçlu sopa-larla ogreyi dürtüyor, onu avından uzaklaşması için kışkırtmaya çalışıyorlardı. Hayvani yaratık bu kışkırtmalara Thrall'ı bırakıp adamların peşine takılarak cevap verdi. Diğer üç adam onun üstüne, hiddetli ogreyi tamamen saracak kadar küçülüveren büyüü bir ağ atıp yaratığın boşlukta sallanıp duran kol ve bacaklarının gövdesinin yanında toplanmasını sağladı. Adamlar, sudan yeni çıkmış balık gibi kıvranan ogreyi pek de kibar sayılmayacak bir şekilde sürüyerek bir arabaya taşıyıp arenanın dışına çıkardı.

Thrall da dışarı taşınmaktaydı ama daha özenli bir şekilde. Bunu Blackmoore'un himayesi sağlıyordu. Ancak Blackmoore bu tek dövüş yüzünden bugün Thrall'ın üstüne oynadığı bü-tün parayı kaybettiğinin farkındaydı. Çoğu dostu da aynı şe-yi yapmıştı ve onlar borçlarını ödemek için ellerini keseleri-ne atarken Blackmoore hepsinin öfkeli bakışlarını üstünde hissediyordu.

Thrall. Thrall. Thrall...

Thrall yatak vazifesi gören samanların üstünde inleyerek yatıyordu. Şimdiye kadar ne böyle bir acının, ne de böyle bir yorgunluğun var olabileceğini düşünmüştü. Bilincini kaybet-miş olmak isterdi; böylesi çok daha kolay olurdu.

Her şeye rağmen davetkâr karanlığın kendisini sarmasına izin vermedi. Şifacılar yakında burada olurdu. Thrall bir dö-vüşte yaralanınca Blackmoore her zaman onları gönderirdi. Ayrıca Blackmoore'un kendisi de onu ziyarete gelirdi ve şim-di Thrall efendisinin rahatlatıcı sözlerini duymayı hevesle bekliyordu. Evet, dövüşü kaybetmişti ve bu ilk defa oluyor-du ama Blackmoore kesinlikle üst üste dokuz karşılaşmada başarılı bir şekilde dövüşmesini övecekti. Thrall bunun hiç duyulmamış bir şey olduğunu biliyordu. Thrall aynı zaman-da eğer ogreyle ilk turda, üçüncü turda, hatta altıncı turda bi-le dövüşmüş olsa onu yenebileceğini biliyordu ama kimse ondan rekor sayılacak sekiz dövüşten sonra kazanmasını bek-leyemezdi.

Acı benliğini sararken gözlerini kapadı. Göğsündeki yakı-cı ateş neredeyse dayanılmazdı. Şifacılar neredeydi? Şimdiye kadar burada olmaları gerekirdi. Bu kez yaralarının kötü ol-duğunu biliyordu. Bir sürü kaburgasının ve bir bacağının kı-rıldığını, birçok kılıç yarası aldığı ve tabii mızrağın saplan-dığı omzunda berbat bir delik olduğunu hesap etmişti. Thrall ertesi gün tekrar arenaya çıkacaksa bir an önce gelmeleri iyi olurdu.

Thrall kilidin açıldığını duydu ama gelenin kim olduğuna bakmak için başını kaldıramadı.

"Şifacılar yolda," dedi Blackmoore'un sesi. Thrall gerildi-ğini hissetti. Sözcükler ağzının içinde yuvarlanıyordu ve sesi-nin tonunda esef vardı. Orkun kalp atışları hızlandı. Lütfen, şimdi olmasın... Bu sefer değil...

"Ama gelmeleri uzun sürecek. Süründüğünü görmek isti-yorum, seni lanet orospu çocuğu."

Blackmoore'un çizmesi karnını tekmelediğinde Thrall acıyla inledi. Acı inanılmazdı ama ihanete uğramanın içini

ürperten şaşkınlığı kadar değildi. Bu kadar yaralıyken Black-moore ona neden vuruyordu ki? Thrall'ın ne kadar iyi dö-vüşüğünü görmemiş miydi?

Acı bilincini kaybetmesine neden olabilecek kadar çoksa da Thrall başını kaldırıp Blackmoore'un bulanık görüntüsüne baktı. Adamın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Thrall onunla göz göze geldiğinde Blackmoore orkun tam yüzüne zırh eldiven-li yumruğunu indirdi. Bir an için her şey karardı ve Thrall'ın duyduğu bir sonraki şey yine Blackmoore'un söylenmekte olan sesi oldu.

"... kaç bin kaybettim, duydun mu beni, kaç bin! Senin derdin ne? Bu sadece küçük, dandik bir dövüştü!"

Hâlâ yumruklarını Thrall'ın vücuduna indiriyordu ama ork kendini kaybetmeye başlamıştı. Vücudu sanki sadece gö-rünüşte kendisinini. Blackmoore'un tekmeleri ona gittikçe okşama gibi gelmeye başlamıştı. Yüzünde kuruyan kanı his-sedebiliyordu.

Blackmoore onu görmüştü. Onun nasıl yorgun düştüğü-nü, dokuz seferden sekizinde kendini toparlamak için çabala-dığını görmüştü. Kimse Thrall'dan o dövüşü kazanmasını bekleyemezdi. Thrall elinden gelen her şeyi vererek dövüş-müş, ve şerefiyle, adilce kaybetmişti. Ama bu yine de Black-moore için yeterli değildi.

Sonunda darbeler kesildi. Blackmoore çıkarken ayak sesle-ri duyuldu ve sonra tek bir cümle geldi orkun kulağına: "Sıradakiler gelsin."

Kapı kapanmamıştı. Thrall başka ayak sesleri duydu. Çaba-lasa da başını yukarı kaldıramıyordu. Bir siyah asker çizmesi belirdi önünde. Thrall şimdi Blackmoore'un verdiği emri id-rak edebiliyordu. Çizmelerden biri -hafifçe geri gidip hızla ile-ri savruldu ve Thrall'ın yüzünü tekmeledi.

Orkun dünyası önce beyaza büründü, sonra da karardı. Thrall bundan sonrasını bilemiyordu.

Thrall uyandığında ona sonsuz gibi gelmiş olan bir süre boyunca kendisine arkadaşlık etmiş olan

ıstırabın sona erdi-ğini ve iinin huzurla dolduğunu fark etti. Üç şifacı onunla ilgileniyor ve merhemlerini orkun yaralarına sürüyordu. Ne-fes alması biraz rahatlamıştı, herhalde kaburgaları iyileşmiş olmalıydı. Mis kokulu, yapışkan .maddeyi omzuna sürüyorlar-dı şimdi. Bu kesinlikle en zorlu yaraydı.

Dokunuşları nazik ve merhemleri iyileştirici olsa da bu adamlarda gerçek bir şefkat hissi yoktu. Onu iyileştiriyorlardı çünkü Blackmoore bunun için onlara para veriyordu. Yok-sa acısını dindirmek gibi bir amaçları yoktu. Thrall bir kere-sinde onlara saf saf içten bir şekilde teşekkür etmişti. İşlerin-den biri bu sözler karşısında afallayarak ona bakmıştı.

Adamın dudakları bir küümseme ifadesiyle bükülmüştü. "Çeneni boşa yorma, canavar. Para olmazsa merhem de ol-maz. Kaybetmesen iyi edersin."

O zaman bu kaba sözlerden irkilmıştı ama şimdi bu onu rahatsız etmiyordu. Thrall anlıyordu. Artık birçok şeyin far-kindaydı. Sanki gözlerinin önündeki sisler dağılıvermişti. Adamların işleri bitene kadar sessizce yatmaya devam etti. Sonra şifacılar kalkıp gitti.

Thrall oturduğu yerde doğruldu ve şaşırtıcı bir şekilde karşısında Çavuş'u buldu. Adam kıllı kollarını geniş göğsü-nün üstünde çaprazlamış halde duruyordu. Thrall sırada na-sıl bir işkencenin olduğunu merak ederek sessizce bekledi.

"Onları senden uzaklaştırdım," dedi Çavuş, sessizce. "Ama ben gelene kadar seninle yeterince eğlenmişlerdi. Blackmo-ore'un benimle konuşacağı bi... mesele... vardı. Bu olanlar için özür dilerim, evlat. Gerçekten özür dilerim. Bugün are-nada beni çok şaşırttın. Blackmoore'un senden acayip gurur duyması gerekir ama o bunun yerine..." Hırçın sesi yavaşça kayboldu. "Sadece senin onun yaptıklarını hak etmediğini

bilmeni istedim. Onların yaptıklarını... Sen iyi iş çıkardın, ev-lat. Gayet iyi işti. En iyisi biraz uyu."

Başka bir şey daha söyleyecek gibiydi ama sonra başını sallayıp dışarı çıktı. Thrall sırtüstü yattı. Dalgın dalgın, arkasındaki samanların değiştirilmiş olduğunu fark etti. Samanlar kana bulanmış değil, yeni ve temizdi.

Çavuşun yaptığı şeyi takdir ediyor ve ona inanıyordu ama bu yetersiz ve geç kalınmış bir çabaydı.

Thrall artık kendisinin bu şekilde kullanılmasına izin ver-meyecekti. Bir zamanlar diz çöküp çok arzuladığı sevgi ve saygıyı kazanmak için daha başarılı olmaya yemin etmişti. Ama artık aradığım burada asla bulamayacağını biliyordu. Blackmoore ona sahip olduğu müddetçe bu mümkün değil-di.

Uyumayacaktı. Zamanım plan yapmakla geçirecekti. Çuva-lın içinde sakladığı tabletle yazı aletine uzandı ve güvenebi-leceği tek kişiye bir not yazdı: Tari'ye...

Aylar tekrar görünmez olduğunda kaçmayı planlıyorum.

ALTI

T

Thrall başının üstündeki ızgaradan ayların ışığını gem-leyebiliyordu. Kendisini dövmüş olan acemilere, Çavuş'a ve özellikle de (Thrall'a hiçbir şey olmamış gi-bi davranan) Blackmoore'a etkileyici aydınlanmasıyla ilgili hiçbir şey sezdirmeme konusuna çok dikkat etmişti. Her za-manki kadar itaatkardı ve ilk kez olarak bu tutumundan do-layı kendinden nefret ettiğini fark ediyordu. Diğer insanlarla eşit olduğunu bildiği halde bakışlarını yere çeviriyordu. Da-ha onlar onun yardımını olmaksızın kendisini kelepçelemeden muhafızlardan dördünü kanlı parçalara ayırabileceğini bildiği halde üstüne takılan demirleri uysalca kabulleniyordu. Davra-nışlarında hiçbir değişiklik olmamıştı: Ne hücrenin içinde, ne dışında, ne arenada, ne de antrenman alanında.

Thrall ilk birkaç gün Çavuş'un, kendisini sanki orkun bel-li etmemeye kararlı olduğu değişiklikleri görmeye çalışır gi-bi onu dikkatle izlemekte olduğunu fark etmişti. Ancak Thrall'a bir şey söylememişti ve Thrall da kuşku uyandırma-mak konusunda çok dikkatliydi. Onu dize getirdiklerini düşünsünlerdi. Tek üzüntüsü burada olup, 'evcil orkunun' kaç-tığını öğrendiğinde Blackmoore'un yüzünde belirecek ifade-yi göremeyecek olmasıydı.

Hayatında ilk defa Thrall gerçekleşmesini umut ettiği bir şeye sahipti. Bu onun iini daha önce hiç hissetmediği bir ih-

tiyala doldurmuştu. Cezadan uzak durmaya ve övülecek dav-ranışlarda bulunmaya o kadar odaklanmıştı ki özgür olmanın ne demek olabileceğini uzun uzun ve ciddi bir biçimde hiç düşünmemişti. Güneş ışığı altında zincirleri olmadan yürümek, yıldızların altında uyumak... Hayatı boyunca gece dışarı çıkmamıştı. Acaba bu nasıl bir şeydi?

Tari'nin gönderdiği kitaplar ve notlarla dolan hayal gücü artık uçup gidebiliyordu. Samandan yatağında uyumadan ya-tarak sonunda kendi halkından biriyle karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Elbette insanların 'en karanlık iblis çukurlarından çıkmış yeşil, iğrenç canavarlarla ilgili bütün bilgilerini okumuştı. Bir de onu rahatsız eden, şu orkun ken-dini zincirlerinden kurtarıp Thrall'ın üstüne saldırışı olayı vardı. Orkun ne dediğini bir bilseydi! Ancak başlangıç düze-yinde bildiği orkçası bunu anlamasına yetmiyordu.

Bir gün gelecek orkun ne söylediğini öğrenecekti. Halkını bulacaktı. Thrall insanlar tarafından yetiştirilmiş olabilirdi ama onlar orkun sevgi ve saygısını kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı. Çavuş'a ve Tari'ye, kendisine şeref ve şefkat kav-ramlarını öğrettikleri için minnettardı. Yine onların öğrettik-leri sayesinde Thrall, Blackmoore'u daha iyi anlamış ve Tuğ-general'in bu özelliklerden hiçbirine sahip olmadığını fark et-mişti. O, Thrall'a sahip olduğu müddetçe ork bu iki kavramı yaşamı boyunca tadamayacaktı.

Biri büyük ve gümüş renkli, diğeri daha küçük, koyu ma-vi ve yeşil tonlarda iki ay bu gece yeni ay evresindeydiler. Tari, onun gönderdiği nota yardım teklifiyle karşılık vermiş-ti. Zaten Thrall'ın kalbinin bir köşesi bu karşılığı alacağını bi-liyordu. İkisi bir olunca işe yarama ihtimali yüksek bir plan yapabilmışlerdi. Ancak Thrall bu planın ne zaman uygulama-ya koyulacağını bilemiyordu. Bu yüzden de bir işaret bekle-meye başladı; bekledi, bekledi...

Bir çanın çınlamasıyla irkilerek uyandığında düzensiz bir uyuklama halindeydi. Hemen kendine gelip

hücresinin en

uzak duvarına yöneldi. Thrall yıllar boyunca tek bir taşı yerin-den oynatmak için titiz bir çaba göstermiş ve onun ardında bir gedik açmıştı. Burada en kıymetli şeylerini saklıyordu: Tari'den gelen mektupları... Thrall taşı yerinden çıkardı, mek-tupları çıkarıp onları kendisine bir anlam ifade eden diğer tek şey olan mavi zemin üstüne beyaz kurt desenli kundak bezi-ne sardı. Kısa bir süre için onları göğsüne bastırarak bekledi. ! Sonra kendisini bekleyen fırsatı değerlendirmek için döndü.

Çan çalmaya devam ediyordu, şimdi bu sese bağırışlar ve haykırışlar da eklenmişti. Thrall'ın bir insanınkinden çok da-ha duyarlı olan burnu duman kokusunu alabiliyordu. Kalbi-nin her atışıyla koku daha da yoğunlaşıyordu ve ork şimdi karanlık hücreesine dolan, turuncu ve sarı renklerde, soluk bir ışık görüyordu.

"Yangın!" diye bağrışmalar geliyordu. "Yangın!"

Thrall içinden gelen bir sesle geçici yatağına doğru atıldı. Gözlerini kapayıp hızlı soluklarını kontrol altına almaya çalışarak uyuyor numarası yapmaya başladı. •

"Hiçbir yere gidemez," dedi muhafızlardan biri. Thrall, başında nöbet beklediklerini biliyordu. Derin uykuda olduğu izlenimini yaratmaya devam etti. "Hah. Kahrolası canavar top atsan uyanmaz. Hadi gidip diğerlerine yardım edelim."

"Bilemiyorum..." dedi öbürü.

Dehşet sesleri artmaya başlamıştı; şimdi bunlara tiz çocuk çığlıkları ve yüksek tonda kadın sesleri de eklenmişti.

"Hadi, yangın yayılıyor!" dedi ilk konuşan.

Thrall sert taş zemine çarpan çizmelerin seslerini duydu. Sonra sesler yok oldu. Artık yalnızdı.

Ayağa kalkıp muazzam tahta kapının karşısına geçti. Kapı elbette hâlâ kilitliydi ama yakınlarda orkun yapacağı şeyi görebilecek kimse yoktu.

Thrall derin nefes alıp hızla hücum etti kapıya. Sol omzuyla vurduğu kapı, tamamen olmasa da gevşemişti. Darbe-leri tekrar «tekrar indirdi. Devasa gövdesini kapıya beş kez çarptıktan sonra eski tahta, bir gümbürtüyle yıkıldı. Hızı öne doğru gitmesine ve yere sert bir şekilde düşmesine neden ol-du ama duyduğu bir anlık acı yaşadığı heyecan dalgasıyla kı-yas edilemezdi.

Bu koridorları taniyordu. Taş duvarların belli yerlerine yerleştirilmiş desteklerdeki birkaç meşale' onun rahatlıkla görebilmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Burayı inip şu merdivenleri de çıkınca... _

Daha önce hücresinde hissettiği gibi bir dürtü onu hare-kete geçirdi. Kendim duvara yaslayıp muazzam vücudunu elinden geldiğince gölgelerin arasında gizledi. Giriş tarafın-dan birkaç muhafız daha gelmekteydi. Onlar onu görmeden geçince ork bir rahatlama hissiyle, tuttuğu nefesini verdi.

Muhafızlar avluya açılan kapıyı sonuna kadar açık bırak-mıştı. Thrall dikkatlice yaklaşıp dışarıya göz attı.

Her tarafta bir kargaşa hâkimdi. Ahırların çevresi neredey-se tamamen alevlerle sarılmıştı ama atlar, keçiler ve eşekler avluda panik halinde koşturmaktaydı. Bu daha iyiydi çünkü bu keşmekeşte fark edilme ihtimali azalacaktı. Kovalarla su taşımak için bir sıra oluşturulmuştu ve Thrall onları seyrederek-ken bir grup adam daha koşarak ilerliyor, kıymetli suları bu dikkatsizce çabaları sırasında yerlere döküyordu.

Thrall avlu girişinin sağ tarafına baktı. Aradığı şey yerde, karanlık bir yığın halinde yatıyordu: kocaman, siyah bir pe-lerin... Ne kadar iri olursa olsun onu kaplayacak kadar değil-di ama işe yarayacaktı. Pelerini başına ve göğsüne sarmalayıp örtünün kısa etekleri tarafından bacaklarının daha çok gizlenebilmesi için eğilerek hızla ilerlemeye başladı.

Avluyu aşp ana kapılara varana kadarki yol muhtemelen birkaç dakikadan fazla sürmemişti ama bu yolculuk Thrall'a sonsuz gibi gelmişti. Başını aşağıda tutmaya çalışıyor ama fı-çılar dolusu yağmur suyu taşıyan arabalardan birine, çıldır-mış bir ata ya da çığlık çığlığa bağırarak bir çocuğa çarpma-mak için bakışlarını belli aralıklarla yukarı kaldırması gereki-yordu. Kalbi küt küt atarak bütün bu kargaşanın içinde ken-dine yol açıyordu. Sıcaklığın ve her yeri gündüzmüş gibi aydın-latan alevlerin parlak ışığının farkındaydı. Thrall dikkatini sadece bir adımını diğerlerini ilerisine atarak ve mümkün oldu-ğunca eğilerek kapılara ulaşmaya vermişti.

Sonunda başardı. Bu iki kapı da.açık bırakılmıştı. Buradan, yağmur suyu taşıyan yeni fıçılar tangırdarak geçiyor, at arabalarının sürücülerini korkmuş binekleri idare etmekte zor-lanıyordu. Kimse, karanlığın içine doğru sessizce kaçan yal-nız orku fark etmemişti.

Thrall bir kez kaleden çıktıktan sonra koşmaya başladı. Yol-dan elinden geldiğince çabuk uzaklaşmak için çevredeki ağaç-lık tepelere doğru koşuyordu. Ona duyuları her zamankinden keskinmiş gibi geliyordu. Açılıp kapanmakta olan burun de-liklerine hiç tanımadığı kokular doluyordu. Sanki her taşı, ko-şarken ayağının altında ezilen her otu hissedebiliyordu.

Taretha'nın kendisine daha önceden bahsettiği kayaları gördü. Tari kayaların, ormanı korumak için nöbet bekleyen bir ejderhaya benzediğini söylemişti. Epey karanlık olmasına rağmen Thrall'ın üstün gece görüşü bir kaya çıkıntısını ayırt edebiliyordu. Gerçekten de hayal gücünü kullanan biri bunu bir sürüngenin uzun boynu gibi görebilirdi. Taretha burada bir mağara olduğunu söylemişti. Ork orada güvende olacaktı.

Bir an için aklından Taretha'nın kendisine tuzak kurmuş olabileceğini geçirdi. Sonra bu düşüncüyü kafasından hemen uzaklaştırdı. Bunu aklına getirmiş olmasından dolayı bile kendine kızmış ve utanç duymuştu. Taretha gönderdiği cesa-ret verici mektuplarla ona sevecenlikle yaklaşmıştı. Neden orka ihanet etsindi ki? Daha da önemlisi, onun mektuplarını Blackmoore'a göstermesi de aynı işi görecekken neden bun-ca zahmete girişindi ki?

İşte gri kayaların üstündeki siyah, oval boşluk orkun kar-şısındaydı. Thrall yön değiştirip sığmağa doğru hızla ilerler-ken neredeyse hiç nefes almıyordu.

Onu, mağara duvarına yaslanmış, kendisini beklerken bul-du. Ork kendi görüşünün kızınkinden üstün olduğunu bildi-ğinden bir an durup bekledi. Taretha içeride kendisiyse dışa-rıdaydı ama kız onu yine de göremiyordu.

Thrall güzelliği ölçmekte sadece insani değerleri kullana-biliyordu ve bu ölçülerle Taretha Foxton tek kelimeyle güzel-di. Örgülü, uzun, açık renk saçları (Bu karanlıkta tam rengi-ni göremiyordu ama ork onu müsabakalarda seyircilerin ara-sında bir anlığına da olsa görmüştü) sırtına dökülüyordu. Üs-tünde sadece bir gecelik ve narin vücudunu örten bir pelerin vardı. Yanında da büyükçe bir çuval duruyordu.

Bir an bekledikten sonra kızı doğru kararlılıkla ilerlemeye başladı. "Taretha," dedi kaba ve derinden gelen sesiyle.

Taretha inleyerek bakışlarını ona çevirdi. Ork onun korktuğunu düşündü ama sonra kız gülmeye başladı. "Beni kor-kuttun! Bu kadar sessiz hareket ettiğini bilmiyordum!" Gülüşü yerini bir gülümsemeye bıraktı. Orka yaklaşıp ellerini ona uzattı.

Thrall onun ellerini yavaşça kendi elleriyle sardı. Kızın küçük, beyaz elleri orkun onunkinden neredeyse üç kat büyük, yeşil ellerinin içinde kaybolmuştu. Taretha onun ancak dirseklerine ulaşıyordu ama kızın yüzünde korku değil neşe vardı.

"Seni olduğun yerde öldürebilirim," dedi Thrall. Bir yandan da nasıl manyakça bir dürtünün bunu kendisine söylediğini merak ediyordu. "Burada buna tanıklık edecek kimse yok."

Sadece Taretha'nın gülümsemesi yüzüne daha fazla yayıldı. "Elbette bunu yapabilirsin," diye itiraf etti. Sesi sıcak ve ahenkliydi. "Ama yapmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum." Ork ellerini açıp kızın ellerini bıraktı. "Bir sorun çıktı mı?"

"Hayır, hiç sorun olmadı," dedi ork. "Plan çok iyi işledi. Öylesine bir kargaşa vardı ki bir köy dolusu orkun bile kaç-

bileceğini düşündüm. Ahır ateşe vermeden önce hayvanları serbest bıraktığını fark ettim."

Taretha tekrar sırttı. Hafifçe burun büktüğünde normalde olduğundan daha genç görünmüştü. Kaç yaşındaydı? Yirmi mi? Yirmi beş mi?

"Elbette. Onlar yalnızca masum yaratıklar. Onların zarar görmesini kesinlikle istemem. Şimdi, acele etsek iyi olacak." Bakışlarını aşağıya, Durnholde'ye çevirdi. Yıldızlı gökyüzüne dalga dalga yükselen duman ve alevleri seyretti. "Kontrol altına almaya başlamışlar gibi görünüyor. Yakında seni arama-yaya başlarlar." Thrall'ın anlam veremediği bir duygu yüzünü bir an için kapladı. "Beni de arayacakları gibi." Çuvalı alıp açıklığa getirdi. "Otur hadi, sana bir şey göstermek istiyorum."

Ork itaatkâr bir şekilde oturdu. Tari çuvalı alt üst edip içinden bir parşömen tomarı çıkardı. Tomarı açıp bir kenarını eliyle yere bastırdı ve orka da diğerini tutmasını işaret etti.

"Bu bir harita," dedi Thrall.

"Evet, bulabildiğim en yanlışsız olanı buydu. Burası Durnholde." Taretha küçük, kale benzeri bir çizimi işaret ediyor-du. "Biz biraz güney batıda, tam burada kalıyoruz. İskân bölgelerinin hepsi Durnholde'den otuz kilometre yarı çaplık mesafe içinde; burada, burada, burada, burada ve burada." Thrall'ın zayıf ışıktaki zorlukla seçebildiği, küçük çizimleri işaret ediyordu. "Güvende olma ihtimalinin en yüksek olduğu yer şuradaki yabanıl topraklar. Hâlâ orada bir yerlerde hal-kından birilerinin saklandığını duymuştum ama Blackmoore'un adamları onları asla bulamadı, tek buldukları izlerdi." Başını kaldırıp orka baktı. "Onları bir şekilde bulman gerekecek, Thrall. Onları bul ve yardım iste."

Halkın, demişti Taretha. Orklar, o şeyler ya da o canavarlar de-memişti. Thrall'ın içine birden bir minnet hissi doldu. Bu öy-

le güçlü bir histi ki ork bir an konuşamadı. Sonunda konuş-maya başladığında sordu: "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Orka onun görüntüsünden irkilmeden, kararlılıkla baktı. "Çünkü seni bekleliğinden beri tanıyorum. Benim küçük kardeşim gibiydin. Faralyn... Faralyn bir süre sonra öldüğün-de benim geriye kalan tek küçük kardeşim sendin. Onların sana yaptıklarını gördüm ve bundan nefret ettim. Sana yardım etmek, senin arkadaşın olmak istedim." Kız şimdi gözlerini kaçırmıştı. "Ayrıca efendimize karşı senin hissettiğin-den daha fazla bir sempati hissetmiyorum."

"Senin canını mı yaktı?" İçinde yükselen hiddet Thrall'ı şaşırtmıştı.

"Hayır, tam olarak değil." Ellerinden biri diğerinin bileği-ne uzandı ve onu nazikçe ovdu. Thrall geceliğin kol bölümü-nün altındaki bir çürüğün yok olmaya yüz tutmuş izini görebiliyordu. "Fiziksel anlamda değil. Bu daha karışık bir durum."

"Anlat bana."

"Thrall, zaman..."

"Anlat bana!" diye gürledi ork. "Sen benim arkadaşımısın, Taretha. Neredeyse on yılı aşkın bir süre bana yazıp gülüm-sememi sağladın. Birinin benim aslında kim olduğumu, sa-dece... sadece gladyatör arenasındaki bir canavar olmadığımı bildiğinin far kındaydım. Sen karanlıkları aydınlatan bir ışık-tın." Elini başarabildiği kadar kibar bir şekilde uzatıp yavaşça kızın omzuna koydu. "Anlat bana," diye ısrar etti. Sesi bu kez sevecen çıkmıştı.

Kızın gözleri parlamaya başladı. Ork bakarken Taretha'nın gözlerinden bir sıvı dökülüp yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Utancı içindeyim," diye fısıldadı kız.

"Gözlerine ne oluyor?" diye sordu Thrall. " 'Utancı' ne-dir?"

"Ah, Thrall," diye konuşmaya başladı. Ağzından dökülen sözcükler zorlukla anlaşılıyordu. Eliyle gözlerini sildi. "Bun-lara gözyaşı denir. Çok üzgün olduğumuzda, ruhumuz allak bullak olduğunda, yüreğimizi dolduran acıdan yer bulama-dıklarında dökülürler." Taretha nefes alırken vücudu titre-mekteydi. "Utancısa... gerçekte olduğun kişinin yapacağı şey-lerin tam tersini yapman ve bunu başka kimsenin bilmesini istememendir. Ama herkes bildiğine göre senin de bilmen de bir sakınca yok. Ben Blackmoore'un metresiğim."

"Bu da ne demek?"

Taretha ona hüzünle baktı. "Sen çok masumsun, Thrall. Çok safsın. Ama bir gün gelecek anlayacaksın."

Thrall birden antrenman alanında duyduğu cakalı muhab-betlerin bölük pörçük parçalarını anımsadı ve Taretha'nın ne demek istediğini anladı. Ama ork onun için utanç duymadı, sadece Blackmoore'un Thrall'ın tahmin edebileceğinden de fazla alçalmış olduğunu düşünerek hiddetlendi. Blackmoore'un karşısında çaresiz kalmak ne demek bilirdi. Ayrıca Taretha karşı koyamayacak kadar küçük ve kırılgandı.

"Benimle gel," diye teklifte bulundu.

"Yapamam. Ben kaçarsam o aileme ne yapar... Mümkün değil." İçten gelen bir dürtüyle uzanıp orkun ellerini tuttu. "Ama sen kaçabilirsin. Şimdi git lütfen. En azından senin on-dan kaçmış olduğunu bilerek rahatlayacağım. İkimiz için de özgür kal."

Ork sesini çıkaramadan başını salladı. Onu özleyeceğini zaten biliyordu ama şimdi, Tari'yle konuşuktan sonra ayrı-ışlarının acısı daha çok yakıyordu içini.

Kız yüzünü tekrar silip daha muntazam bir sesle konuş-maya başladı: "Bunu silme yiyecekler doldurdum ve birkaç ta-ne de su dolu tulum koydum. Senin için bir bıçak çalabildim. Kaybolduğu anlaşılabilecek başka bir şey almaya cesaret ede-medim. Son olarak bunu da almanı istiyorum." Başını eğip

uzun boynundan gümüş bir zinciri çıkardı. İnce zincirin ucunda hilal şeklinde bir ay vardı. "Buraya çok uzak olmayan bir mesafede bir yıldırım tarafından yarılmış yaşlı bir ağaç var. Blackmoore istediğim zaman oraya gitmeme izin verir. ^£ En azından bunun için şükran duyuyorum. Eğer bir daha bu-rayı gelersen ve yardıma ihtiyacın varsa bu kolyeyi yaşlı ağa-cın gövdesine yerleştir. O zaman seninle tekrar bu mağarada buluşacağım ve sana elimden gelen yardımı yapacağım."

"Tari..." Thrall ona kederle baktı.

"Acele et." Taretha, Durnholde'ye doğru telaşlı bir bakış attı. "Ortadan kayboluşum için bir bahane hazırladım ama ne kadar çabuk geri dönersem o kadar işe yarayacak." İkisi de ayağa kalkıp birbirlerine rahatsız bakışlarla baktılar. Thrall da-ha ne olduğunu anlayamadan Tari öne doğru bir adım atıp orkun muazzam gövdesine kollarını uzatabildiği kadar sarıl-dı. Kızın yüzü Thrall'ın karnına yaslanmıştı. Ork gerilmişti; şimdiye kadar böyle bir temas hep bir saldırı anlamına gel-mişti. Ancak daha önce hiç kimse ona böyle dokunmamıştıysa da Thrall bunun bir sevgi ifadesi olduğunu biliyordu. İç-güdülerine güvenerek elini kızın başında kararsız bir şekilde gezdirip uzun saçlarını okşadı.

"Sana canavar diyorlar," dedi Taretha. Geri çekilirken sesi yine güçlkle duyuluyordu. "Ama asıl canavar onlar, sen de-ğilsin. Hoşça kal, Thrall."

Taretha arkasına döndü, geceliğinin eteklerini kaldırdı ve Durnholde'ye doğru koşmaya başladı. Thrall orada öylece du-rup Tari'yi gözden kaybolana kadar seyretti. Sonra da elinden gelen dikkatle kıymetli gümüş kolyeyi çıkınına yerleştirdi ve onu da çuvala tıktı.

Ağır çuvalı kaldırıp (Tari için onu buraya kadar taşımak çok zor olmuş olmalıydı) sırtına aldı. Sonra, bir zamanlar kö-le olan Thrall, önünde uzanan kaderine doğru yol almaya başladı.

YEDİ

T

hrall, Taretha'nın, o uzak dursun diye bütün iskân bölgelerini tek tek gösterdiğini biliyordu. O, orkun özgür orkları bulmaya çalışmasını istemişti ama bu 'özgür orklar' gerçekten hâlâ yaşıyor muydu yoksa tozutmüş bir savaşçının hayal gücünün uydurması mıydı, Thrall bun-dan emin değildi. Jaramin'in gözetiminde haritaları araştır-mıştı, bu yüzden de Tari'nin ona verdiği haritayı nasıl oku-yacağını biliyordu.

Böylece orkların tutulduğu kamplardan birine doğru yol almaya başladı.

Durnholde'ye en yakın olanı seçmemişti. Kaybolduğu anla-şılınca Blackmoore'un herkesi alarma geçirmiş' olma ihtimali yüksekti. İskân bölgelerinden biri Thrall'ın büyüdüğü kalenin onlarca kilometre ilerisindeydi. Ork işte bu kampa uğrayacaktı.

İskân bölgeleriyle ilgili çok az şey biliyordu ve bu bildik-leri de onun halkından nefret eden insanların fikirleriyle do-luydu. Ork gideceği yere doğru yorucu olmayan bir hızla, ra-hat bir şekilde koşarken düşünceler zihninde hızla ilerliyor-du. Acaba onca orku bir arada görmek nasıl bir şey olacaktı? Onun konuşmasını anlayabilecekler miydi? Yoksa konuşma-sında en basit seviyede anlaşma sağlayamayacak kadar çok in-san aksam mı vardı? Orklar ona meydan okuyacak mıydı? Onlarla dövüşmek istemiyordu ama öğrendiği her şey orkla-

rın amansız, mağrur, durdurulamaz savaşçılar olduğunu söy-lüyordu. O eğitimli bir savaşçıydı ama acaba bu, o efsanevi varlıklara karşı yeterli olacak mıydı? Onları kendisinin düş-man olmadığına ikna edebilecek kadar dayanabilir miydi?

Kilometreler ayaklarının altında yok olup gitti. Zaman za-man yıldızlara bakıp yerini belirledi. Ona kimse yön bulma-yı öğretmemiş ti ama Tari'nin gönderdiği gizli kitaplardan bi-rinde yıldızlardan ve onların konumlarından bahsediliyordu. Thrall onu hevesle incelemiş, işine yarayacağını düşündüğü her bilgi kırıntısını yutmuştu.

Belki de mavi zemin üstüne beyaz kurt kafası desenli amb-lemi taşıyan kabileyle karşılaşmıştı. Belki de ailesini bulurdu. Blackmoore onun Durnholde'den çok da uzak bir yerde bu-lunmadığını söylemişti. Bu yüzden de Thrall kabilesinin üye-leriyle buluşma ihtimalini epey yüksek görüyordu.

İç i heyecanla kaplanmıştı. Bu çok iyiydi.

Bütün gece yol tepip gün ağarmaya başladığında durdu. Eğer tuğgeneralı tanıyorduydu, ki yeterince tanıyordu, onu arayan adamlar her yere dağılmış olmalıydı. Hatta belki meş-hur uçan makineleri de devreye girmişti. Thrall onları hiç görmemişti ve aslında onların varlığından bile şüpheliydi ama eğer gerçekten varsalar Blackmoore bu araçlardan birine, .dolaşmakta olan büyük dövüşçüsünü bulmak için bizzat ko-muta ederdi.

Aklına Tari geldi ve çaresizce, onun bu kaçıştaki payının fark edilmemesini umdu.

Blackmoore hayatı boyunca bundan daha sinirli olduğu bir zamanı hatırlamıyordu ve bu da ciddi bir durumdu.

Uykusundan çanların gürültüsüyle uyandırılmış (Taretha hastalığını mazeret bildirdiği için Blackmoore bu gece tek ba-şınaydı) ve dehşet içinde penceresinden dışarıya, avlunun her yerinden yükselen turuncu alevlere bakakalmıştı. Üstüne bir şeyler giyip koşarak, alevleri kontrol altına almak için çılgın gibi uğraşan Dumholde ahalisine katılmıştı. Bu iş saatler sür-müştü ama şafağın pembe ışıkları gece göğüne renk katmaya başladığında cehennem alevleri birkaç kasvetli köz yığını haline gelmişti.

"Kimsenin zarar görmemiş olması bir mucize," dedi alnı-nı silen Langston. Solgun yüzü isten siyaha boyanmıştı. Blackmoore kendisinin de ondan iyi durumda olmadığını dü-şündü. Oradaki herkes ter ve pisliğe bulanmıştı. Uşakların ya-rma kadar yıkaması gereken bir sürü şey çıkacaktı.

"Hatta hayvanların bile," dedi onların yanma gelen Tam-mis. "Hayvanların kendi başlarına kaçmış olması mümkün değil. Emin olamayız, lordum ama yangın kasıtlı olarak çıka-rılmış gibi görünüyor."

"Kutsal Işık adına!" diye inledi Langston. "Gerçekten böy-le olduğunu mu düşünüyorsun? Kim böyle bir şey yapmak ister ki?"

"Bütün düşmanlarımızı parmaklarımla saymaya kalksam I parmaklarım yetmez," diye hırladı Blackmoore. "Hatta ayak parmaklarımı dahil. Dışarıda benim şanımlı kışkanan bir sürü piç kurusu var ve... Lothar'ın hayaleti adına." Birden buz kes-tiğini hissetti ve ona yüzü sanki isin altında bembeyaz kesil-miş gibi geldi. Langston da, Tammis de ona bakıyordu.

Endişesini dile getirmekle zaman kaybedemezdi. Üstünde oturduğu taş basamaklardan fırlayarak kalktı ve kaleye doğru hızla koşmaya başladı. Uşağı ve arkadaşı onu arkasından ba-ğırarak takip ediyordu. Tammis: "Ne oldu, lordum?" diye bağırırken Langston: "Blackmoore bekle!" diyordu.

Blackmoore onları görmezden geldi. Koridorlardan aşağı hızla indi, merdivenleri çabucak çıktı ve bir zamanlar Thrall'ın hüccresinin kapısı olan dağılmış tahta parçalarının önünde ani-den duruverdi. En büyük korkusu gerçek olmuştu.

"Hepsine lanet olsun!" diye haykırdı. "Birisi orkumu çal- i di! Tammis! Adamlar istiyorum, atlar istiyorum, uçan makineler istiyorum... Thrall'ı hemen geri istiyorum!"

Thrall ne kadar derin bir uyku çekmiş olduğuna ve rüya-larının ne kadar canlı olduğuna hayret ediyordu. Gece çök-mek üzereyken uyanmıştı ve bir süre için sadece olduğu yer-de yatmıştı. Bedenin altındaki yumuşacık otları hissediyor, yüzünü okşayan rüzgârın tadını çıkarıyordu. Özgürlük buy-du ve bu gerçekten çok hoştu. Ve de çok değerliydi. Şimdi, bazılarının hapis yatmaktansa ölmeyi tercih etmelerini anlı-yordu.

Bir mızrak sırtını dürttü ve altı tane insan erkeği yüzü ona doğru eğildi.

"Sen," dedi içlerinden biri. "Kalk ayağa."

Thrall, iki yanında iki muhafızla, bir atın arkasına bağlan-mış halde götürülürken kendi kendine lanetler savuruyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilişti! Evet, iskân bölgelerini gör-mek istemişti ama bunu güvenli bir şekilde gizlenerek yapı-caktı. Hakkında hiç iyi bir şey duymadığı bu sistemin bir parçası değil, sadece gözemci olması gerekirdi.

Koşarak kaçmayı denemişti ama adamlardan dördünün atı vardı ve onu nerdeyse hemen yakalayvermişlerdi. Ağları, mızrakları ve kılıçları vardı. Thrall onu bu kadar çabuk ve et-kili bir şekilde etkisiz hale getirmiş olmalarından dolayı utanç duyuyordu. Mücadele etmeyi düşünmüş ama bundan vazgeç-mişti. Elbette yaralanırsa bu adamların onun tedavisine mas-raf edeceğini düşünmüyordu ve ork, gücünü daha sonrası için saklamalıydı. Zaten orklarla karşılaşmak için kampta on-larla birlikte olmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Orkların amansız savaşçı doğası düşünülürse kaçmaya hevesli ola-cakları kesindi. Thrall'ın bilgisi onlara yardımcı olabilirdi.

Böylece, her ne kadar hepsini bir kerede alaşağı edebilse de alt edilmiş gibi davranmaya devam etti. Adamlar çuvalının altını üstüne getirerek içindekilere bakmaya başlayınca ork verdiği karardan daha o anda pişmanlık duydu.

"Burada bir sürü yiyecek var," dedi bir tanesi. "Hem de sağlam malzemeler. Bu gece ziyafet var, beyler!"

"Kendisine ziyafet çekecek olan Binbaşı Remka," dedi baş- ka bir tanesi.

"Biz söylemezsek nerden bilecek?" dedi bir üçüncüsü. Thrall onları seyrederken ilk konuşan, Taretha'nın paketledi-ği etli böreklerden birini hevesle ısırdı.

"Şuraya da bakın," dedi ikincisi. "Bir bıçak." Ayağa kal-kıp, aciz bir şekilde ağlara dolanmış olan Thrall'ın yanma gel-di. "Bunların hepsini çaldın, değil mi?" Bıçakla Thrall'ın yü-zünü dürttü. Thrall gözünü bile kırpı-mıştı.

"Kes şunu, Hult," dedi ikinci adam. Altısının içinde en ufak tefek ve gergin olanıydı. Diğerleri atlarını yakındaki dal-lara bağlamış, ellerine geçen ganimetleri pay edip eyer hey-belerine tıkmakla meşguldüler. Şu gizemli Binbaşı Remka her kimse, ona bu konuda rapor vermeye niyetleri yoktu.

"Bunu ben alıyorum," dedi Hult.

"Yiyecekleri alabilirsin ama biliyorsun ki bulduğumuz ge-ri kalan her şeyi rapor etmemiz gerekir," dedi ikinci adam. Emirlerle uyma konusunda inat etse de Hult'a karşı gelmeye çekiniyor gibiydi.

"Peki ya etmezsem?" dedi Hult. Thrall bu adamdan hoş-lanmamıştı. Hult'un da aynı Blackmoore gibi kaba ve sinirli bir hali vardı. "O zaman ne yapacaksın?"

"Asıl benim ne yapacağım seni düşündürmeli, Hult," de-di yeni bir ses. Bu adam uzun boylu ve ince yapıydı. Fizik-sel görünüşü heybetli sayılmazdı ama Thrall tekniğin çoğun-lukla cüsse kadar, hatta bazen daha da fazla, önemli olduğu-nu bilmesine yetecek kadar iyi savaşçılarla dövüşmüştü. Hult'un tepkisinden bu adamın saygı duyulan biri olduğu anlaşı-lıyordu. "Kurallar orkları kontrol altında tutabilmemiz içindir. Bu, yıllardır bir insan silahı taşıdığını gördüğümüz ilk ork. Bu rapor etmeye değer. Buna gelince..."

Thrall, adamın Taretha'nın mektuplarını karıştırmasını dehşet dolu gözlerle seyretti. Mavi gözleri kısılan uzun boy-lu adam dönüp Thrall'a baktı. "Okuyabileceğini düşünmü-yorsun, değil mi?"

Diğerleri kahkahalara boğuluverdi. Gülerken ağızlarından etrafa kırıntılar saçılıyordu. Ancak soruyu soran adam ciddi görünüyordu. Thrall tam cevap vermeye başlamıştı ki bundan vazgeçti. En iyisi insan dili bilmiyormuş gibi davranmak, di-ye düşündü.

Uzun boylu adam onun yanına seçirtti. Thrall bir tokat beklentisiyle gerildi ama bunun yerine adam onun yanma çömeldi ve bakışlarını doğrudan Thrall'ın gözlerine çevirdi. Thrall bakışlarını kaçır-dı.

"Sen. Okuyor musun?" Adam eldivenli eliyle mektupları işaret etti. Thrall onlara göz atıp insan dili bilmeyen bir orkun bile aradaki bağlantıyı kurabileceğini düşünerek başını deli gibi iki yana salladı. Adam bir an daha ona dikkatle ba-kıp ayağa kalktı. Ork onu ikna ettiğinden emin değildi.

"Her nasılsa tanıdık bir görüntüsü var," dedi adam. Thrall içinin buz kestiğini hissetti.

"Bana hepsi aynı görünüyor," dedi Hult. "İri, yeşil ve çir-kin."

"Hiçbirimizin okuması olmaması çok kötü," dedi adam. "İddiaya girerim bu kâğıtlarda çok önemli şeyler yazılı."

"Her zaman rütbeni yükseltme hayali kuruyorsun, Waryk," dedi Hult. Sesinde bir aşağılama izi vardı.

Waryk mektupları çuvala geri tıktı, bıçağı Hult'un yarım ağız yaptığı itirazlara rağmen adamın elinden

kaptı ve artık neredeyse boş olan çuvalı atının sırtına yükledi. "Fikrimi de-ğiştirmeden yiyecekleri ortadan kaldırsın. Onu kampa götürü-yoruz."

Thrall, kendisini bir atlı arabaya bindireceklerini sanmıştı. Ona en basit bir incelik bile bahsedilmemişti. Sadece, bacak-larını ve kollarını sıkıca saran ağa bir ip tutturup orku atlar-dan birinin ardında sürüdüler. Ancak Thrall'ın gladyatör are-nasında geöen onca yıldan sonra acıya dayanıklılık sınırı olağanüstü yükselmişti. Onun canını daha fazla yakan Taretha'nın mektuplarının kaybıydı. Neyse ki bu adamlardan hiç-biri okuma bilmiyordu. Kolyeyi bulamadıkları için de şükre-di-yordu. Kızın önceki gece verdiği kolye hâlâ üstündeydi ve onu, fark edilmeden önce öaktırmadan siyah pantolonunun içine atmayı başarmıştı. En azından Taretha'nın bir parçası ona dayanma gücü verecekti.

Yol hiç bitmiyor gibi görünüyordu ama güneş gökyüzün-de çok yavaş bir şekilde yer değiştirmekteydi. Sonunda büyük, taştan surlara vardılar. Waryk giriş izni istedi ve hemen son-ra Thrall'ın kulağına ağır kapıların açılma sesi olduğunu san-dığı bir gürültü geldi. Sirtüstü sürüklendiği için içeri girerler-ken surların kalınlığını net olarak görebilmişti. İlgisiz nöbet-çiler yeni gelene kısa bir bakış atıp işlerine geri döndüler.

Thrall'ı rahatsız eden ilk şey pis koku olmuştu. Bu koku ona Durnholde'deki ahırları anımsatmış ti ama buradaki daha ağır bir kokuydu. Ork burnunu bükerken onu seyreden Hult gülmeye başladı.

"Kendi türünden çok mu uzun süre uzak kaldın, kurba-đa?" dedi alayla. "Nasıl berbat koktuğunuzu unuttun mu yoksa?" Parmaklarıyla burun deliklerini tıkayıp gözlerini ya-na devirdi.

"Hult," dedi Waryk, onu ikaz eden bir ses tonuyla. Ağın örgüsünü yakalayıp bir emir cümlesi söyledi. O anda Thrall'ı tutan bağlar gevşedi ve ork ayağa kalktı.

Thrall etrafına ürpererek göz attı. Her tarafta istif halinde duran onlarca, belki de yüzlerce ork vardı. Bazıları, gözleri boşluğa bakarak, keskin ve uzun dişli çeneleri açık halde, kendi pisliklerinden oluşan gölcüklerde oturuyordu. Diğerle-ri volta atıyor ve ağızlarında anlamsız bir şeyler geveliyorlar-di. Bir kısmı toprağın üstünde sıkı sıkı kıvrılmış, üstlerine ba-sılsa bile umursamayacak gibi yatıyordu. Ara sıra bir ağız da-laşı duyuluyor ama o da sanki konuşanlara çok fazla enerji kaybettirmiş gibi başladığı kadar çabuk sona eriyordu.

Burada neler oluyordu böyle? Bu adamlar Thrall'ın halkı-na ilaç mı veriyordu? Sebep bu olmalıydı. Orkların nasıl ol-duğunu bilirdi; nasıl amansız, nasıl vahşi olduklarını... Bek-lediği şey... Eh, aslında ne beklediğini kendi de bilmiyordu ama beklentisi kesinlikle bu tuhaf, doğal olmayan uyuşukluk hali değildi.

"Devam et," dedi Waryk, Thrall'ı en yakındaki ork küme-sine doğru hafifçe dürterek. "Yemek günde bir kere çıkar. Yalaklarda su var."

Thrall, az önce bahsi geöen yalağın yanında oturan ork grubuna doğru ilerlerken vücudunu dik tutup yüzüne katı bir ifade verdi. Waryk'in, delici bakışlarını onun derileri sıyrılmış ve ezilmiş sırtına diktideğini hissedebiliyordu. Adamın: "Onu daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirim," dediğini duydu. Sonra uzaklaşan ayak sesleri geldi kulağına.

Thrall onlara yaklaşırken orklardan sadece biri bakışlarını kaldırıp orka baktı. Thrall'ın kalbi deli gibi atıyordu. Daha önce halkından birilerine hiç bu kadar yakın olmamıştı ve şimdi, burada onlardan beşi vardı.

"Selamlarımı sunarım," dedi ork dilinde.

Thrall'a dik dik baktılar. İçlerinden biri bakışlarını aşağı in-dirip çamura gömülmüş bir taşi tırnaklama işine geri koyuldu.

Thrall bir daha denedi: "Selamlarımı sunarım," dedi kol-larını, kitaplardan bir savaşçının diğerini selamlama şekli ol-duğunu öğrendiği bir hareketle iki yana açarak.

"Seni nerede yakaladılar?" diye sordu sonunda içlerinden biri. Soruyu insan dilinde sormuştu. Thrall karşısındaki dişi orka aval aval bakarken konuşmaya devam etti: "Gördüğüm kadarıyla ork dili konuşarak büyümemişsin."

"Haklısın. İnsanlar tarafından büyütüldüm. Bana çok az orkça öğretiler. Daha fazlasını öğrenebilmem için bana yar-dım edebileceğinizi umuyorum."

Orklar birbirlerine baktılar, sonra da kahkahalarla gülme-ye başladılar. "İnsanlar tarafından büyütüldün, ha? Hey, Krakis... buraya gel! Burada çok sağlam bir hikayeci var! Pekâlâ, şaman, hadi bir tane daha anlat."

Thrall karşısındakilerle iletişim kurma şansının elinden ka-yıp gittiğini hissediyordu. "Lütfen, amacım kabalık etmek de-đildi. Sizin şu anda olduğunuz gibi bir mahkûmum. şimdiye kadar hiçbir orkla karşılaşmamıştım. Sadece..."

şimdi, az önce bakışlarım başka yöne çevirmiş olan ork ona dönmüş ve Thrall'ın sesi kesilivermişti. Bu orkun gözle-ri parlak bir kızıl renkteydi ve sanki için için yanıyormuş gi-bi duruyordu. "Halkını mı bulmak istiyordun? İşte buldun. şimdi defol git başımızdan." Ork tekrar taşi yerinden sökme çabasına döndü.

"Gözlerin..." diye mırıldandı Thrall. Garip, kızıl parıltı onu o kadar afallatmış ti ki bu sözlerdeki hakareti fark etme-mişti.

Ork bir elini kaldırıp yüzünü Thrall'ın bakışlarından giz-lerken olduğu yerde sindi ve Thrall'dan ezilip büzülerek uzaklaştı.

Thrall bir soru sormak için döndü ve yanında kimsenin olmadığını fark etti. Diğer orkların hepsi ondan uzağa kaçış-mış, ona sinsi bakışlar atıyorlardı.

Gökyüzü bütün gün bulutlarla dolmuş ve hava her an bi-raz daha soğumuştu. şimdi, Thrall halkından geriye kalanlar-la çevrili bir avlunun ortasında tek başına dururken, kurşuni gök aralandı ve karla karışık buz gibi bir yağmur üstlerine dökülmeye başladı.

Thrall'ın içindeki ıstırap öylesine derindi ki ork iç karartıcı havayı fark etmemişti bile. Sahip olduğu bütün bağları bu yüzden mi kesip atmıştı? Bütün bunlar, bir zamanlar insan-ların diktatörlüğüne karşı harekete geöirmeyi hayal ettiği bir grup ruhsuz, uyuşuk yaratıkla birlikte tutsak hayatı yaşamak için miydi? Hangisi daha beter acaba, diye düşündü. Blackmoore'un şanına şan katmak için arenada dövüşüp güvenli, kuru bir yerde yatmak ve Tari'nin mektuplarını okumak mı; yoksa burada tek başına, kendi kanından olanlar

tarafından bile dışlanarak, ayakları dondurucu çamurun içine gömülmüş halde durmak mı?

Cevap aklında çabucak şekillendi: İki seçenek de katlanılamazdı. Thrall belli etmemeye çalışarak çaktırmadan buradan kaçmanın yollarını gözden geçirmeye başladı. Bu yeterince basit olmalıydı. Sadece şurada burada birkaç nöbetçi vardı ve onlar da geceleri önlerindeki görmek Thrall'dan daha faz-la sorun yaşayacaklardı. Hepsı sıkın ve umursamaz görünüyordu. Bu sefil ork yığının ruhsuzluğu, hatta gayretsizliği ve ilgisizliği, Thrall'ın onlardan birinde bile bu görece alçak sur-ları tırmanıp aşmayı deneyecek cesaret olmadığını düşünme-sine sebep olmuştu.

Thrall üstündeki pantolon sırlıklam olunca yağmuru his-setmeye başlamıştı. Bu, kasvetli, karanlık bir derse uygun kas-vetli, karanlık bir gündü. Orklar soylu, amansız savaşçılar fa-lan değillerdi. Thrall bu yaratıkların insanlara karşı en ufak bir direniş gösterebilmiş olmasına bile hayret ediyordu.

"Bizler hep burada gördüğün gibi değildik," dedi hemen yanından gelen, yumuşak, derinden gelen bir ses. Şaşırın Thrall dönüp sesin geldiği yöne baktığında kızıl gözlü orkun rahatsız edici bakışlarının kendisine dikmiş olduğunu gördü. "Ruhsuz, korkak, utanç içindeyiz. İşte onların bize yaptığı bu," diye gözlerini işaret ederek devam etti. "Ve eğer bundan kurtulabilirsek, yüreğimiz ve heyecanımız yeniden canlanabilir."

Thrall onun yanına, çamurun içine çöktü. "Devam et," dedi istekle. "Seni dinliyorum." sekiz

Y

angın ve Thrall'ın kaçışının üstünden neredeyse iki gün geçmişti. Blackmoore bu zamanın çoğunu sinir-li ve düşünceli geçirmişti. Sonunda Tammis'in ısrarı üzerine atmacayla ava çıkmışlardı ve kabul etmesi gerekirdi ki uşağın önerisi gayet yerindeydi.

Hava kasvetliydi ama o ve Taretha güzelce giyinmişlerdi ve at sırtında yapılan hararetili bir yolculuk insanın kanını sı-cak tutuyordu. Blackmoore aylanmak istiyorduydu da onun yufka yürekli metresi sadece at binmenin de güzel zaman geçirmek için yeterli olacağı konusunda onu ikna etmişti. Blackmoore, onun iki sene önce kendisinden hediye olarak aldığı güzel, gri benekli atıyla eşkin gidişini seyredirken ha-vanın daha sıcak olmasını dilerdi. Aklında Taretha'ya güzel zaman geçirmek için başka yollar da vardı.

Foxton'un kızı hiç beklenmedik bir şekilde olgun bir ahu-ya dönüşmüştü. Bir zamanlar güzel, itaatkâr bir çocuk olan Ta-retha şimdi büyüüp güzel, itaatkâr bir kadın olmuştu. Bu par-lak, mavi gözlerin Blackmoore'u böylesine esir edip adamın yüzünü bu altın renkli, kabarık, uzun lülelerin içine gömmek-ten bu kadar haz almasını sağlayacağını kim bilebilirdi ki? En azından Blackmoore bilemezdi. Ancak tuğgeneral ona birkaç yıl önce el koyduğundan beri Taretha efendisine hep hoşça va-kit geçirtmişti, bu da nadir rastlanacak bir yetenektir.

Langston bir keresinde Blackmoore'a Taretha'nın yerini ne zaman bir eşin alacağını sormuştu. Blackmoore ona, evlenmiş olsa bile Taretha'yı bir kenara bırakmayı düşünmediğini söy-lemişti. Hem planları meyvelerini verdiğinde böyle şeyler için bir sürü zamanı olacaktı. İttifak'ın tamamını dize getir-dikten sonra kendi siyasi çıkarlarına uygun bir evlilik için ge-rekli emri vermek adına daha uygun bir konumda olacaktı.

Aslında hiç acelesi yoktu. Şu anda Taretha'nın keyfini is-tediği zaman, istediği yerde sürmek için tonla zamanı vardı ve kızla daha çok zaman geçirdikçe bu, gittikçe ihtiyaç tatmi-ninden sadece kızın varlığından alman bir keyfe dönüşüyor-du. Birçok kez, kendisi uyanık olarak uzanır ve kızın uyu-yu-şunu seyredirken, onun pencereden içeri dolan ay ışığında gümüşü bir renge bürünmüş haline bakıp acaba bu kıza aşık olmaya mı başladım, diye merak etmişti.

Artık yaşlanmaya başlamış olan ama yine de ara sıra güzel bir koşunun keyfini çıkarmaktan hoşlanan Geceşarkis'in dizginlerine asılmış, neşe içindeki kızın Gray Lady'ye onun etrafında çember çizdirmesini seyrediyordu. Kendisinin em-riyle saçlarını ne örtmüş, ne de örmüştü. Sarı saç telleri omuzlarına, saf altından bir örtü gibi dökülüyordu. Taretha gülerken bir an için ikisinin gözleri karşılaştı. Havanın cam cehennemeydi. Bunu yapacaklardı.

Nasil olsa üstlerindeki kapların onları yeterince sıcak tuta-cağını düşünerek kıza atından inip yakındaki ağaçlığa girme-sini emredecekti ki yaklaşan toynak seslerini duydu. Nefes ne-fese kalmış olan Langston onlara doğru yaklaşırken tuğgene-ral kaşlarını çattı. Langston'un atının ağız köpürmüş, hayva-nın soluğu akşamüstünün ayazında duman duman çıkıyordu.

"Lordum," dedi genç adam nefes nefese. "Sanırım Thrall'la ilgili bir gelişme var!"

Binbaşı Lorin Remka hafife alınacak biri değildi. Boyu bir altmış bile yoktuysa bile vücudu yapılı ve güçlüydü, savaşçı ka-dın kendini herhangi bir dövüşte fazlasıyla iyi savunabilirdi. Yıllar önce, köyüne saldırmış olan yeşil derili mahlukları yok etmek arzusunun sonucunda, asker olabilmek için erkek kılıfına girmişti. Bu aldatmacası ortaya çıktığında komutam onu ye-niden ön saflara yerleştirmişti. Remka sonradan komutanının bunu yaparken onun öleceğini umduğunu öğrenmişti, böyle-ce bu durumu rapor etme utancından kurtulmuş olacaktı. An-cak Lorin Remka inatla hayatta kalmış ve kendini, birliğindeki her erkek kadar ve hatta bazen daha fazla, kanıtlamıştı.

Düşmanı katletmekten vahşice bir zevk alıyordu. Birçok kez karşısındakini öldürdükten sonra onun kızla çalan kara kanını bütün yüzüne zaferine işaret edercesine sürmüştü. Er-kekler hep ondan uzak dururdu.

Bu barış zamanında Binbaşı Remka bir zamanlar en kor-kunç düşmanı olan solucanlara emirler vermekten de bir o kadar zevk alıyordu. Gerçi bu zevk, piç kuruları karşılık ver-mekten vazgeçeli beri azalmıştı. Onların neden böyle cana-varlıktan koyunluğa geçtikleri, Remka'yla adamları arasında akşamları bir kart oyunu sırasında ya da birkaç bira yuvarlar-ken yapılan muhabbetlere sık sık malzeme olmuştu.

Her şeyden öte, insana tatmin veren şey, bir zamanlar dehşetli katiller olan bu yaratıkları ezik, sünepe

uşaklar hali-ne getirebilme şansıydı. Kızıl gözlü olanları en uysallarıydı. Övgü ve emirlere hevesli bir halleri vardı, hatta bu övgü ve emirler Remka'dan gelse bile. Şu anda da onlardan biri bin-başının odasında efendisinin banyosunu hazırlamaktaydı.

"Sıcak olduğundan emin ol, Greekik," diye seslendi "Ve bu kez otları unutma!"

"Emredersiniz, leydim," diye itaatkâr bir tonda seslendi dişi ork. Kurutulmuş ot ve çiçeklerin rahatlatıcı kokusu nere-deyse hemen Remka'nın burnuna gelmeye başlamıştı. Bura-da göreve başladığından beri kendini her an kokuyormuş gi-

bi hissediyordu. Bu pis kokuyu elbiselerinden çıkaramıyordu ama en azından vücudunu mis kokulu, sıcak suyun içine so-kup üstüne yapışan kokuyu teninden ve uzun, siyah saçların-dan yıkayıp çıkarabiliyordu.

Remka erkekler gibi giyiniyordu. Bu giysiler bütün o ka-dınlara özgü cicilerden daha pratikti. Savaş meydanlarında geçen onca yıldan sonra kendi kendine giyinmeye epey alış-mış ve bunu tercih eder olmuştu. Şimdi de iç çekerek çizme-lerini çıkarıyordu. Onları Greekik'in temizemesi için kenara koyarken kapı telaşlı bir şekilde çalınmaya başladı.

"Bu önemli bir şey olsa iyi olur," diye mırıldandı kapıyı açarken. "Ne var, Waryk?"

"Dün bir ork yakaladık," diye başladı adam.

"Biliyorum, biliyorum; raporunu okudum. Şu anda konu-şurken bile banyom soğu..."

"Orkun bana tanıdık geldiğini düşünmüştüm," diye Waryk, ısrarla devam etti.

"Kutsal Işık adına, Waryk, hepsi birbirinin aynı!"

"Hayır. Bu farklıydı. Şimdi neden olduğunu biliyorum." "Waryk kenara çekildi ve uzun boylu, heybetli bir adam kapı-nın girişini tamamen kaplayarak binbaşının karşısında belir-di. Binbaşı Remka hemen hazır ola geçti. Bir yandan da çiz-melerinin hâlâ ayağında olmamasına hayıflanıyordu.

"Tuğgeneral Blackmoore," dedi. "Size nasıl hizmet edebi-liriz?"

"Binbaşı Remka," dedi Aedelas Blackmoore. Beyaz dişleri, özenle kesilmiş, siyah keçi sakalıyla tezat oluşturarak parlıyor-du. "Kaybettiğim evcil orkumu bulduğunuzu sanıyorum."

Thrall, yumuşak bir sesle yiğitlik ve kudretle dolu öyküler anlatan kızıl gözlü orku büyülenmişçesine dinliyordu. Karşı-sındaki ork, imkânsız zorlayarak yapılan hücumlardan, kah-ramanca başarılarından ve durmak bilmeyen yeşil bir dalga gi-bi köpüren orkların karşısında dağılıp giden insanlardan bah-setti. Ayrıca özlem dolu bir sesle bazı ruhani kişilerden de bahsetti, bu Thrall'ın hiç duymadığı bir şeydi.

"Ah, evet," dedi Kelgar, hüznle. "Mağrur, savaşa susamış Güruh olmadan önce bizler ayrı ayrı kabilelerdik. Bu kabile-lerde rüzgârı suyun, göklerle yerin ve de vahşi doğanın bü-tün ruhlarının büyülerini bilenler vardı. Onlar bu güçlerle uyum içinde hareket ederdi. Biz onlara 'şaman' derdik ve savaşbüyücüleri ortaya çıkana kadar güce dair tek bildiğimiz onların yetenekleriydi."

Bu sözcük Kelgar'ı sinirlendirmiş gibiydi. Kızıl gözlü ork tükürdü ve yüzüne ilk defa olarak bir hırs ifadesi gelerek: "Güç!" diye hırladı. "Halkımızı besledi mi? Gençlerimizi bü-yüttü mü? Liderlerimiz bütün gücü kendilerine sakladı ve biz geriye kalanlara sadece ufak bir damlası kaldı. Onlar... bir şey yaptılar, Thrall. Ne yaptıklarını bilemiyorum ama bir kere ye-nildikten sonra bütün savaşa arzumuz açık bir yaradan akan kan gibi içimizden akıp gitti." Ork başını eğip dizlerini saran kollarının arasına yerleştirdi ve kızıl gözlerini kapadı.

"Hepiniz mi savaşa arzunuzu kaybettiniz?" diye sordu Thrall.

"Buradaki herkes. Savaşanlar yakalanmadı ya da yakalansalar bile direndikleri anda öldürüldüler." Kelgar'ın gözleri hâ-lâ kapalıydı.

Thrall karşısındaki orkun sessiz kalma isteğini anlayabiliyordu. İçi hayal kırıklığıyla doldu. Kelgar'ın hikâyesi çok ger-çekçiydi, zaten bir doğrulama gerekiyorduydu Thrall'ın etra-fına bakınması yeterliydi. Bu garip durum neyin nesiydi? Na-sıl olurdu da koca bir ırkın tamamının doğası bu hale düş-melerine neden olacak kadar çarpılır, hepsi daha yakalanıp bu sefil cehennem çukuruna atılmadan yenilgiyi kabul ederdi?

"Ama senin içindeki savaşa arzusu hâlâ güçlü, Thrall; her ne kadar adın tam tersini ima etse de." Gözlerini tekrar açmıştı ve bu gözler Thrall'ın içini dağılıyor gibiydi. "Belki de insanlar tarafından büyütölmüş olman bunu sana sağlamıştır. Dış arda hâlâ senin gibi olanlar var. Surlar tırmanıp aşamaya-çağın kadar yüksek değil, tabii eğer istediğin buysa."

"Evet, öyle," dedi Thrall, hevesle. "Bana benim gibi olan diğerlerini nerede bulabileceğimi söyle."

"Hakkında konuşulduğunu duyduğum bir tek Grom Cehennemçiliği var," dedi Kelgar. "Onu hâlâ yenemediler. Onun halkı olan Savaşşarkısı kabilesi bu diyarların batısından geldi. Sana söyleyebileceklerim bu kadar. Grom'un gözleri de benimkiler gibidir ama ruhu hâlâ direnç gösteriyor." Kelgar başını eğdi. "Keşke ben de o kadar güçlü olabilseydim."

"Olabilirsin," dedi Thrall. "Benimle gel, Kelgar. Ben güçlü-yüm, seni kolaylıkla surların üstünden çekebilirim, yeter ki..."

Kelgar başını iki yana salladı. "Kaybettiğim güç değil, Thrall. Nöbetçileri bir solukta öldürebilirim. Buradaki herkes bunu yapabilir. Kaybolan istek. Surları tırmanmayı denemek istemiyorum, burada kalmak istiyorum. Bunu açıklayamam ve bundan utanç duyuyorum ama gerçek bu. Buradaki herkes adına tutkunu, ateşini koruman gerekecek."

Thrall bunu anlayamasa da onaylarcasına başını salladı. Kim özgür olmak istemezdi ki? Kim dövüşüp ellerinden alın-mış olan her şeyi geri kazanmaya uğraşmaz, namussuz insan-ların halkına yaptıklarını onlara ödetmeye çalışmazdı? Ama sonuç açıktı: Buradaki bütün orklar içinde sadece kendisi, meydan okuyarak baş kaldırmaya cesaret edebilirdi.

Gece çökene kadar bekleyecekti. Kelgar, sadece nöbetçile-rin çekirdek kadrosunun ortalıkta olduğunu ve onların da kü-felik olana kadar içtiğini söyledi. Thrall, kendisi de diğer bü-tün orklardan farksızmış gibi davranmaya devam ederse ara-dığı fırsatı bulacağını hissediyordu.

O sırada bir ork kadını onların bulunduğu yere doğru yak-laştı. Burada nadiren rastlanabilecek bir şekilde belli bir amaç-la hareket ediyordu. Thrall, kadının kendisine doğru gelmekte olduğundan emin olunca olduğu yerde beklemeye başladı.

"Sen yeni yakalanan ork musun?" diye sordu kadın, insan dilinde.

Thrall başıyla onayladı. "Adım Thrall."

"Peki, Thrall, iskân bölgelerinin komutanının senin için buraya geldiğini bilsen iyi olur."

"Adı ne?" Thrall en kötü olasılığı düşünerek içinin buz kestiğini hissetti.

"Bilmiyorum ama üstündekiler kırmızı, altın renginde ve de siyah bir doğan..."

"Blackmoore," diye homurdandı Thrall. "Beni bulabileceğini bilmeliydim."

Yüksek tonda bir çingirtti sesi duyuldu ve bütün orklar bü-yük kuleye döndü. "Sıraya girmemiz gerekiyor," dedi kadın. "Gerçi bu her zamanki sayım zamanı değil."

"Seni arıyorlar, Thrall," dedi Kelgar. "Ama bulamayacak-lar. Hemen gitmek zorundasın. Komutanın gelişi nöbetçilerin dikkatini dağıtacaktır. Ben dikkati başka yöne çekeceğim. En az nöbetçi olan bölüm kampın sonunda. Bizler koyun gibi çanın sesine geliriz," dedi. Kendinden iğrendiği, sesinin to-nundan ve yüzündeki ifadeden çok açık bir şekilde belli olu-yordu. "Hadi git. Hemen."

Thrall'ın daha fazla söze ihtiyacı yoktu. Topukları üstün-de dönüp hızla harekete geçti. Aniden karşısında beliren, ak-si yöne doğru hareket etmekte olan ork kalabalığının arasın-dan dikkatle sıyrıldı. Etrafindakileri ite kaka ilerlerken acı do-lu bir ses duydu. Bu, ork kadının sesiydi. Durup orklara bak-maya cesaret edemedi ama Kelgar'ın ork dilinde kaba bir şey-ler bağırdığını duyduğunda neler olup bittiğini anladı. Kel-gar her nasılsa kendi içinde, derinlerde yatan o eski dövüşçü ruhun bir suretini bulmuştu. Şimdi ork kadınıyla dövüşmeye başlamıştı. Nöbetçilerin seslerinden anlaşıldığı kadarıyla bu pek rastlanmayan bir durumdu. Kavgaya etmekte olan orkları ayırmak için aşağı indiler. Thrall bakmaya devam ederken,

surlarda yürüyen birkaç nöbetçi de hızla aşağı inip bağırış ça-ğınların geldiği yöne koştu.

Muhtemelen hem Kelgar'ı hem de masum kadını döve-cekler, diye düşündü Thrall. Buna gerçekten çok üzülüyordu. Ama, dedi kendi kendine, onların bu fedakârlığı sayesinde, bir daha hiçbir insanın asla ama asla bir orka vurmasına izin vermemek adına elimden geleni yapmak için,özgür kaldım.

Yetişkinliğe, muhafızlar tarafından sıkı denetim altında tu-tulan bir hücrede, her hareketini izleyen adamların arasında yetiştiği için surlara tırmanmanın ve özgürlüğe atlanmanın bu kadar kolay olabilmesine şaşırmıştı. Önünde sık ağaçlardan oluşan bir ormanlık alan uzanıyordu. Açıklıkta kaldığı her an savunmasız olduğunun bilincinde olarak, şimdiye kadar hiç koşmadığı kadar hızlı koştu. Ama yine de ne uyarı bağırışla-rı duydu, ne de birileri onun peşinden geldi.

Saatlerce koştu; kendim ormanın içinde kaybettirmek için zikzaklar çizerek ve hiç şüphe yok ki peşinden gelecek olan arama ekiplerinin işini zorlaştırmak için elinden ne geliyorsa yaparak koştu. Sonunda nefes nefese, soluklarını düzene sok-maya çalışarak yavaşladı. Kaim gövdeli bir ağaca tırmanıp ba-şını yapraklardan oluşan sık örtünün içine soktuğunda yap-raklardan oluşan bir denizden başka bir şey göremedi.

Gözlerini kısarak güneşin konumunu belirledi. Güneş uf-ka doğru olan akşam yolculuğuna başlamaktaydı. Batı... Kel-gar, Grom Cehennemçiliği'nin kabilesinin batıdan geldiğini söylemişti.

Bu Cehennemçiliği'ni bulacak ve ikisi birlikte, tutsak edilmiş kardeşlerini özgür kılacaklardı.

Siyah eldivenli ellerini arkasında birleştirmiş olan iskân Böl-geleri Komutanı Aedelas Blackmoore sıraya girmiş orkların önünde ağır ağır geçmekteydi. Hepsisi, ondan çekinerek gözle-rini kendi çamurla, kaplı ayaklarına dikmişlerdi. Blackmoore ka-bul etmeliydi ki orklar bu kadar ruhsuz olmadıkları zamanlar-da, daha ölümcül olsalar da daha çok keyif veriyorlardı.

Blackmoore pis kokudan iğrenerek burnuna kokulu bir mendil dayadı. Binbaşı Remka, efendisinin emirlerini bekle-yen bir köpek gibi hemen arkasından geliyordu. Blackmoore onun hakkında iyi şeyler duymuştu. Görüldüğü kadarıyla ço-ğu erkekten daha iyi iş çıkartıyordu.

Ama eğer Thrall'ını ele geçirmiş ve sonra elinden kaçma-sına izin vermişse tuğgeneral ona merhamet etmeyecekti.

"Thrall olduğunu düşündüğün ork nerede?" diye Remka'nın muhafızı Waryk'e sordu. Genç adam soğukkanlılığını koruma konusunda üst'ünden daha iyiydi ama onun da göz-lerinde panik izleri görülmeye başlamıştı.

"Onu gladyatör dövüşlerinde görmüştüm. Mavi gözler na-dir bulunur..." dedi Waryk. Şimdi konuşurken hafiften keke-lemeye başlamıştı.

"Onu burada görüyor musun?"

"Ha... hayır, Tuğgeneralim. Göremiyorum."

"O zaman belki de o Thrall değildi."

"Çaldığı bazı şeyleri bulduk," dedi yüzü aydınlanarak. Parmaklarını şaklattı ve adamlarından biri hızla uzaklaşıp bir-kaç saniye içinde kocaman bir çuvala geri döndü. "Bunu ta-nıdınız mı?" Komutanına gösterişsiz, görgü kuralları gereğ-in-ce kabzası Blackmoore'a dönük bir hançer uzattı.

Blackmoore'un nefesi boğazında düğümleniverdi. Bunun nereye kaybolduğunu merak edip duruyordu. Çok pahalı bir şey değildi ama tuğgeneral onun kaybolduğunu fark etmiş-ti... Eldivenli başparmağını kendi arması olan siyah bir doğan sembolünün üstünde gezdirdi. "Bu bana ait. Başka bir şey var mı?"

"Bazı kâğıtlar var... Binbaşı Remka'nın henüz onlara bak-maya fırsatı olmadı..." "Waryk'in sesi gittikçe kaybolmuştu ama Blackmoore gerekli sonucu çıkarmıştı: Geri zekâlı herif okuyamıyordu. Thrall'ın elinde ne kâğıdı olabilirdi ki? Kuş-, kuşuz kitaplarından koparılmış yapraklardı. Blackmoore çuvalı kapıp içindekileri en dibindeki kâğıtlara ulaşına kadar alt üst etti. Kâğıt parçalarından birini dışarı çıkardı.

...sadece bu mektupları göndermekten seninle konuşabilmek ister-dim. Seni arenada gördüğümde yüreğim parçalanıyor...

Mektuplar! Kim böyle bir şey... Blackmoore başka bir ta-nesini kavradı.

... gittikçe yazmaya zaman bulmakta daha çok zorlanıyorum. Efen-dimiz ikimizden de çok fazla şey istiyor. Seni dövüymüş diye duydum ve buna çok üzüldüm, sevgili arkadaşım. Bunu hak etmiyorsun...

Taretha.

Hiç tatmadığı büyük bir acı Blackmoore'un göğsünü sar-dı. Çuvaldan daha fazla mektup çıkardı... Kutsal Işık adına, burada düzinelerce mektup olmalıydı... Hatta belki de yüzler-ce. Acaba ne kadar zamandır bu komployu sürdürüyorlardı? Nedense adamın yüreği daralmış, nefes alması güçleşmişti.

Tari... Tari, bunu nasıl yaparsın, hiçbir şeyin eksik değildi...

"Lordum?" Remka'nın endişeli sesi Blackmoore'u uğradı-ğıı acı dolu şoktan çıkarmıştı. Derin bir nefes alıp göz kapak-larım kırıştıarak gözlerinde birikmekte olan yaşlan dağıttı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, Binbaşı Remka." Sesi her zamanki kadar sakin ve soğuk çıkmıştı ve tuğgeneral buna minnettardı. "Her şey yo-lunda değil. Orkum Thrall'ı, arenalari şereflendirmiş en bü-yük gladyatörlerden birini yakaladınız. Yıllar boyunca bana çok para kazandırmıştı ve bundan sonra da kazandırmaya de-vam etmesi gerekir. Adamlarınızın yakaladığı orkun o oldu-ğundan kuş-kum yok. Ve şimdi bu sırada göremediğim ork da Thrall'in ta kendisi."

Adam, Remka'nın yüzündeki kanın çekilmesinden şiddet-li bir zevk aldı. "Kampın içinde saklanıyor olabilir," diye fi-kir ileri sürdü kadın.

"Olabilir," dedi Blackmoore. Dudakları beyaz dişlerini açı-ğa çıkaran bir gülümseme ifadesiyle aralanmıştı. "Umarım ta-lihiniz yaver gider ve dediğiniz gibi olur, Binbaşı Remka. Kampı arayın. Hemen."

Remka kendisine verilen emri yerine getirmek için hızla uzaklaştı ve emirler yağdırmaya başladı. Thrall elbette ısılık sesine koşan köpek gibi sıraya girecek kadar aptal değildi. Hâlâ burada olması mümkündü ama nedense Blackmoore onun kaçtığını hissediyordu. Başka bir yerdeydi ama... ne ya-pıyordu? Ne? O ve Taretha denen fahişe bir olup nasıl bir plan hazırlamışlardı?

Blackmoore haklı çıkmıştı. Yapılan kapsamlı arama sonu-cunda hiçbir şey bulunamamıştı. Kahrolası orklardan hiçbir Thrall'ı gördüklerini bile kabul etmiyordu. Blackmoore, Remka'nın rütbesini indirip yerine Waryk'i getirdi ve atma atlayıp ağır ağır eve dönüş yolunu tuttu. Yarı yolda Langston'la kar-şılaştı. Genç dostu onun üzüntüsünü dindirmeye çalıştı ama Langston'un neşeli, saçma sapan gevezeliği bile Blackmoore'un kasvetini dağıtamadı. Cehennemlik bir gecede kendisi için en önemli iki şeyi kaybetmişti: Thrall'ı ve Taretha'yı.

Kaldığı yere çıkan merdivenleri tırmanıp yatak odasına yö-neldi ve kapıyı sessizce açtı. Işık Taretha'nın uyumakta olan yüzüne düştü. Blackmoore onu uyandırmamaya dikkat ede-rek yatağın kenarına yavaşça oturdu. Eldivenlerini çıkardı ve elini uzatıp Taretha'nın yanağının beyaza çalan, yumuşacık tenine dokundu. O kadar güzeldi ki. Dokunuşu Blackmoore'u heyecanlandırmış, gülüşü duygularını harekete geçirmişti. Ama hepsi buraya kadardı.

"İyi uykular, güzel hain," diye fısıldadı. Eğilip Taretha'yı öptü. Kalbindeki acı dinmemişti ama Blackmoore onu acıma-sızca derinlere gömmüştü. "Sana ihtiyacım olana kadar, iyi uykular."
DOKUZ

T

Thrall hayatı boyunca hiç bu kadar yorgun ve aç olma-mıştı ama özgürlük Blackmoore'un esiri olarak kaldı-ğıı Durnholde'de ona verilmiş olan etten daha lezzet-li, üstünde yatmış olduğu samanlardan daha dinlendiriciydi. Ormanda koşturup duran tavşanları ve sincapları yakalayamı-yordu. Keşke savaş tarihi ve sanatın doğasının yanında, bir şekilde, hayatta kalma yolları da kendisine öğretilmiş olsaydı. Mevsim sonbahar olduğu için ağaçlarda olgun meyveler var-dı, o da kurtçukları ve böcekleri bulmaya çabucak alışmıştı. Bunlar için kemirip duran muazzam açlığı yatıştıramasa da en azından ormanın içinde kıvrıla kıvrıla akan dere ve çaylar sayesinde istediği zaman su bulabiliyordu.

Günler sonra, Thrall azimle yer altındaki sebzeleri çıkarmak-la meşgulken, yön değiştiren rüzgâr orkun burnuna mis gibi kızmış et kokuları getirdi. Ork hızlı koklamakla eti mideye indirebilecekmiş gibi kokuyu derin derin içine çekti. Kurt gibi aç bir halde kokunun geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı.

Bedeni yiyecek bir şeyler için inlemekteydi de Thrall, açlığının ihtiyatsız davranmasına neden olmasına izin verme-di. Böyle yapmakla da iyi etmişti çünkü ormanlık alanın ke-narına vardığında düzinelerce insan gördü.

Gün, sonbaharın son birkaç aydınlık ve sıcak gününden biriydi ve insanlar neşe içinde Thrall'ın ağzının suyunu akı-

tan bir ziyafet hazırlamaktaydı. Fırında pişmiş ekmek; fiçılar dolusu meyve ve sebze; çanak çanak reçeller, tereyağları, ez-meler; teker peynirler; şarap ve bal likörüyle dolu olduğunu tahmin ettiği şişeler ve tam ortada da iki tane domuz çevir-mesi vardı.

Thrall'in dizlerinin bağları çözüldü ve ork onunla alay eder gibi gözünün önünde yayılmış yiyeceklerle aşk ile baka-rak yavaşça yere çöktü. İlerideki açıklık alanda çocuklar çem-berler, bayraklar ve Thrall'in tanımlayamadığı başka oyuncak-larla oynuyorlardı. Anneler bebeklerini emziriyor ve genç kızlar oğlanlarla utangaç bir edayla dans ediyorlardı. Bu, mut-luluk ve keyif dolu bir sahneydi. Thrall yemekten başka se-beplerden ötürü de buraya ait olma isteği duydu.

Ancak o buraya ait değildi. O bir orktu, bir canavardı; 'ye-şil derili', 'siyah kanlı' ya da üstüne yapıştırılmış başka yüz-lerce etiketten biriydi. Bu yüzden de gece üstlerine çökene kadar, oturduğu yerden köylülerin kutlama yapmalarını, zi-yafet çekmelerini ve dans etmelerini seyretti.

Son eşyalar, tabaklar ve yemek malzemeleri de toplandı-ğında biri parlak ve beyaz, diğeri donuk ve mavi-yeşil renk-li olan aylar yükseldi. Thrall, köylülerin kırık arazideki kıv-rılarak ilerleyen patikayı takip ederek uzaklaşmasını seyretti ve sonra minik pencerelerde beliren küçük mumları gördü. Yine de bekleyip ayların gökyüzünde yavaş yavaş hareket et-mesini izledi. Pencerelerdeki son mum da söndükten saatler sonra Thrall ayağa kalktı ve beceri isteyen bir sessizlikle kö-ye doğru ilerlemeye başladı.

Koku alma duyusu zaten hep keskindi ve şimdi Thrall ye-mek kokularının tadını çıkarırken daha da keskin bir hal al-mıştı. Kokuları takip edip pencerelere vardı, ekmek somunla-rını kapı anında mideye indir-di. Kapının dışında bırakılmış bir sepet dolusu elmayı fark edip küçük, lezzetli meyveleri ağ-gözlülükle hapır hupur yedi.

Meyvelerin tatlı ve yapışkan suyu çıplak göğsüne akıyor-du. Ork, göğsünü kocaman, yeşil ellerinden biriyle dalgın dalgın sildi. Açlığı yavaş yavaş yatışmaya başlamıştı. Thrall her evden bir şey aldı ama hiçbir evden fazlaca bir şey almıyordu.

Thrall pencerelerden birinden içeri göz attığında sönmek-te olan şömine alevinin yanında uyumakta

olan insanlar gör-dü. Hemen geri çekildi, bir an bekleyip tekrar yavaşça içeri baktı. Bunlar samandan yapılmış şiltelerde uyuyan çocuklar-dı. Üç taneydiler; bir tanesi de beşikteydi. Çocukların ikisi er-kek, üçüncüsü sarı saçlı küçük bir kızdı. Thrall onu seyrederek-ken kız uykusunda döndü.

Thrall'ın yüreğine keskin bir acı saplandı. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi, orkun zihni Taretha'yı ilk gördüğü güne geri donuverdi. Kızın ona geniş bir gülümsemeyle ba-kıp el salladığı güne... Bu kız Taretha'ya çok benziyordu; yu-varlak yanakları, altın saçları...

Kaba bir ses birden irkmesine neden oldu. Thrall hızla dönüp baktığında dört ayaklı, karanlık bir şeyin üstüne sal-dırıldığı gördü. Dişler orkun kulağının yakınından geçmişti. Thrall içgüdüsel olarak hayvanı yakalayıp, ellerini yaratığın gırtlığına sardı. Bu, halkının bazen dostluk kurduğu kurtlar-dan biri miydi?

Dik, uçlara doğru sıvırlan kulakları; uzun bir burnu ve keskin, beyaz dişleri vardı. Kitaplarda gördüğü, tahta üzerine oyulmuş kurt figürlerini andırıyordu ama rengi ve kafa şekli çok farklıydı.

Şimdi evdekiler uyanmıştı ve korku dolu insan bağırışları yükseliyordu. Elinde tuttuğu yaratığı iyice sıkınca hayvan ha-reketsiz kaldı. Leşi yere atan Thrall bakışlarını içeri çevirdi-ğinde küçük kız kendisine korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle, baktığını gördü. Ork bakarken kız çığlık attı ve par-mağıyla onu işaret ederek bağırdı: "Canavar, baba, canavar!"

Onun masum dudaklarından çıkan nefret dolu sözcükler Thrall'ı derinden yaraladı. Kaçmak için döndüğünde etrafını çevrelemiş olan korkmuş köylüleri gördü. Bazılarında, bu çiftçi halkın sahip olabileceği tek silah olan yaba ve tırpanlar vardı.

"Size zarar vermek niyetinde değilim," diye söze başladı Thrall.

"Konuşuyor!" Bu bir iblis!" diye haykırdı biri ve küçük grup saldırıya geçti.

Thrall'ın aldığı eğitim devreye girerek ork içgüdüsel ola-rak tepki verdi. Adamlardan biri bir yabayı ona doğru uzat-tığında Thrall uyduruk silahı el çabukluğuyla kapıp onu di-ğer yaba ve tırpanları beceriksiz köylülerin ellerinden düşür-mekte kullandı. Bir ara içindeki kana susamışlık yükselerek savaş narasını haykırdı ve yabayı kendisine saldıranlara doğ-ru savurdu.

Tam, yere düşen ve kendisine yabanıl bir dehşetle bak-makta olan bir adama yabayı saptamak üzereyken durdu.

Bu adamlar ondan korksalar ve nefret etseler de onun düş-manı değillerdi. Onlar sadece yetiştirdikleri ekinler ve hay-vanlarla geçinen, basit çiftçilerdi. Çocukları vardı. Ondan kor-kuyorlardı hepsi o kadar. Hayır, düşman burada değildi. Düş-man Durmholde'de, kuştüyü bir yatakta horuldayarak uyu-maktaydı. Birden kendinden öğrenen Thrall haykırarak yaba-yı' metrelerce öteye fırlattı ve onu çevreleyen çemberdeki boşluktan yararlanıp ormanın güvenliğine kaçtı.

Adamlar peşinden gelmedi. Thrall da zaten gelmelerini beklemiyordu. Onlar sadece huzurlarının bozulmasını istemi-yordu. Bu karşılaşmanın ortaya çıkardığı enerjiyi çıkarma kul-lanarak ormanın içlerine doğru koşan Thrall, dehşet içinde çığlık atan ve kendisine 'canavar' diye bağıran küçük, sarışın kızın görüntüsünü aklından silmeye çalıştı ama bunu başara-madı.

Thrall sonraki gün ve gece boyunca koştu ve sonunda yor-gunluktan çöküp kaldı. Hiçbir rüyanın ruhunu daraltmadığı bir ölüm uykusuyla uyudu. Şafaktan önce bir şey onu dürt-rek uyandırdı. Ork uykulu gözlerini kırıştırdı.

İkinci kez bir şey karnını sertçe dürttü. Şimdi tamamen uyanmıştı... ve karşısındaki sekiz kızgın ork yüzüne bakıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama orklar üstüne çullanıp daha karşılık veremeden onu bağladılar. İçlerinden biri sararmış uzun dişleri olan, uzun, sinirli yüzünü Thrall'ın yüzünün bir-kaç santim yakınma kadar yaklaştırdı. Tamamen anlaşılmaz bir şeyler bağırdı ve Thrall başını iki yana salladı.

Orkun kaşları daha da çatıldı. Thrall'ın kulaklarından biri-ni yakalayan ork anlamsız konuşmasını^, devam etti.

Diğerinin söylediklerim ancak tahmin edebilen Thrall in-san dilinde karşılık verdi: "Hayır, sağır değilim."

Hepsi öfkeyle tısladı. "In-san," dedi liderleri gibi görünen iriyarı ork. "Orkça bilmiyor musun?"

"Çok az," dedi Thrall bu dilde. "Adım Thrall."

Ork ona aptal aptal baktı, sonra ağzını açıp gürültülü bir kahkaha attı. Arkadaşları da ona katıldı. "Ork görünümlü in-san!" dedi siyah tırnaklı parmağını Thrall'a doğru uzatarak. Ork dilinde: "Öldürün onu," dedi.

"Hayır!" diye orkça haykırdı Thrall. Bu oldukça tehlikeli karşılaşmanın bir yönü içini umutla doldurmuştu... Bu orklar dövüşçüydü. Bitkin bir çaresizlikle pinekleyen, kolayca aşıla-bilecek taş duvarlara tırmanamayacak kadar ruhsuz orklar de-ğillerdi. "Grom Cehennemçiliği'nı bulmak istiyor!"

İriyarı ork donup kaldı. Bozuk bir insan dilinde: "Neden bulmak? Öldürmek için gönderilmek, değil? İnsanlar tarafın-dan, değil?" dedi.

Thrall başını iki yana salladı. "Hayır. Kamplar... kötü. Ork-lar..." Bu yabancı kaldığı dilde sözcükleri bulamıyordu. De-rin bir iç geçirip başını öne eğdi. İskân bölgesinde karşılaştı-ğı zavallı yaratıklar gibi görünmeye çalışıyordu. "Ben orklar istiyor..." bağlanmış ellerini kaldırıp böğürdü:

"Grom yardım etmek. Artık kamp yok. Artık orklar..." Yüzüne tekrar umutsuz ve bitkin bir ifade verdi.

Bozuk orkçasının anlatmak istediklerini açıklamaya yetip yetmediğini merak ederek bakışlarını yukarı kaldırmaya cesa-ret etti. En azından artık onu öldürmeye çalışmıyorlardı. İl-kindin biraz daha kısa ama bir o kadar tehlikeli görünüşlü başka bir ork sert bir sesle konuştu. Liderleri hararetili bir şe-kilde karşılık verdi. Karşılıklı tartışmaya devanı ettiler ve so-nunda iri olanı itirazdan vazgeçmiş göründü.

"Tragg belki der. Belki sen Cehennemçiliği görebilir eğer sen buna değer. Gel." Onu çekiştirerek ayağa kaldırdılar ve ilerlemesini sağladılar. Sırtını dürtmekte olan mızrak Thrall'ı onların adımlarına ayak uydurmaya teşvik ediyordu. Bağlan-mış vaziyette ve düşman orklarla çevrili bile olsa Thrall için-de bir sevinç dalgasının yükseldiğini hissediyordu.

Grom Cehennemçiliği'nı, hâlâ sindirilememiş olan tek orku görecek. Belki birlikte, hapsedilmiş orkları serbest bırakabilirler, onları harekete geçirebilirler ve onlara doğuştan gelen haklarını hatırlatabilirlerdi.

Thrall için ork dilindeki birçok kelimeyi hatırlamak zor ol-sa bile dile getirebildiğinden çok daha fazla sözcüğü anlaya-biliyordu. Sessiz kalıp kulak kabarttı.

Ona Cehennemçiliği'nı görmeye giderken eşlik eden orklar, Thrall'ın bu dinç haline şaşırmıştı. Thrall

onların çoğunun gözlerinin, iskân bölgesindeki çoğu orkunkiler gibi alev alev yanan, tuhaf bir kızıl renkte değil, kahverengi ya da siyah olduğunu fark etti. Kelgar içlerinde alevli yanan, parıltılı göz yuvarlaklarıyla orkların hepsini alt etmiş olan tuhaf uyusukluk hali arasında bir bağlantı olabileceğini ima etmiş-ti. Thrall bunun ne olduğunu bilemese de bu orkları dinle-yerek aradığı cevabı öğrenmeyi umuyordu.

Orklar parıltılı, kızıl gözler hakkında bir şey söylemediyseler de cansızlıkla ilgili bir bahis geçmişti. Thrall anlayamadığı birçok kelimenin manasını yine de içerdikleri yerinme tonundan çıkarılabiliyordu. Thrall'ın, bir zamanların efsanevi savaş gücünü koyun sürülerinden beter halde görmekten duyduğu tiksinti ve nefreti başkaları da paylaşıyordu. En azın-dan bir boğayı sinirlendirirseniz size saldıracığı kesindi.

Büyük savaşçı liderlerinden övgü ve saygı dolu sözcüklerle bahsediyorlardı. Thrall'dan da bahsediyorlardı. Onun, Grom'un ininin yerini öğrenip insanları buraya korkakça bir baskın yap-maları için götürmek üzere yollanmış yeni bir casus olup ol-madığını merak ediyorlardı. Thrall onları samimiyeti konusun-da ikna edebilmesinin bir yolu olmasını çok isterdi. Onlara kendisini kanıtlayabilmek için istedikleri her şeyi yapardı.

Grup bir ara duruverdi. Adının Rekshak olduğunu öğren-diği liderleri geniş göğsünü saran bir kuşağı çözdü. Onu iki eliyle tutarak Thrall'ın yanına geldi. "Sen..." Ork dilinde, onun anlayamadığı bir şey söyledi ama Thrall, Rekshak'ın ne demek istediğini biliyordu. Bütün orklara tepeden baktığı için başım itaatkâr bir şekilde öne eğip gözlerinin bağlanma-sına izin verdi. Bağda taze ter ve eski kan kokusu vardı.

Kuşkusuz onu şu anda öldürebilir ya da elleri ve gözleri bağlı halde ölüme terk edebilirlerdi. Thrall bu olasılığı kabul-lenmişti. Bunu, kendisini döven ve Tari'nin duygularını in-citmeye kalkan zalim bir piç kurusunun şanına şan katmak için gladyatör arenasında hayatını tehlikeye atarak bir gün da-ha geçirmeye tercih ederdi.

Şimdi adımlarını daha kararsız atıyordu ama bir ara, iki ork sessizce iki yanına geçip onu kollarından kavradı. Onlara güvenmek zorundaydı; başka seçeneği yoktu.

Geçen zamanı ölçmenin bir yolu olmadığı için yol sanki sonsuza dek sürecek gibiydi. Bir ara yumuşak ve gevşek or-man zemin yerini buz gibi taşlara bıraktı ve Thrall'ı çevreleyen hava soğudu. Thrall, ilerledikçe diğer orkların seslerinin değişmesinden yeraltına inmekte olduklarını anladı.

Sonunda durdular. Thrall başını eğdi ve gözünü örten kuşak çıkarıldı. Meşalelerin sağladığı loş ışıktaki gözlerinin örtünün yarattığı zifiri karanlıktan geçişe alışabilmesi için gözlerini kısması gerekti.

Thrall devasa bir yeraltı mağarasındaydı. Kayalık tavan ve zeminden keskin taşlar çıkıyordu. Ork rutubetin neden oldu-ğu damlama seslerini duyabiliyordu. Bu büyük mağaradan birçok küçük mağaraya geçişler vardı. Çoğunun girişi hayvan postlarıyla örtülmüştü. Daha iyi günler de görmüş zirhlar ve epey kullanılmış, iyi bakılmış görünen silahlar oraya buraya saçılmıştı. Ana mağaranın ortasında yanmakta olan, küçük bir ateşten yükselen duman kayalık tavana ulaşıyordu. Demek ki burası Grom Cehennemçiliği'nin ve bir zamanların amansız Savaşşarkısı kabilesinden geriye kalanların sığındığı yeri.

Peki ama ünlü şef neredeydi? Thrall etrafına bakındı. Fark-lı mağaralardan birkaç ork çıkmış olsa da hiçbirinde gerçek bir şef duruşu ya da giysisi yoktu. Thrall, Rekshak'a döndü.

"Beni Cehennemçiliği'ne götüreceğini söylemiştin," de-di. "Onu burada göremiyorum."

"Sen onu göremiyorsun ama o burada. O seni görüyor," dedi başka bir ork, bir hayvan postunu kenara itip ana mağaraya adım atarak. Bu neredeyse Thrall kadar uzun boyluy-du ama onun iriliğine sahip değildi. Yaşlı ve yorgun görünüyordu. Çeşitli hayvanların ve muhtemelen insanların kemik-leri, ince boynunu süsleyen bir kolyeye dizilmişti. Saygıde-ğer hareketlerle ilerliyordu ve Thrall da ona hak ettiği saygı-yı göstermeye hazırdı. Bu ork her kim olursa olsun kabilede önemsenen biri olduğu kesindi. Ayrıca insan dilini neredey-se Thrall kadar akıcı bir şekilde kullandığı da açıktı.

Thrall başını eğdi. "Olabilir. Ama ben sadece gözle görü-lemeyen varlığıyla karşı karşıya olmak değil, onunla konuş-mak istiyorum."

Ork gülümsedi. "Tutkulu ve ateşlisin," dedi. "Bu iyi. Ben yüce şef Cehennemçiliği'nin danışmanı Iskar'im."

"Adım..."

"Seni tanıyoruz, Durnholdelu Thrall." Thrall'ın ona şaşkın şaşkın bakarken Iskar devam etti:

"Tuğgeneral Blackmoore'un evcil orkundan çoğu kişinin haberi var."

Thrall'ın gırtlığından hafif, boğuk bir homurtu sesi yük-seldi ama ork soğukkanlılığını kaybetmedi. Bu ifadeyi daha önce de duymuştu ama bunu kendi halkından birinin ağzın-dan duymak ona daha büyük bir acı vermişti.

"Elbette seni hiç dövüşürken, görmedik," diye devam etti Iskar. Ellerini arkasında birleştirmiş, Thrall'ın etrafında yavaş hareketlerle dönerek bakışlarını onun üstünde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. "Orkların gladyatör dövüşlerini seyret-mesine izin verilmiyor. Sen arenada şan kazanırken kardeşle-rin eziliyor ve horlanıyordu."

Thrall daha fazla dayanamadı. "Kazanılan şanın hiçbir be-nim değildi. Ben Blackmoore'un malı olan bir köleydim. Onun aşağılık biri olduğunu düşündüğüme inanmıyorsanız şuna bakın!" Görmeleri için sırtını onlara çevirdi. Sırtına bak-tılar ve sonra da onu çileden çıkaran bir şekilde kakhahalarla gülmeye başladılar.

"Görülecek bir şey yok Durnholdelu Thrall," dedi Iskar. Thrall ne olduğunu anlamıştı: Şifa merheminin büyüğü fazla-sıyla işe yaramıştı. Blackmoore'un ve adamlarının kendisini feci şekilde dövdüğü zamandan geriye bir tek yara izi bile kalmamıştı. "Bize kendini acındırmaya çalışıyorsun ama as-lında gayet dinç ve sağlıklı bir halin var."

Thrall hızla geri döndü. İçi öfkeyle dolmuştu. Öfkesine hâ-kim olmaya çalışsa da pek başarılı olamadı. "Ben sadece bir eşyaydım, bir maldım. Arenaya dökülen kanımdan ya da te-rimden çıkarım olduğunu mu sanıyorsunuz? Blackmoore al-ımların içinde yüzerken ben bir hücrede tutuluyor ve ancak onun keyfi için dışarı salmıyordum. Vücudumdaki yaralar gö-rünmüyor, bunu şimdi fark ettim ama iyileştirilmiş olmamın tek sebebi arenaya tekrar çıkıp sahibimi daha fazla zengin etmek için dövüşebilmemdi. Daha derinlere inen, görmediği-niz yaralar var. Kaçtım, kamplara tıkdım ve sonra

buraya Cehennemçılığı'nı bulmaya geldim. Gerçi onun da gerçekten var olduğundan kuşkuya düşmeye başladım. Halkımın özellik-leri olduğunu düşündüğüm şeyleri temsil eden bir orka hâlâ rastlayabileceğime olan inancım bir hayal gibi görünüyor."

"Halkımızın ne olmasını bekliyorsun? Köle adı taşıyan orklar mı?" dedi Iskar, alayla.

Thrall hızlı hızlı soluyordu ama Çavuş'un kendisine öğre-tiği gibi, kontrolünü de kaybetmiyordu. "Orklar güçlüdür, kurnazdır, kudretlidir. Savaşta dehşet saçarlar. Asla dindirilemeyecek bir tutkuları vardır. Bırakın da Cehennemçılığı'nı göreyim. O, benim buna değer olduğumu anlayacaktır."

"Bunu biz değerlendireceğiz," dedi Iskar. Elini kaldırdı ve ana mağaradan içeri üç ork girdi. Yeni gelenler zırhlı el-lerine çeşitli silahlar aldılar. "Bu üçü bizim en iyi savaşçılarımızdır. Onlar, senin de dediğin gibi, güçlü, kurnaz ve kud-retli. Senin gladyatör arenasından alışık olmadığın şekilde ölümüne dövüşürler. Oradaki rol kesmelerin burada işe yara-maz. Sadece gerçek yetenek hayatını kurtarabilir. Hayatta kal-mayı başarabilirsen Cehennemçılığı seni huzuruna kabul et-me büyüklüğünü gösterebilir ya da belki de göstermez"

Thrall bakışlarını Iskar'a dikti. "Beni kabul edecektir," de-di kendinden emin bir şekilde.

"Öyle olmasını umsan iyi olur. Başlayın!" Başka hiçbir uyarıda bulunmadan üç ork da zırhsız ve silahsız Thrall'a hücum ettiler.

on

T

Thrall bir anlığına savunmasız yakalanmıştı. Sonra yıl-ların eğitiminin getirdiği bir deneyimle tepki verdi. Kendi halkından olanlarla dövüşmek istemese de karşısındakileri hemen arenadaki rakipleri olarak düşünüp bu şe-kilde hareket etmeye başladı. İçlerinden biri hamle yaptığı-nda Thrall hızla kenara kaçtı ve sonra uzanıp muazzam savaş baltasını orkun elinden kaptı. Silahı, hareketin hızını hiç kes-meden savurdu. Darbe derine girmişti ama rakibinin zırhı saldırıyı büyük ölçüde etkisiz kılmıştı. Ork bir çığlık atıp sır-tını tutarak yere kapaklandı. Ölmeyecekti ama şu an için ta-rafların şansları ikiye bir olmuştu.

Thrall hırlayarak hızla döndü. O sıcak ve tanıdık kana susamışlık yine benliğini kaplamıştı. Meydan okurcasına böğüren ikinci bir rakip, elinde kolunun kısılalığını fazlasıyla telafi eden devasa bir geniş kılıçla saldırdı. Thrall yana çekilip öl-dürücü bir darbeden kurtulsa da gövdesinin yan tarafını de-len keskin çeliğin verdiği yakıcı acıyı hissetmişti.

Karşısındaki ork saldırmaya devam ederken üçüncüsü de arkasına geçmişti. Ancak Thrall'ın ar-tık bir silahı vardı. Vücu-dundan fıskırıp taş zemini kaygan ve tehlikeli hale getiren ka-na aldırış etmeden muazzam baltayı önce saldırganlardan bi-rine savurdu, sonra da aynı hızla ikinciye saldırdı.

Rakiplerinin devasa kalkanları hamlelerini geçiştirmişti. Thrall'ın zırhı ve kalkanı olmasa da bu şekilde dövüşmek alı-şık olduğu bir şeydi. Bunlar zeki rakiplerdi ama insan dö-vüşçüler de öyleydi. Güçlü ve sağlam bir fiziğe sahiptiler ama Thrall'ın karşılaştığı ve yendiği troller de öyleydi. Artık sakın ve emniyetli dövüşmek yerine kaçıyor, çığlık atıyor, saldıırıyordu. İlk başta kendisi için bir tehdit sayılabilirlerdi ama Thrall şimdi, ikiye bir de olsalar, stratejisini koruyup kana susamışlığın çekiciliğine kapılmadıkça galip geleceğini biliyordu.

Kolu sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi darbe üstüne darbe indiriyordu. Ayağı kayıp düştüğünde bile bunu avantaja dönüştürmeyi bildi. Gövdesini rakiplerinden birine çarpacak şekilde çevirmişti. Kolunuysa, devasa baltanın diğer orkun bacaklarına sertçe çarpmasını ve onu saf dışı bırakma-sını sağlayacak şekilde uzattı. Baltanın keskin ağzının değil, kör tarafının çarpması için silahı çok dikkatli bir açıyla indir-mişti. Bu orkları öldürmek istemiyordu, tek amacı dövüşü kazanmaktı.

İki ork da yere düştüler. Thrall'ın baltayla vurduğu ork ba-caklarını tutmuş, hınçla uluyordu. İki bacağı da kırılmış gibi görünüyordu. Diğer ork sendeleyerek ayağa kalkıp geniş kı-lıcını Thrall'a saplamaya çalıştı.

Thrall kararını verdi. Acıya göğüs germeye hazır bir halde iki elini kaldırıp keskin çeliği kavradı ve hızla kendine doğru çekti. Ork dengesini yitirip Thrall'ın üstüne devrildi. Thrall döndü ve bir an sonra kendini rakibinin üstüne ata biner gi-bi oturmuş, ellerini onun gırtlığına sarmış halde buldu.

Sık, diye haykırdı içinden bir ses. İyice sık. Sana yaptıkları için Blackmoore'u öldür.

Hayır, diye düşündü. Bu Blackmoore değildi. Bu kendi hal-kından biriydi, onları bulmak uğruna her şeyi göze aldığı halkından biri. Ayağa kalkıp yenilmiş olan orkun ayağa kalk-masına yardım etmek için elini uzattı.

Ork uzatılan ele dik dik baktı. "Bizler öldürürüz," dedi Is-kar. Sesi önceki kadar sakın çıkmıştı. "Rakibini öldür, Thrall. Gerçek bir orkun yapması gereken budur."

Thrall başını yavaşça iki yana salladı. Eğilip rakibinin kollarını kavradı ve mağlup orku çekiştirerek ayağa kaldırdı. "Evet, savaşta, bir daha karşıma çıkmaması için düşmanımı öldürürüm ama siz beni aranızda alsanız da, almasanız da be-nim halkımdansınız. Onu öldürüp zaten az olan sayımızı azaltacak değilim."

Iskar ona sanki beklediği bir şey varmış gibi garip bir ba-kış attı, sonra konuşmaya başladı:

"Mantığın kabul edilebilir. En iyi üç savaşçımızı şerefli bir şekilde mağlup ettin. İlk sınavı geçtin."

İlk mi, diye düşündü Thrall. Eli, kanamakta olan yanma gitti. Ona, ne kadar çok 'sınavı' geçerse geçsin Cehennemçılığı'yla görüştürülmeyecek gibi gelmeye başlamıştı. Belki Cehennemçılığı burada bile değildi.

Hatta belki de Cehennemçılığı artık hayatta bile değildi.

Ancak Thrall benliğinde, gerçek bu olsa bile Blackmoore'un çizmesi altında geçirdiği günlere dönmektense burada ölmeyi tercih edeceğini biliyordu.

"Sıradaki nedir?" diye sakince sordu. Sakin tutumunun karşısındakileri etkilediği onların yüz ifadelerinden belli olu-yordu.

"Bir irade meselesi," dedi Iskar. Köşeli çeneli yüzünde ha-fif bir tebessüm belirmişti. Eliyle bir işaret yaptı ve bir ork mağaralardan birinden, sırtında ilk bakışta ağır bir çuval gibi görünen bir şey taşıyarak

içeri girdi. 'Çuvalı' dikkatsizce taş zemine fırlattığında Thrall bunun erkek bir insan çocuğu ol-duğunu fark etti. Çocuğun elleri ve ayakları bağlanmış, ağız-na bir tıkaç tıkmıştı. Siyah saçları dağınıktı. Pislik içindeydi ve Thrall çocuğun soluk teninin kirle kaplanmamış yerlerin-deki yeşil ve mor çürükleri görebiliyordu. Gözleri Thrall'ın gözleri gibi parlak mavi renkteydi ve şimdi bu gözler dehşet-le fal taşı gibi açılmıştı.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," dedi Iskar.

"Bir çocuk. Bir insan çocuğu," diye karşılık verdi kafası karışan Thrall. Her halde çocukla dövüşmesini beklemiyorlar-dı.

"Bir erkek çocuğu. Erkekler büyüyüp ork katili olurlar. Onlar bizim doğal düşmanımızdır. Eğer gerçekten kırbaçlan-maktan, falakaya yatırılmaktan bıkmışsan ve seni köle edip toplumdaki aşağı konumunu vurgulamak için sana bir isim bile vermiş olanlardan öğ almak istiyorsan, öcünü şimdi al. Bu çocuğu, büyüyüp seni öldürebilecek yaşa gelmeden öl-dür."

Çocuğun gözleri daha da fazla açıldı çünkü Iskar insan di-linde konuşmuştu. Deli gibi kıvranırken ağzından boğuk ses-ler yükseldi. Onu buraya taşımış olan ork, çocuğun karnına ilgisizce bir tekme attı. Çocuk ağzındaki tıkaçla rağmen duyulabilen inilti sesleri çıkarak dertop oldu.

Thrall aval aval baktı. Elbette ciddi olamazlardı. Iskar'a dikkatle baktı ama ork gözünü bile kırpmıyordu.

"Bu bir savaşçı değil," dedi Thrall. "Bu da şerefli bir dö-vüş değil. Orkların şerefleriyle övündüğünü sanırdım."

"Öyledir," diye ona katıldı Iskar. "Ama karşında müstak-bel bir tehlike yatmakta. Halkını savun."

"O bir çocuk!" diye haykırdı Thrall. "O şu anda bir teh-dit değil. Hem onun ne olacağını kim bilebilir ki? Giydiği kı-yafetleri ve hangi köyden olduğunu biliyorum. Orada çiftçi-ler ve çobanlar yaşıyor. Yetiştirdikleri meyve ve hayvanlarla geçiniyorlar. Silahları tavşan ve geyikleri avlamak için, orkları öldürmek için değil."

"Ama eğer bir kez daha-savaşa girersek, bu çocuğun ön saflarda olması ve bizden birine bir mızrakla saldırıp kanımı-zı almak için haykırması çok yüksek bir ihtimal," diye sertçe karşılık verdi Iskar. "Cehennemçiliği'ni görmek istiyor mu-sun, istemiyor musun? Çocuğu gebertmezsen bu mağaradan sağ çıkamayacağına emin olabilirsin."

Çocuk şimdi sessizce ağlıyordu. Thrall'ın aklına birden Taretha'dan ayrılışı ve onun ağlamakla ilgili söyledikleri geldi. Kızın yüzü zihnine doldu. Onu ve Çavuş'u düşündü. Görü-nüşü köydeki küçük kızı korkuttuğunda ne kadar üzölmüş ol-duğunu anımsadı.

Sonra da Blackmoore'un karşısındakine tepeden bakan, ya-kışıklı yüzü aklına geldi. Kendisinin yüzüne tükürmüş olan; ona 'canavar', 'yeşil derili' hatta daha beter isimlerle seslen-miş olan bütün o adamları düşündü.

Ancak bu hatıralar, soğukkanlılıkla işlenecek bir cinayeti affettiremezdi. Thrall kararını verdi. Kanlı baltayı yere attı.

"Eğer bu çocuk ileride bana karşı silah kuşanırsa onu sa-vaş meydanında öldürürüm," dedi Thrall. Sözcüklerini dik-katle seçerek ağır ağır konuşuyordu. "Ve bunu yapmaktan ay-rı bir zevk duyarım çünkü o zaman halkımın hakları için dö-vüştüğümü bilirim. Ama önümde bağlanmış bir halde yatan, çaresiz bir çocuğu öldürmem; insan olsa bile. Eğer bu Cehen-nemçiliği'ni hiç görememem demekse, öyle olsun. Eğer bu hepinizle dövüşmem ve öldürölmem demekse, dediğim gibi, öyle olsun. Bu kadar haysiyetsiz bir vahşete neden olmaktan-sa ölmeyi tercih ederim."

Kendini az sonra başlayacak olan saldırıya hazırlayıp kol-larını açarak bekledi. Iskar iç geçirdi.

"Yazık," dedi ork. "Ama kendi yazgını kendin seçtin." Eli-ni kaldırdı.

O anda korkunç bir çığlık soğuk ve sakın havayı yarıdı. Ses, Thrall'ın kulaklarını acıtarak Ve kemiklerini titreterek ana mağaranın içinde yankılanmaya devam etti. Thrall güröltü-nün etkisiyle gerileyip sindi. Mağara girişlerinden birini örten hayvan postu yere devrildi ve uzun boylu, kızıl gözlü bir ork içeri girdi. Thrall kendi halkının görüntüsüne alışmaya başlamıştı ama bu ork şimdiye kadar gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu.

Uzun, siyah saçları sırtına kaim ve dağınık bir küme ha-linde iniyordu. İki iri kulağında da bir sürü küpe vardı. Ate-şin ışığında parlayan bir düzine kadar küpe Thrall'a Çavuş'u anımsattı. Kırmızı ve siyah renkli deri giysisi yeşil teniyle faz-lasıyla tezat oluştuyordu. Vücudunun çeşitli yerlerine tut-turulmuş zincirler her hareketinde sallanmaktaydı. Bütün çe-nesi siyaha boyanmış gibi duruyordu ve şu anda Thrall'ın inanamayacağı genişlikte açılmıştı. Korkunç güröltüyü çık-a-ran oydu. Thrall, Grom Cehennemçiliği'nin adını çok haklı bir nedenle almış olduğunu düşündü.

Çığlık sesi kaybolunca Grom konuşmaya başladı: "Bu ka-, darını göreceğimi hiç düşünmemiştim!" Thrall'a doğru hızla ilerledi ve bakışlarını ona dikti. Gözleri alev rengindeydi ve gözbebeklerinin olması gereken yerde karanlık ve ürpertici bir şey dans ediyormuş gibiydi. Thrall orkun sözlerini bir ha-karet olarak algıladı ama bu onu sindirecek değildi. Ölümü başı önde karşılamamaya karar vererek vücudunu bütün hey-betiyle dikleştirdi. Grom'un sözlerine karşılık vermek için ağ-zını açtı ama ork şefi konuşmaya devam etti:

"Nasıl olur da merhamet nedir bilirsin, Durnholdelu Thrall? Nasıl olur da ne zaman ve ne sebeple merhamet gös-tereceğini bilirsin?"

Orklar şimdi aralarında mırıldanıp duruyorlardı. Iskar başını öne eğdi.

"Yüce Cehennemçiliği," diye başladı söze. "Bu çocuğun yakalanmasının sizi mutlu edeceğini düşünmüşük. Düşündü-ğümüz..."

"Benim düşündüğüm, çocuğun ana babasının onu inimiz kadar takip edeceği, seni ahmak!" diye haykırdı Grom. "Bizler mağrur ve amansız savaşçılarız. En azından bir zamanla öyleydik." Sanki bir ateş nöbeti geçiriyor gibi ürperti. Gö-rüntüsü bir an için Thrall'a solgun ve bitkin göründü ama bu izlenim belirlediği kadar çabuk kayboluverdi. "Biz çocukları katletmeyiz. Umarım çocuğu yakalamış olan, gözünü bağlamayı akıl edebilecek durumdaydı."

"Elbette, lordum," dedi Iskar. Yüzündeki ifade bu sözlerle alındığını belli ediyordu.

"O zaman onu bulduğun yere aynı şekilde geri götür." Cehennemçiliği çabuk adımlarla çocuğun yanına gelip ağ-zındaki tıkaçı çıkardı. Çocuk bağıramayacak kadar korkmuş-tu. "Beni iyi dinle, ufak insan. Halkına orkların seni esir al-dığını ve sana zarar vermemeye karar verdiğini söyle." Ork şefi bakışlarını Thrall'a çevirdi. "Onlara sana merhamet ettik-lerini söyle. Ayrıca de ki eğer bizi bulmaya

çalışırlarsa bunu başaramayacaklar. Yakında buradan gitmiş olacağız. Beni anla-dın mı?"

Oğlan başını salladı. "İyi." Ork, Rekshak'a döndü. "Onu geri götür. Hemen. Bir daha da bir insan enciği bulursan onu rahat bırak."

Rekshak başını salladı. Hiçbir nezaket gözetmeksizin çocu-ğu kolundan yakalayıp çekerek ayağa kaldırdı.

"Rekshak," dedi Grom. Sert sesinde bir ikaz tonu vardı. "Bana itaat etmezsen ve çocuğa zarar gelirse bundan haberim olur ve seni bağışlamam."

Rekshak yüzünde çaresiz bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Lor-dum nasıl isterse," dedi ve çocuğu hâlâ kabaca sürükleyerek, ana mağaraya açılan birçok dolambaçlı taş koridordan birin-den yukarı çıkmaya başladı.

Iskar'ın kafası karışmış görünüyordu. "Lordum," diye gir-di söze. "Bu Blackmoore'un evcil hayvanı! İnsan gibi leş ko-kuyor, öldürmekten korkmasıyla övünüyor..."

"Ölümü hak eden öldürmekten korkmam," diye hırladı Thrall. "Hak etmeyenleriyse öldürmemeyi tercih ederim."

Cehennemçiliği bir elini uzatıp Iskar'ın omzuna, diğeri-ni de Thrall'inkine koydu. Thrall'ın omzuna ulaşmak için eli-ni yukarı uzatması gerekmişti. "Iskar, benim eski dostum," dedi kaba sesi yumuşacık çıkarak. "Beni kana susamışlıkla dolduğumda gördün. Dizlerime kadar kana bulandığımı gör-dün. Evvelen insanların çocuklarını öldürdüm. Bu şekilde savaşırken her şeyimizi verdik ama elimize ne geçti? Aşağı-landık, yenildik ve ırkımız değil başkaları için savaşmak, ken-dilerini kurtarmak için bile ellerini kaldıramayacak halde kamplara tıkıldı. Bu şekilde dövüşmek, bu şekilde savaşmak bizi bu duruma getirdi. Uzun zamandır atalarımızın bana ye-ni bir yol, kaybettiklerimizi geri kazanmamızı sağlayacak bir yol göstereceğini düşünmüştüm. Farklı sonuçlar bekleyerek aynı eylemi tekrarlayanlar aptaldır ve ben, her ne olursam olayım, aptal değilim. Thrall elimizdekilerin en iyilerini alt edecek kadar güçlüydü. İnsanların yaşamını tatmış ve özgür kalabilmek için onlara sırt çevirmiş. İskân bölgelerinden ka-çıp umutsuzca beni aramış. Onun bugün burada verdiği ka-rarlara katılıyorum. Bir gün gelecek, eski dostum, sen de bu davranışındaki bilgeliği göreceksin."

Ork şefi, Iskar'ın omzunu şefkatle sıktı. "Şimdi bizi yalnız bırakın. Hepiniz."

Diğer orklar ağır ağır, gönülsüzce ve Thrall'ın olduğu ta-rafa birkaç düşmanca bakış atmayı ihmal etmeden, mağara-nın farklı seviyelerine çıkmaya başladılar. Thrall beklemeye devam etti.

"Artık baş başayız," dedi Cehennemçiliği. "Aç mısın, Durnholdelu Thrall?"

"Açıktan ölüyorum," dedi Thrall. "Ama sizden bana Durnholdelu Thrall dememenizi rica edeceğim. Durnholde'den kaçtım ve oranın düşüncesi bile beni tiksindiriyor."

Cehennemçiliği başka bir mağaraya doğru hantal hantal ilerledi, mağara ağızı kapatan postu kenara çekip kocaman,

çiğ bir et parçası aldı. Thrall bunu başım teşekkür anlamında sallayarak kabul etti ve eti hevesle dişlemeye başladı. Bu, öz-gür bir ork olarak hakkıyla kazandığı ilk yemektir. Geyik eti ona hiç bu kadar lezzetli gelmemişti.

"Diğer adını da değiştirmeli miyiz? Seninki bir köle adı," dedi Cehennemçiliği. Bağdaş kurmuş, kızıl gözleriyle dik-katle Thrall'ı seyreliyordu. "Sana bir utanç arması olarak ta-kılmış."

Thrall ağızındaki lokmayı çiğneyip yutarken düşündü. "Hayır. Blackmoore bana bu adı onun bana sahip olduğunu, ona ait olduğumu unutmamam için vermişti." Thrall'ın göz-leri kısıldı. "Asla unutmayacağım. Bu adı taşımaya devam edeceğim ve bir gün, onu tekrar gördüğümde, bana yaptık-larını hatırlayan o olacak ve bundan bütün kalbiyle pişman-lık duyacak."

Cehennemçiliği ona dikkatle baktı. "Yani onu öldürecek misin?"

Thrall hemen cevap vermedi. Aklına Çavuş'u öldürmek üzereyken zihninde Blackmoore'un görüntüsünün canlanma-sı ve o zamandan beri sayısız kez, arenada dövüşürken gö-zünde Blackmoore'un karşısındakine tepeden bakan, yakışık-lı yüzünün canlanması geldi. Blackmoore'un dili dolanarak konuşmasını, onun tekme ve yumruklarının verdiği acıyı ha-tırladı. Taretha'nın Durnholde'nin efendisi hakkında konu-şurken yüzünde beliren kederi düşündü.

"Evet," dedi ork. Sesi boğuk ve sert çıkmıştı. "Öldürece-ğim. Bu dünyada ölümü hak eden bir yaratık varsa o kesin-likle Aedelas Blackmoore'dur."

Cehennemçiliği garip, yabanıl bir ses çıkarak kıkırdadı. "Güzel. En azından birini öldürmeye isteklisin. Doğru tercih yapıp yapmadığımı merak etmeye başlamıştım." Eliyle, Thrall'ın pantolonunu tutan kuşağa sıkıştırdığı yırtık pırtık kumaşı işaret etti. "Bu insan işine benzemiyor."

Thrall kundak bezini durduğu yerden çekip çıkardı. "Bana, yır, değil. Bu Blackmoore'un beni bir bebekken içinde bul-duğu kumaş." Onu Cehennemçiliği'ne uzattı. "Tek bildiğim bu."

"Bu deseni biliyorum," dedi Cehennemçiliği, kumaşı açıp mavi zemin üstündeki beyaz kurt kafası sembolüne ba-karak. "Bu Buzkurdu kabilesinin sembolü. Blackmoore seni nerde buldu?"

"Bana hep Durnholde'den çok uzakta olmadığını söyler-di," dedi Thrall.

"Demek ki ailen evden epey uzaktaymış. Neden acaba."

Thrall'ın içi umutla doldu. "Onları tanıyor musunuz? An-ne babamın kim olduğunu söyleyebilir misiniz? Bilmediğim öyle çok şey var ki."

"Tek söyleyebileceğim bunun Buzkurdu kabilesinin amb-lemi olduğu ve onların buradan çok uzakta yaşadığı. Dağlarda bir yerde yaşıyorlar. Gul'dan tarafından sürgün edilmişlerdi Nedenini hiç öğrenemedim. Durotan ve halkı bana sadık görünürdü. Rivayete göre vahşi beyaz kurtlarla bağ kurmuşlar-dı ama her duyduğuna inanamıyorsun."

Thrall hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de artık öncekine göre daha fazla şey biliyordu. Eski, dikdörtgen kumaşın üs-tüne kocaman elini yerleştirdi. Bir zamanlar bunun içine sarılabilecek kadar ufak olduğuna inanası gelmiyordu.

"Eğer cevap verebilirseniz bir sorum daha olacak," dedi Cehennemçiliği'ne. "Daha gençken, bir keresinde dışarıda antrenman yaparken yakından bir araba geçiyordu. İçindeki birçok..." Cümlesini yarıda kesti. Doğru sözcük ne olabilirdi? Tutuklu mu? Köle mi? "Birçok orku iskân bölgelerine taşıyor-du. İçlerinden biri kendini kurtarıp bana saldırdı. Devamlı bir şey bağırp duruyordu. Ne dediğini hiç öğrenemedim ama sözcükleri hatırlayacağıma yemin ettim. Belki siz bana bunun anlamını söyleyebilirsiniz"

"Bana söyle, sana ne demek olduğunu söyleyeyim."

"Kagh! Bin mog g'thazag cha!" dedi Thrall.

"Bu bir saldırı değilmiş, genç dostum," dedi Cehennemçiğiği. "Söyledikleri: 'Kaç! Seni koruyacağım!'"

Thrall ona bakakaldı. Bunca zamandır kendisine saldırıldığını düşünmüştü, en başından beri...

"Diğer dövüşçüler..." dedi Thrall. "Biz antrenman yapı-yorduk. Ben zırhsız ve silahsızdım, etrafımı saran bir grup adamın ortasıdaydım... O öldü, Cehennemçiğiği. Onu par-çalara ayırdılar. Onların benimle oyun oynadığım, onlara yir-miye bir yakalandığımı sandı. Beni korumak için Öldü."

Cehennemçiğiği bir şey söylemedi. Sadece Thrall'ı dikkat-le izleyerek yemeğini yemeye devam etti. Kurt gibi aç olsa da Thrall elindeki bütün sularının taş zemine damlamasını sey-retti. Birisi, tanımadığı genç bir orku korumak için hayatını, vermişti. Bu kez daha önceki gibi hararetle bir haz duymadan eti yavaşça dişleyip çiğnedi. Er ya da geç Buzkurdu kabilesi-ni bulması ve gerçekte kim olduğunu öğrenmesi gerekecek-ti.

on bir

T

Thrall böylesine bir keyfi hiç tatmamıştı. İlerleyen günler boyunca Savaşşarkısı kabilesiyle ziyafet çekmiş, onların coşkulu savaş ilahilerini ve şarkılarını söyle-miş ve Cehennemçiğiği'nin yanında yeni şeyler öğrenmişti.

Thrall orkların, hiç de kitapların onları betimlediği gibi akılsız ölüm makineleri olmadığını; aksine soylu bir ırktan geldiğini öğrenmişti. Savaş meydanlarının efendisi oldukları ve kan akıtmaktan, kemik kırmaktan büyük haz aldıkları doğ-ruysa da kültürleri de zengin ve detaylıydı. Cehennemçiğiği ona her kabilenin kendi başına yaşadığı zamanlardan bahset-ti. Her birinin kendine özgü sembolleri, gelenekleri, hatta konuşma şekilleri vardı. Şaman denilen, iblislerin ve doğaüs-tü varlıkların habis büyülerini değil doğanın büyüünü kul-lanan ruhani liderleri vardı.

"Sonuçta hepsi büyü değil mi?" diye sormuştu Thrall. Bü-yünün herhangi bir türüyle ilgili pek bir deneyimi olmadığı için merak etmişti.

"Hem evet, hem hayır," dedi Grom. "Bazen etkisi aynı-dır. Örneğin bir şaman düşmanlarını çarpması için bir yıldırım çağırdığında onları yakarak öldürür. Eğer bir savaş-büyü-cüsü düşmanlarına cehennem alevleri gönderirse onları yine yakarak öldürür."

"Yani sonuçta hepsi büyü," dedi Thrall.

"Ancak..." diye devam etti Grom. "... yıldırım doğa ola-yıdır. Onu çağırmak için onu dilersin. Cehennem alevleri içinse bir pazarlık yaparsın. O senden de bir şeyler götürür."

"Ama samanların yok olmaya başladığını söyledin. Bu savaş-büyücülerinin yönteminin daha iyi olduğunu göstermez mi?"

"Savaş-büyücülerinin yöntemi daha hızlı sonuç veriyor-du," dedi Grom. "Daha etkiliydi... ya da en azından öyle gö-rünüyordu ama bir gün bedel ödeme zamanı gelir ve bazen, bu bedel gerçekten korkunçtur."

Thrall, şu anda duygusuz bir halde iskân bölgelerinde pi-nekleyen orkların büyük çoğunluğunda ortaya çıkan tuhaf uyusukluğun kendisinden başkalarını da dehşete düşürdüğü-nü öğrendi.

"Kimse bir açıklama bulamıyor," dedi Cehennemçiğiği. "Ama neredeyse hepimizi bir bir ele geçirdi. İlk başta bir tür hastalık olduğunu düşündük ama öldürmüyor ve belli bir yerden sonra daha kötüleşmiyor."

"Kamptaki orklardan biri bunun şeyle ilgisi olduğunu düşünüyordu..." Thrall kırıcı bir şey söylememek için susuverdi.

"Söyle!" dedi canı sıkılan Grom. "Neyle ilgisi varmış?"

"Gözlerdeki kızılılıkla," dedi Thrall.

"Ah," dedi Grom. Thrall'a, orkun sesinde hüzün izleri var gibi geldi. "Belki de gerçekten de öyledir. Siz mavi gözlü gençlerin anlayamadığı bir şeyle mücadele ediyoruz. Umarım hiçbir zaman bunu anlamak zorunda kalmazsınız." Thrall'ın onunla tanıştığından beri ikinci kez olarak Cehennemçiğiği genç orka küçük ve zayıf göründü. Thrall onun ince yapılı olduğunu fark etti. Onu bu kadar tehlikeli ve güçlü gösteren vahşiliği ve savaş narasıydı. Savaşşarkısı kabilesinin karizma-tik lideri bedeneni eriyip gitmekteydi. Cehennemçiğiği'ni çok az tanıyor olsa da bunu fark etmiş olması Thrall'ı duygulan-

dırmıştı. Ork şefinin iradesi ve güçlü kişiliği onu hayatta tu-tan tek şeymiş gibi görünüyordu. Sadece kemik, kan ve kiriş-lerin en ince liflerle bir araya getirilmiş hali gibiydi.

Algıladıklarını dile getirmese de Grom Cehennemçiğiği bunu biliyordu. İkisinin gözleri buluştu. Cehennemçiğiği ba-şım sallayıp konuyu değiştirdi.

"Umut edebilecekleri, uğruna dövüşebilecekleri hiçbir şey yok," dedi Cehennemçiğiği. "Bana, bir orkun senin kaçma-nı sağlamak için arkadaşlarından biriyle kavga edecek kadar gelişme gösterdiğini söyledin. Bu bana umut veriyor. Eğer bu orklar önem sahibi olmak için, kendi kaderlerini çizmek için bir yol olduğunu düşünürlerse... onların bu uykudan kalka-bileceklerine inanıyorum. Hiçbirimiz o lanet kampların her-hangi birinde bulunmadık. Bize bildiğin her şeyi anlat, Thrall."

Thrall, bir yardımı dokunabilmesinden mutluluk duyarak, bildiklerini seve seve anlattı. İskân bölgesini, orkları, nöbet-çileri ve güvenlik önlemlerini elinden geldiğince detaylı bir şekilde tarif etti. Cehennemçiğiği ara sıra bir soruyla sözünü keserek ya da daha ayrıntıya girmesini isteyerek onu dikkat-le dinledi. Thrall anlatmayı bitirdiğinde Cehennemçiğiği bir an için sessiz kaldı.

"İyi," dedi sonunda. "İnsanlar, bizim utanç verici onursuzluğumuzdan dolayı kendilerini güvende hissederek gevşemişler. Bunu yararımıza kullanabiliriz. O rezil yerleri darma-dağın edip tutsak edilen orkları özgürlüklerine kavuşturmak uzun süredir kurduğum bir düş, Thrall. Ancak korktuğum, kapılar

açıldığında, aynı bir koyun sürüsü gibi, özgürlükleri-ne kavuşmak için bir çaba harcamayacak olmaları." "Maalesef bu doğru gibi görünüyor," dedi Thrall.

Grom okkalı bir küfür savurdu. "Onları bu garip çaresizlik ve mağlubiyet uykusundan uyandırmak bizim elimizde. Şu zamanda gelmiş olman bence bir tesadüf değil, Thrall"

Gul dan artık yok ve onun savaş-büyücüleri dağılmış durum-da. Artık bir zamanlar olduğumuz şeye geri dönüş zamanı-dır." Alev alev gözleri parıladı. "Ve sen de bunun bir parçası olacaksın."

Artık Blackmoore için huzur diye bir şey kalmamıştı.

Akıp geçen her günle Thrall'ın bulunma ihtimalinin daha da azaldığını biliyordu. İskân bölgesinde onun muhtemelen sadece birkaç saniye gerisindeydiler ve bu olay tuğgeneralin ağzında acı bir tat bırakmıştı.

O da bu tadı bira, bal likörü ve şarapla çıkarmaya çalışı-yordu.

Daha sonra hiçbir gelişme olmamıştı. Thrall iri ve^çirkin bir ork için zor olanı başarıp ortadan tamamen kaybolmuş gi-bi görünüyordu. Bazen, boş şişeler yanında küme halinde bi-rilmeye başlayınca Blackmoore, Thrall'ı ondan saklamak için herkesin kendisine karşı birlik olduğuna ikna oluyordu. Bu teorisine en büyük dayanak da en azından ona yakın birinin Blackmoore'a kesinlikle ihanet etmiş olmasıydı. Ona kuşku-lanmaması için bütün gece sıkıca sarılmış, bedensel zevkleri-ni (normalden biraz daha hoyratça) tatmin etmiş ve onunla güzel güzel konuşmuştu. Ama yine de acı ve öfke öyle daya-nılmaz boyutlardaydı ki Taretha uyuduktan sonra,, birlikte yattıkları yataktan ayrılıp kendinden geçene kadar içmişti.

Tabii ki Thrall'ın gidişiyle İttifak'a karşı bir ork ordusunu yönetme umudu da parlak güneş ışınlarının altında kaybolup giden gündüz sisi gibi yok olmuştu. Peki şimdi Aedelas Blackmoore ne işe yarardı? Babasının adındaki damganın üs-tesinden gelmek ve (kendinden daha aşağı adamlar görünüş-te kabul görürken) kendisini defalarca tekrar tekrar kanıtla-mak zorunda olması zaten yeterince kötüydü. Elbette ona, şu anki mevkiinin hak ederek kazandığı bir şeref olduğunu söy-lemişlerdi ama Blackmoore iktidar koltuğundan çok uzaktay-

di ve gözden uzak olan gönülden de uzak olurdu. Gerçekten iktidar sahibi olan kim Blackmoore'u umursuyordu ki? Böy-le bir kimse yoktu ve bu da Blackmoore'un midesine ağrılar girmesine neden oluyordu.

Uzun uzun ve hararetili bir yudum daha içti. Kapı sakın-gan bir şekilde vuruldu. "Defol git," diye hırladı Blackmoore.

"Lordum?" Bu, hain orospunun baba dediği ödleğin tırsak sesiydi. "Bazı havadisler var, lordum. Lord Langston sizi görmeye geldi."

Blackmoore'un içinde bir umut filizlendi ve tuğgeneral yataktan kalkmak için çabaladı. Öğleden sonra saatlerinin or-taları olmuştu ve Taretha ona hizmet etmediği zamanlar her ne yapıyorsa onu yapmaya gitmişti. Çizmeli ayaklarını yere atıp olduğu yerde biraz oturarak etrafında dönüp duran dün-yanın yavaşlamasını bekledi. "Onu içeri yolla, Tammis," di-ye emretti.

Kapı açıldı ve Langston içeri girdi. "Harika haberler var, lordum!" diye haykırdı. "Thrall'ın görüldüğünü öğrendik."

Blackmoore burun büktü. Ucunda hatırı sayılır bir ödül olunca Thrall'ın 'görülmesi' sıradan bir şey haline gelmişti ama Langston doğrulanmamış söylentiler için Blackmoore'a koşa koşa gelmezdi. "Onu kim görmüş? Nerede?"

"İskân bölgesinin kilometrelerce ilerisinde batı istikame-tinde," dedi Langston. "Bir ork evlerine girmeye kalkınca bir sürü köylü uyanmış. Aç görünüyormuş. Etrafını sardıklarında onlarla doğru düzgün konuşmuş ve üstüne saldırdıklarında mücadele edip onları alt etmiş."

"Ölen var mı?" Blackmoore olmamasını umuyordu. Eğer evcil orku birini öldürdüyse köye bir ödeme yapması gere-kecekti.

"Hayır. Aslına bakarsanız, orkun öldürmekten bilinçli ola-rak kaçındığını söylediler. Birkaç gün sonra çiftçilerden biri-nin oğlu bir ork grubu tarafından kaçırılmış. Çocuk bir yeral-tı mağarasına götürülmüş ve diğerleri iri bir orka onu öldür-mesini emretmişler. Ork buna karşı çıkmış ve şefleri de bu karara katılmış. Oğlan salıverilmiş ve hemen başından geçen-leri anlatmış. Ayrıca lordum... aralarındaki konuşmalar insan dilinde geçmiş çünkü iri ork arkadaşlarının dilini anlamıyor-muş."

Blackmoore başını salladı. Ayaktakımının Thrall hakkında-ki düşüncelerinin karşısına kendisinin Thrall hakkında bildik-lerini koyduğunda her şey kulağa çok doğru geliyordu. Ay-rıca küçük bir oğlan çocuğu herhalde Thrall'ın pek fazla orkça bilmediğini fark edebilecek kadar zeki olamazdı. Kutsal Işık adına... Belki de onu bulabilirlerdi.

Thrall'ın nerede olduğuyla ilgili başka bir söylenti duyul-muştu ve Blackmoore bir kez daha söylentilerin peşinden git-mek için Durnholde'den ayrılmıştı. Taretha'nın aklında bir-birine zıt ve yoğun iki ayrı düşünce vardı. Birincisi söylenti-lerin asılsız çıkması ve Thrall'ın, görüldüğü rapor edilen yer-den kilometrelerce uzakta olması için çaresiz bir umuttu. Diğeriyse Blackmoore'un gidişiyle duyduğu büyük rahatlama hissiydi.

Her gün yaptığı gibi kalenin dışındaki alanda gezintiye çıkmıştı. Ara sıra rastlanılan haydutlar dışında bu günlerde et-raf güvenliyd ve onlar da zaten ana yollarda dolaşıyordu. Çok iyi bildiği ormanda ona bir zarar gelmezdi.

Saçlarını açıp dalga dalga omuzlarına döktü. Bu özgürlü-ğün tadını çıkarıyordu, bir kadının saçlarını açması hoş karşılanmazdı. Neşe içindeki Taretha birbirine dolanmış altın telleri parmaklarıyla tarayıp başını dağınık saçlarına meydan okurcasına iki yana salladı.

Bakışları el bileklerindeki darp izlerine takıldı. İçgüdüsel olarak bir eli diğerini gizlemek için uzandı. Hayır. Kendisine ait olmayan bir utancı gizlemeyecekti.

Taretha elini çürüklerin üstünden çekmek için kendini zorladı. Ailesinin iyiliği için ona boyun eğmek zorundaydı ama onun yaptığı yanlışları gizlemek için Blackmoore'a yardım etmeyecekti.

Taretha derin derin iç geçirdi. Burada bile Blackmoore'un gölgesi peşinde gibiydi. Onu zihninden kovalayıp yüzünü güneşe çevirdi.

Thrall'a veda ettiği mağaraya gitmiş ve uzun bacaklarını göğsüne yaslayarak orada bir süre oturmuştu. Orman yaratıkları dışında birinin uzun zamandır buraya uğradığına dair bir işaret yoktu. Sonra kalkıp Thrall'a ona verdiği kolyeyi saklamasını söylediği ağaca doğru aheste aheste gitti. Ağacın karanlık yarıklarına dikkatle göz attı ama bir gümüşün parıltısına rastlamadı. Bu onu hem rahatlatmış, hem de üzmüştü. Taretha, Thrall'a yazmayı ve onun nazik ve bilgece cevaplarını okumayı fazlasıyla özlemişti.

Keşke halkının geri kalanı da aynı şeyleri hissetseydi. Orkların artık bir tehdit olmadığını göremiyorlar mıydı? Biraz saygı ve eğitimle düşman olmak yerine değerli müttefikler olabileceklerini anlayamıyorlar mıydı? İskân bölgelerine dö-külen onca parayı, zamanı ve bunun nasıl bir aptallık ve dar kafalılık olduğunu düşündü.

Thrall'la birlikte kaçamamış olması çok kötüydü. Taretha ağır ağır kaleye dönerken bir borazan sesi duydu. Durnholde'nin efendisi dönmüştü. Yaşadığı bütün özgürlük ve hafifleme hissi açık bir yaradan akan kan gibi akıp gitti vücudundan.

Beni ne bekliyor olursa olsun en azından Thrall özgür, diye düşün-dü. Benim bitmez tükenmez kölelik günlerimse önümde uzanmakta.

Thrall dövuştü, geleneksel yöntemle hazırlanmış yemekler yedi ve öğrenmeye devam etti. Kısa zaman sonra belirgin bir aksanla da olsa akıcı bir şekilde orkça konuşuyordu. Av partilerine katılabiliyor ve artık geyik yakalamakta ayak bağı olmaktan çok onlara yardımcı oluyordu. Kalın olmalarına rağmen bir yazı aletini kullanmayı öğrenebilmiş olan parmakları tavşanlar ve diğer hayvanlar için tuzak hazırlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Savaşşarkısı kabilesi yavaş yavaş onu ka-bullenmeye başlamıştı. Thrall hayatında ilk defa bir yere ait olduğunu hissediyordu.

Ancak sonra keşif partilerinden yeni haberler geldi. Rekshak bir akşam yüzünde her zamankinden daha sinirli ve hır-çın bir ifadeyle döndü. "Havadis var, lordum," dedi Cehennemçiliği'ne.

"Herkesin yanında söyleyebilirsin," dedi Cehennem çığı-ğı. Bu gece yerin üstündeydiler. Serin bir sonbahar sonu akşamının tadını çıkarıyor ve Thrall'ın kabileye getirdiği bir av-la ziyafet çekiyorlardı.

Rekshak, Thrall'a doğru rahatsız bir bakış atıp homurdandı. "Nasıl isterseniz İnsanlar ormanları didik didik aramaya başlıyor. Üniformaları kırmızı ve altın rengi, sancaklarında da siyah bir doğan var."

"Blackmoore," dedi Thrall tiksintiyle. Bu herif onu hiç ra-hat bırakmayacak mıydı? Dünyanın sonuna kadar kovalanıp Blackmoore'un keyfi uğruna seyrîcilerin karşısına çıkarılmak için zincirlere mi vurulacaktı?

Hayır. Tekrar köle edilmesine razı olmaktansa, kendi canı-nı alırdı. Konuşmak için yanıp tutuşuyordu ama nezaket ge-reği, adamına Cehennemçiliği'nin kendisinin cevap verme-sini beklemeliydi.

"Tahmin etmiştim," dedi Cehennemçiliği. Sesi Thrall'ın beklediğinden daha sakin çıkmıştı.

Belli ki Rekshak da buna şaşmıştı. "Lordum," dedi. "Ya-bancı Thrall hepimizi tehlikeye atıyor. Sığmağımızı bulurlar-sa kendimizi onların merhametine bırakmış oluruz. Ya öldü-rülürüz ya da koyun gibi toplanıp kamplara tıklarız."

"Bunların ikisi de olmayacak," dedi Cehennemçiliği. "Thrall'ın bizi tehlikeye attığı falan da yok. Onun bizle kal-ması benim kararım. Kararımdan şüpheye mi düşüyorsun?"

Rekshak başını eğdi. "Hayır, şefim."

"Thrall kalacak," diye ilan etti Cehennemçiliği.

"Çok teşekkür ederim yüce şef ama Rekshak haklı," dedi Thrall. "Gitmeliyim. Savaşşarkısı kabilesini daha fazla tehlike-ye sokamam. Gideceğim ve ardımda takip etmeleri için sah-te izler bırakacağım. Böylece sizden uzaklaşacaklar ama beni de bulamayacaklar."

Cehennemçiliği sağında oturmakta olan Thrall'a doğru eğildi. "Ama sana ihtiyacımız var, Thrall," dedi ork şefi. Göz-leri karanlıkta parlıyordu. "Sana ihtiyacım var. Seninle birlikte kardeşlerimizi kurtarmak için daha hızlı harekete geçeceğiz."

Ancak Thrall başını iki yana sallamaya devam ediyordu. "Kış geliyor. Bir ordu beslemek zor olacak. Ayrıca... kardeş-lerimizi kurtarmak için senin yanında saf tutmadan evvel yapmam gereken bir şey var. Bana kabilem Buzkurdu'nu bil-diğini söyledin. Seninle birlikte savaşmaya hazır, olabilmem için önce onları bulmalı ve kim olduğum, nereden geldiğim hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim. Onları bulmak için ilkbaharda yola çıkmayı umuyordum ama Blackmoore beni erken harekete geçmeye zorluyor gibi görünüyor."

Cehennemçiliği uzun bir süre bakışlarını Thrall'dan ayır-madı. Ondan daha iri olan ork gözlerini bu korkunç, kızıl gözlerden kaçırmamıştı. Sonunda Cehennemçiliği üzüntüyle başıyla onayladı.

"İntikam için yanıp tutuşsam da senin düşünceni daha bil- : gece buluyorum. Kardeşlerimiz esaret altında sürünüyor ama '!' üstlerindeki uyuşukluk hali onların acısını dindirebilir. Onları özgürlüğüne kavuşturmak için güneşin gökyüzünde daha j parlak yükselmesini bekleyecek zamanımız var. Buzkurdu ka- l hilesinin nerde kaldığını kesin olarak bilemesem de eğer bu-nu yapman kaderinse, kalbim her nasılsa onları bulacağım söylüyor."

"Sabah yola çıkacağım," dedi Thrall. Göğsünün içindeki kalbi hüznle doluydu. Titreşen ateşin diğer tarafında, ondan hiçbir zaman hoşlanmamış olan Rekshak onaylayarak başını sallıyordu.

Ertesi sabah Thrall, Savaşşarkısı kabilesi ve Grom Cehennemçiliği'nı gönülsüzce veda etti.

"Bunu almanı istiyorum," dedi incecik boynundan çıkar-dığı kemik kolyesini uzatan Cehennemçiliği. "Bu benim ilk öldürdüklerimin hatırası. İçlerine kendi sembollerimi kazı-dım. Bütün ork şefleri onları tanır."

Thrall itiraz edecek oldu ama Cehennemçiliği keskin, sa-rı dişlerim göstererek hırladı. Ona karşı bu kadar nazik dav-ranmış olan şefi gücendirmek ya da kulakları sağır eden o çığı-ğı bir daha duymak istemeyen Thrall başını eğip Grom'un onun kalın boynuna kolyeyi takmasına izin verdi.

"İnsanları sizden uzağa çekeceğim," diye yineledi Thrall.

"Yapmasan da önemli değil," dedi Cehennemçiliği. "On-ları dilim dilim doğrarız." Ork şefi vahşi bir

kahkaha koyu-verdi ve Thrall da ona katıldı. Geldiği yerlere, soğuk kuzey topraklarına doğru ayrılırken hâlâ gülmeye devam ediyordu.

Birkaç saat sonra normal istikametinden sapıp yemek çal-dığı ve sakinlerini korkuttuğu köye doğru dönüş yaptı. Çok yaklaşmadı çünkü hassas kulakları şimdiden askerlerin sesle-rini duymaya başlamıştı. Ancak Blackmoore'un adamları için bir yem bırakmayı ihmal etmedi.

Bunu yapmak içinden bir parçanın kopmasına neden olsa da Buzkurdu kabilesinin işaretini taşıyan kundak bezini alıp kumaştan büyükçe bir şerit kopardı. Bu parçayı köyün güne-yindeki dallı budaklı bir kütüğün üstüne bıraktı. Kolayca bu-lunabilir olması ama çok belirgin olmaması için çabalamıştı. Aynı zamanda yumuşak ve çamurlu toprakta bazı iri, kolay-ca takip edilebilecek izler bırakmayı da ihmal etmemişti.

Biraz şansla Blackmoore'un adamları hemen tanınabilecek olan eski püskü kumaş parçasını bulacak, ayak izlerini göre-cek ve Thrall'ın güney istikametine yöneldiğini düşünecekler-di. Ayak izlerine basarak geri geri gitti (bu okuduğu kitaplar-dan öğrendiği bir taktikti) ve sonraki adımlarını atmak için taş ya da sert toprak zemin aradı.

Alterac Dağları'na doğru baktı. Grom, yazın en sıcak gün-lerinde bile bu dağların doruklarının mavi gökyüzüne bem-beyaz yükseldiğini söylemişti. Hava dönmeye başladığında Thrall, tam olarak nereye gideceğini bilemese de o dağların kalbine doğru yola çıkmak üzereydi. Zaten kar şimdiden bir ya da iki kez hafifçe atıştırmış ti. Yakında kar kaim ve yoğun bir şekilde yağacaktı. En yoğun yağış da dağlarda olacaktı.

Savaşşarkısı kabilesi onu iyice tedarikli göndermişti. Ona kurutulmuş et dilimleri, karları doldurup eritebileceği bir tu-lum, kışın en keskin saldırılarından korunabileceği kaim bir kap ve kurutulmuş ete takviye yapmasını sağlayacak birkaç tavşan kapanı vermişlerdi.

Kader, talih ve de yabancılarla bir insan kızının inceliği onu buraya kadar getirmişti. Grom, Thrall'ın ileride yerine getireceği bir işlevi olduğunu ima etmişti. Eğer bu doğruydusa, buraya kadar olduğu gibi bundan sonra da yazgısına doğru yönlendirileceğine güvenmek zorundaydı.

Çuvalı sırtlayıp hiç ardına bakmadan, kendisini çağırmak-ta olan dağlara doğru ilerlemeye başladı. Bu dağların engebe-li doruklarında ve gizli vadilerinde bir yer, Buzkurdu kabile-sine ev sahipliği yapmaktaydı.

on iki

G

ünler haftalara dönüştü ve Thrall geçen zamanı güne-şin yükselişlerinden değil, kar yağışlarından hesapla-maya başladı. Tutumlu davranmış olsa da Savaşşarkısı kabilesinin kendisine vermiş olduğu kurutulmuş etleri tü-ketmesi uzun sürmemişti. Tuzaklar sadece ara sıra işe yarıyor-du ve dağın daha yükseklerine çıktıkça yakaladığı hayvanla-rın sayısı da azalıyordu.

En azından susuzluk sorunu yaşamıyordu. Her yanında buz gibi akarsular ve kalın, beyaz kar yığınları vardı. Birkaç kez aniden patlak veren bir fırtınaya yakalanmış ve fırtına ge-çene kadar karın içine kazdığı bir çukurun içinde beklemişti. Her seferinde, tek yapabildiği sonuçta geri çıkabilmeyi umut etmek olmuştu.

Zorlu çevre koşullarının karanlık bedeli yavaş yavaş kendi-ni göstermeye başlamıştı. Hareketleri her geçen an yavaşlıyor-du. Birkaç kez dinlenmek için durduğunda neredeyse bir da-ha kalkamıyordu. Yiyecekler tükenmişti ve hiçbir tavşan ya da dağ sıçanı tuzaklarına yakalanacak kadar aptal değildi. Buralar-da herhangi bir hayvanın yaşadığına dair tek işaret, ara sıra karda rastladığı toynak ya da pençe izleri ve geceleri uzaklar-da uluyan kurtların ürkütücü sesleriydi. Hiddetli midelerini ya-tıştırmak için yaprakları ve ağaç kabuklarını yemeye başlamış-tı ama her zaman yediklerini sindirebildiği söylenemezdi.

Karlar geldi geçti, gökyüzü maviye döndü, kararır simsi-yah oldu ve sonra daha da çok kar getiren bulutlarla doldu. Thrall ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Buzkurdu kabilesine rastlayabilmesi için doğru yönde gittiğinden bile emin değil-di. Durmadan, inatla, halkını bulmaya ya da bu kuş uçmaz kervan geçmez dağlarda ölmeye kararlı bir şekilde, bir adımı-nı diğerinin önüne atıyordu.

Zihni ona oyun oynamaya başlamıştı. Zaman zaman Aedelas Blackmoore bir kar birikintisinden yükselip kaba saba sözler haykırıyor ve elindeki geniş kılıcını sallıyordu. Thrall onun nefesindeki şarap kokusunu bile duyabiliyordu. Dövü-şüyorlar ve Thrall bitap bir halde, Blackmoore'un son darbe-sini engelleyemeyerek ölüyordu. Ancak o zaman bu hayal yok oluyor ve iğrenç görüntü yerini bir kaya çıkıntısının ya da iklim şartlarının etkisiyle yıpranmış, çarpılmış bir ağacın zararsız silüetine bırakıyordu.

Gördüğü diğer şeyler daha güzel şeylerdi. Bazen Cehennemçılığı onu kurtarmaya geliyor ve ona bir ateş sunuyor-du ama bu ateş Thrall elini uzatır uzatmaz yok oluyordu. Baş-ka zaman kurtarıcısı Çavuş oluyordu. Kaybolan savaşçıları bulmak zorunda olduğu için söyleniyor ve ona kalın, sıcak bir pelerin veriyordu. Gördüğü en tatlı ve aynı zamanda en acı hayaller kocaman mavi gözlerinde şefkat ve dudaklarında huzur veren sözcüklerle Tari'nin görüldüğü zamanlardı. Taretha bazen yok olmadan önce Thrall'a neredeyse dokunacak gibi oluyordu.

Bıkmadan usanmadan yola devam etti ve bir gün, daha fazla gidecek hali kalmadı. Adımını atmış, bir sonraki ve on-dan sonraki adımlarını atmaya çabalarken bedeni ona ihanet ederek öne doğru sendeledi. Zihni, bitkin ve donmaya yüz tutmuş bedenine ayağa kalkmasını emretti ama bedeni bu emre itaat etmedi. Artık kar ona soğuk bile gelmiyordu. Kar...; sıcak ve yumuşaktı. İç çeken Thrall gözlerini kapadı.

Duyduğu bir ses gözlerini tekrar açmasına neden oldu ama zihninin oynadığı bu yeni oyuna sadece ilgisiz bir bakış attı. Bu kez gördüğü, hemen hemen etrafını saran kar kadar beyaz renkte kurtlardan oluşan büyük bir sürüydü. Çevresinde bir çember oluşturmuş, sessizce bekliyorlardı. O da onlara, biraz da bu olan bitenin nasıl sonlanacağını merak ederek baktı. Üs-tüne mi saldırıacaklardı yoksa sadece kaybolup gidecekler miydi? Ya da o bilincini yitirene kadar bekleyecekler miydi?

Aslında var olmayan kurtların ardında üç karanlık şekil be-lirdi. Bunlar, onu daha önce ziyaret etmiş olanlardan değildi. Tepeden tırnağa kalın kürklere sarınmışlardı. Thrall kadar de-ğilse de üşümüyormuş gibiydiler. Kürklü kukuletalarının içindeki yüzleri gölgelere gizlenmişti ama iri çeneleri belli oluyordu. Bu ve iriyarı vücutları, onların ork olduğuna işaret ediyordu.

Thrall bu kez zihnine kızdı. Ona uğrayan diğer hayallere alışmıştı. Şimdiyse ne yazık ki bu hayali orkların kendisi için planlarını öğrenemeden ölüp gidecekti. Gözlerini kapadı ve sonra her şey kayboldu.

"Sanırım uyandı." Bu, yüksek tonda ve yumuşak bir ses-ti. Thrall dönüp ağırlaşmış göz kapaklarını açtı.

Tam karşısında durup ona merakla bakan bir ork çocuğuy-du. Thrall, küçük erkek çocuğuna dikkatle bakabilmek için gözlerini daha çok araladı. Savaşşarkısı kabilesinde hiç çocuk yoktu. Korkunç savaşlardan sonra, sayıları azalmış bir halde bir araya toplanmışlar ve Grom'un dediğine göre hayatını ilk kaybedenler çocuklar olmuştu.

"Merhaba," dedi Thrall, ork dilinde. Sözcükler ağızdan kulak tırmalayıcı bir tonda çıkmıştı. Oğlan olduğu yerde sıç-radı ve sonra güldü.

"Kesinlikle uyanık," dedi çocuk ve hızla uzaklaştı. Thrall'ın görüş alanını başka bir ork doldurdu. Kısacık bir süre içinde

Thrall ikinci kez yeni bir ork tipi görüyordu: İlki çok gençti ve şimdi gördüğüyse kesinlikle çok ama çok kış geçirmişti.

Bu ihtiyar yüzdeki ork çizgilerinin hepsi abartılı görünüyordu. Gerdanı sarkmış, dişleri Thrall'inkilerden bile fazla sa-rarmış ve çoğu da kırık ya da eksikti. Gözleri tuhaf bir be-yazlıktaydı ve Thrall bu gözlerde hiç gözbebeği göremiyordu. Vücudu bükülüp kamburlaşarak neredeyse çocuğunki ka-dar küçülmüştü ama Thrall ihtiyarın birdenbire karşısına di-kilmesiyle içgüdüsel olarak geriye sinmişti.

"Hıh, öleceğini düşünmüştük genç adanı."

Thrall içinde öfke dolu bir sancı hissetti. "Seni hayal kı-rıklığına uğrattığım için kusura bakma," dedi.

"Prensiplerimiz yardıma muhtaç olanlara yardım etmemi-zi gerektirir," diye devam etti ork. "Ama yardımımızın işe yaramaması her zaman için daha yararlıdır. Besleyecek bir boğaz eksilir."

Thrall bu kabalık karşısında şaşaladı ama hiçbir şey söyle-memeyi tercih etti.

"Adım Drek'Thar. Buzkurdu kabilesinin şamanı ve koruyucusuyum. Sen kimsin?"

Bu buruşuk tenli ihtiyar orkun bütün Buzkurdu kabilesi-nin koruyucusu olması fikri Thrall'ın komiğine gitti. Doğru-lup oturmaya çalıştı ama kürklerin üstüne sanki görünmez bir el tarafından itilmiş gibi hızla geri yapıştırılınca irkildi. Drek'Thar'a doğru baktı ve ihtiyar adamın parmaklarının ko-numunu yavaşça değiştirdiğini gördü.

"Sana kalkma izni vermedim," dedi Drek'Thar. "Soruma cevap ver, yabancı; yoksa konuksever tavrımızı bir daha göz-den geçirmem gerekecek."

İhtiyar orka şimdi daha bir saygıyla bakan Thrall cevap verdi: "Adım Thrall."

Drek'Thar hırsla tükürdü. "Thrall! Bir insan sözcüğü ve de aynı zamanda bir teslimiyet sözcüğü."

Evet, onların dilinde köle anlamına gelen bir sözcük, dedi Thrall. "Ama ben artık bir thrall değilim. Yine de bu adı, kendimi üstümdeki vazifeyi unutmamaya zorlamak için saklıyorum. Zincirlerimden kurtulup kaçtım, asıl geçmişimi bulmak niyetindeyim." Hiç düşünmeden bir kez daha doğ-rulmaya kalkan Thrall tekrar geri yapıştırıldı. Bu kez yıpran-mış, yaşlı ellerin hafifçe kırırdadığını gördü. Bu kesinlikle güçlü bir samandı.

"Kurt dostlarımız seni neden bir tipide yolculuk ederken buldu?" diye sordu Drek'Thar. Bakışları Thrall'ın ilerisindeki bir noktaya çevrilmişti. Thrall yaşlı orkun kör olduğu fark et-ti.

"Bu uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

Thrall kendini gülmekten alamadı. Bu aksi, ihtiyar şaman-dan hoşlanmaya başladığını fark etti. Kendisini dümdüz yatı-ran amansız güce boyun eğip öyküsünü anlatmaya başladı. Blackmoore'un kendisini bir bebekken bulmasını, onu büyü-tüp dövmüşmeyi ve okumayı öğretmesini anlattı. Şamana Tari'nin sevecenliğinden, kamplarda rastladığı uyuşuk orklar-dan, Cehennemçiliği'yla sonunda temas kurmasından, onun kendisine savaşçı olmanın prensiplerini ve halkının dilini öğ-retmesinden bahsetti.

"Buzkurdu kabilesinin benim kabilem olduğunu söyleyen Cehennemçiliği'ydı," diye sözlerini bitirdi. Bunu bebekken beni içine sardıkları küçük kumaş parçasından anladı. Sana onu göstere..." Birden utanarak sustu. Tabii ki Drek'Thar'a hiçbir şey 'gösteremezdi'.

Şamanın bu hakaret karşısında hiddetlenmesini beklemeş-ti ama bunun yerine Drek'Thar elini ona doğru uzattı. "Onu bana ver."

Şimdi göğsündeki baskı hafifleyen Thrall doğrulup otura-bilmişti. Çuvalına uzanıp Buzkurdu örtüsünden geriye kalan

yırtık pırtık parçayı aldı ve onu hiçbir şey söylemeden şama-na teslim etti.

Drek'Thar onu iki eliyle tutup göğsüne yaklaştırdı. Yumuşak bir sesle Thrall'ın seçemediği sözcükler mırıldandı ve sonra başını salladı.

"Kuşkulandığım gibi," diyen yaşlı ork derin bir iç çekti. Kumaşı Thrall'a geri verdi. "Kumaş gerçekten de Buzkurdu kabilesine ait ve onu annen kendi elleriyle dokumuş. Senin öldüğünü sanmıştık."

"Nasıl olur da..." Ve Thrall birden Drek'Thar'ın ne dedi-ğini tam olarak anladı. İçi umutla doluverdi. "Annemi tanı-yor musun? Ya babamı? Kimim ben?"

Drek'Thar başını kaldırıp kör gözleriyle Thrall'a baktı. "Sen önceki şefimiz Durotan'ın ve onun yiğit eşi Draka'nın tek çocuğusun."

Et, bitki kökleri ve et suyundan yapılan doyurucu bir tür-lü yemeği eşliğinde Drek'Thar Thrall'a öykünün geri kalanı-nı anlattı. En azından bildiği kadarıyla... Genç orku mağara-sına almıştı. Işıl ışıl yanan ateş ve bedenlerini saran kaim, kürklü pelerinler sayesinde yaşlı şaman da, genç savaşçı da sı-cak ve rahattı. Thrall uyandığında yaşlı orku haberdar etmek konusunda pek gayretli olan yardımcısı Palkar, içine kepçey-le türlü yemeği koyduğu sıcak, tahta çanağı nazıkçe Drek'Thar'ın ellerine tutuşturdu.

Ork konuşmayı sonraya erteleyerek önündeki yemeği ye-mekteydi. Palkar sessizce oturuyordu. Duyulan tek ses ateşin çıtırtısı ve Drek'Thar'ın kurt yandaşı Bilgekulak'ın ağır ve derin soluklarıydı. Drek'Thar gibi bu konulardan bir daha bahsetmesi gerekeceğini hiç düşünmemiş biri için oldukça zorlu bir öyküydü bu.

"Annenle baban Buzkurdu kabilesinin en saygın üyeleri-di. Çok kış önce tehlikeli bir göreve çıkarak bizden ayrıldılar ve bir daha geri dönmediler. Onlara ne olduğunu bilmiyor-

duk... Şimdiye kadar. Kumaşı işaret etti. "Bunu bana kumaş-taki teller söyledi. Onlar katledildi ama sen hayatta kalıp in-sanlar tarafından büyütüldün."

Kumaş yaşayan bir şey değildi ama o, dağları süsleyen ak keçilerin postlarından yapılmıştı. Yun zamanında yaşayan bir varlığın parçası olduğundan kendine özgü bir sezisi vardı. Kumaş ayrıntıları veremiyordu ama saçılan kanları, etrafa sıç-rayan koyu kırmızı damlalarla anlatıyordu. Drek'Thar'a Thrall hakkında da bir şeyler söylemişti. Genç orkun öyküsünü doğ-rulamış ve ona Drek'Thar'a inandırıcı gelen bir gerçekçilik hissi katmıştı.

Thrall'ın, örtüden geriye kalanın kendisiyle açık açık 'ko-nuşmuş' olması konusunda kuşkuları olduğunu hissedebili-yordu. "Annemin ve babamın canına mal olan görev neydi?" diye merakla sordu genç ork.

Ancak Drek'Thar henüz bu bilgiyi paylaşmaya hazır değil-di. "Belki sana zamanla anlatırım ama şu anda beni zor bir duruma soktun, Thrall. Bize kış vakti, en zorlu mevsimde geldin ve kabilenin üyeleri olarak seni aramızda kabul etme-miz gerekiyor. Ancak bu karşılıksız olarak sıcak tutulup bes-lenip barındırılacağına anlamına gelmiyor."

"Böyle bir davranış görmeyi beklemedim," dedi Thrall. "Güçlüyüm; sıkı çalışıp avlanmanıza yardım edebilirim. İn-sanların bazı yöntemlerini size öğretebilirim, böylece onlarla savaşmaya daha hazırlıklı olursunuz Size..."

Drek'Thar elini emredencesine kaldırıp Thrall'ın hevesli konuşmasını susturdu. Dinledi. Ateş ona bir şey anlatıyordu. Sözlerini daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildi.

Drek'Thar afallamış ti. Ateş elementlerin kontrol edilmesi en zor olanıydı. Onu tatmin edecek bütün seremoniler ta-mamlanıp ona seslenildiğinde nadiren karşılık vermeye te-nezzül ederdi. Ama şimdi, Ateş onunla konuşuyordu... Thrall hakkında konuşuyordu!

Yaşlı ork zihninde yiğit Durotan'ın, güzel ve amansız Draka'nın görüntülerini gördü. Sizi özlüyorum, eski dostlarım, diye düşündü. Ve şimdi sizin kanınız bana oğlunuzun bedeniyile döndü. Ateşin Ruhunun bile hakkında iyi şeyler söylediği bir evlat... Ancak bu kadar genç, bu kadar denenmemiş... bu kadar insan izi taşıır haldeyken ona liderlik ma-kamını veremem!

"Baban gittiğinden beri Buzkurtların lideri ben oldum," dedi Drek'Thar. "Kabileye yardım önerini kabul ediyorum, Durotan oğlu Thrall ama mevkiini kazanman lazım."

Altı gün sonra Thrall bir kar fırtınasıyla mücadele ederek, kar kurtlarıyla birlikte yakaladığı iri, kürklü bir hayvanı sırt-lamış kabilenin kamp kurduğu yere dönüyor ve köleliğin bundan daha zor olup olmadığını düşünüyordu.

Bu fikir zihnine girer girmez Thrall onu kovaladı. Şimdi kendi halkıyla birlikteydi. Ama ona düşmanca davranmaya ve gönülsüzce konukseverlik göstermeye devam ediyorlardı. Hep en son yiyen o oluyordu. Kurtlar bile Thrall'dan önce midelerini dolduruyordu. Uyunacak yerlerin en soğuğu, en ince pelerin, en sefil silahlar, en külfetli angarya ve vazifeler ona veriliyordu. Bunu alçakgönüllülükle kabulleniyor ve ne için olduğunu anlayabiliyordu: Bu onu sınavdan geçirmek, Buzkurdu kabilesine (Blackmoore'un yapacağı gibi) kral gibi karşılanmayı bekleyerek gelmediğinden emin olmak içindi.

Böylece atık çukurlarını dolduruyor, hayvanların derisini yüzüyor, ateş için odun topluyor ve kendisinden istenen bü-tün işleri hiç sesini çıkarmadan yapıyordu. En azından bu kez tipide kendisine eşlik etmesi için yanında kar kurtları vardı.

Bir akşam Drek'Thar'a kurtlarla orklar arasındaki bağı sor-muştu. Hayvanların evcilleştirilmesi durumuna aşınaydı elbet-te ama bu daha farklı, daha derin bir şey gibi görünüyordu.

"Öyledir," diye karşılık verdi Drek'Thar. "Kurtlar senin anladığın kelime anlamıyla ehlileştirilmiş değil. Bize .arkadaş-

lık etmek için geldiler çünkü ben onları davet ettim. Bu şa-man olmanın bir parçasıdır. Bizler doğaya ait şeylerle bir ba-ğa sahibiz ve her zaman onlarla uyum içinde çalışmak için çabalarız. Kurtların bize yandaş olması bize yardımcı oluyor. Bizimle avlanıyor, kürkler yeterli olmadığında bizi sıcak tu-tuyorlar. Bizi yabancılarla karşı uyarıyorlar, aynı sana yapmış oldukları gibi. Eğer kurt. dostlarımızdan biri seni bulmasaydı ölmüş olacaktın. Biz de karşılığında onların iyi beslenmesini, yaralarının iyileştirilmesini ve yavrularının yavrulama zaman-larında dağlarda kol gezen güçlü rüzgâr kartalları tehlikesin-den korunmasını sağlıyoruz.

Keçilerle de benzer bir anlaşma yaptık. Gerçi onlar kurtlar kadar akıllı değil. Bizlere yünlerini, sütlerini veriyorlar ve çok ihtiyaç duyduğumuzda içlerinden biri canını bize bağışlıyor. Biz de karşılığında onları koruyoruz. Anlaşmayı istedikleri za-man bozabilirler ama son otuz yıldır hiçbiri bunu yapmadı."

Thrall duyduklarına inanamıyordu. Bu gerçekten de kuv-vetli bir büyü olmalıydı. "Ama hayvanlardan başka şeylerle de bağlantı kurabiliyorsun, değil mi?"

Drek'Thar başım salladı. "Karlari, rüzgârı ve yıldırımını ça-ğırabilirim. İstedimde ağaçlar önümde eğilebilir. Nehirler istediğim yöne akabilir."

"Gücün bu kadar büyükse, o zaman neden bu amansız yerde yaşamaya devam ediyorsunuz?" diye sordu Thrall. "Eğer dediğin doğruysa bu çorak dağ başını verimli bir bah-çeye dönüştürebilirsin. Yemek bulmak hiç zor olmaz, düş-manlarınız sizi asla bulamaz..."

"Ve ben de elementlerle olan temel anlaşmayı çiğnemiş olurum ve doğaya ait hiçbir şey bir daha bana karşılık ver-mezi" diye kükredi Drek'Thar. Thrall sözlerini geri alabilme-yi isterdi ama artık çok geçti. Belli ki şamanı fazlasıyla gücendirmişti. "Hiçbir şey anlamıyor musun? İnsanlar sana pençe-lerini, bir şamanın gücünün temelinde yatanı göremeyeceğin

kadar derin mi sapladı? Bu şeyler bana bahşediliyor çünkü bunları kalpten bir saygıyla diliyorum ve karşılığında bir şey önermeye gönüllü oluyorum. Kendim ve halkım için sadece en temel ihtiyaçların karşılanmasını istiyorum. Bazı zamanlar büyük şeyler istiyorum ama sadece iyi, geçerli ve sağlıklı bir sebep varsa. Karşılığında o güçlere teşekkürlerimi sunuyorum. Onların sadece ödünç alındığını, asla satın alınmadığını biliyorum. Bu onların tercihi olduğu için bana geliyorlar, ben istedim diye değil! Onlar köle değil, Thrall. Onlar kendi rızalarıyla gelen, güçlü varlıklar; onlar benim büyümün yan-daşları, benim uşaklarım değil. Peh!" Hırlayarak Thrall'a arkasını döndü. "Asla anlayamayacaksın."

Drek'Thar günler boyunca Thrall'la konuşmadı. Thrall ayak işlerini yapmaya devam etti ama zaman geçtikçe Buzkurdu kabilesiyle yaklaşacağına daha da uzaklaştığını hissediyordu. Bir akşam atık çukurlarını kaparken genç erkeklerden biri ona seslendi: "Köle!"

"Adım Thrall," dedi Thrall, ters bir sesle.

Diğer ork omuz silkti. "Thrall, köle. İkisi de aynı şey. Kur-dum hastalandı ve yattığı örtüyü kirletti. Temizle şunu."

Thrall'ın gırtlığından hafif bir homurtu yükseldi. "Kendin temizle. Ben senin uşağın değil, Buzkurdu kabilesinin bir. ko-nuğuyum," diye hırladı.

"Hadi ya, öyle mi? Köle ismiyle mi? Hadi bakalım, insan yavrusu, al şunu!" Ork bir örtü fırlattı ve Thrall daha tepki vermeden örtü onu sarıverdi. Buz gibi bir ıslaklık Thrall'ın yüzüne çarptı ve orkun burnuna iğrenç bir sidik kokusu doldu.

İçinde bir şey köpürmeye başladı. Kızıl bir öfke görüşünü kapladı ve Thrall büyük bir hiddetle haykırdı.

Pis örtüyü par-çalayarak üstünden attı ve yumruklarını sıktı. Uzun zaman önce arenada yaptığı gibi ayağını öfkeyle, tempolu bir şekil-de yere vurmaya başladı. Tek fark, burada neşe içinde bağı-şan bir kalabalık yerine bir anda sessizliğe bürünüp ona dön-müş olan küçük bir ork grubu olmasıydı.

Genç ork dişlerini göstererek inatla tekrarladı: "Sana şunu temizle dedim, köle."

Thrall böğürerek atıldı. Genç erkek yere devrildi ama kar-şılık vermeyi ihmal etmemişti. Thrall etine giren keskin, si-yah tırnakları hissetmedi. Tek hissettiği öfkeydi, hiddetti. O, kimsenin kölesi değildi.

Sonra onu diğerinin üstünden çekerek uzaklaştırdılar ve bir kar kümesinin içine attılar. Buz gibi ıslaklığın yarattığı şok onu kendine getirdi ve o anda bu orklar tarafından kabul görme şansını berbat ettiğini fark etti. Bu düşünce onu mah-vetmişti. Bilekleri karın içine gömülü halde öylece oturup ba-kışlarını yere dikti. Başarısız olmuştu. Ait olabileceği hiçbir yer yoktu.

"Bunun ne kadar süreceğini merak etmiştim," dedi Drek'Thar. Thrall bakışlarını bitkin bir halde yukarı kaldırıncı karşına dikilmiş olan kör şamanı gördü. "Bu kadar uzun süre dayanman beni şaşırttı."

Thrall yavaşça ayağa kalktı. "Beni konuk etmiş olanlara el kaldırdım," dedi kelimeler ağzından güçlkle dökülerek. "Buradan ayrılacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Drek'Thar. Thrall dö-nüp ona baktı. "Senin için ilk sınavım, bizden biri olmak için fazla kibirli olup olmadığını görmektir. Buraya gelip de şeflik mertebesini doğuştan gelen hakkın olarak talep etmiş olsay-dın seni buradan gönderirdik... ve ardından kurtlarımızı gön-derip bir daha geri gelmeyeceğinden emin olurduk. Seni ka-bul etmemiz için alçakgönüllü olmalıydın."

Ama aynı zamanda uzun süre köle gibi davranan birine de saygı duymazdık. Eğer Uthul'un hakaretlerine karşı çıkmasaydın gerçek bir ork sayılmazdın. Senin hem alçakgönüllü hem de mağrur olduğunu gördüğüm için çok mutluyum, Thrall."

Drek'Thar, teni buruşmuş elini Thrall'ın kaslı koluna attı nazikçe. "Şaman öğretisinden geçecek olan biri için bu iki özellik de gereklidir."

on uç

B

u uzun kış mevsiminin geri kalanı çetin geçiyorduydu da Thrall içeride hissettiği sıcaklığa sıkı sıkı tutu-nuyor ve dondurucu soğuğu önemsememeye çalışı-yordu. Artık kabilenin bir üyesi olarak kabul görmüştü. Savaşşarkısı kabilesi bile onun, bu kadar değer gördüğünü his-setmesini sağlamamıştı. Günler, artık ailesi sayılan kabile üye-leriyle ava çıkarak ve Drek'Thar'ı dinleyerek geçiyordu. Ge-celer, bir arada ateş etrafında oturarak yapılan gürültülü, ne-şeli toplantılarda geçmiş günlerin görkeminin anlatan şarkılar söyleyerek ve öyküler anlatarak geçiyordu.

Drek'Thar ona sık sık yiğit babası Durotan'ın maceralarını anlatan bir öykü ziyafeti çekse de Thrall her nedense yaşlı orkun bir şeyler gizlediğini seziyor ama bu konunun üstüne gitmiyordu. Thrall artık Drek'Thar'a tam anlamıyla güveni-yordu ve şamanın, onun bilmesi gereken şeyi bilmesi gerek-tiği zaman anlatacağının farkındaydı.

Bir de eşsiz bir arkadaş edinmişti. Bir akşam, her zaman yaptıkları gibi kabile üyeleri ve onların kurt yandaşları ateşin etrafında toplanmışken, genelde ateşin biraz uzağında uyuyan sürüden genç bir kurt ayrılıp onlara yaklaşmıştı. Buzkurdu kabilesi üyeleri sessizliğe bürünmüştü.

"Bu dişi Seçim yapacak," dedi Drek'Thar, törensel bir cid-diyetle. Thrall, Drek'Thar'ın, kurdun cinsiyeti ve o... dişinin...

Seçim'e (bu her ne demekse) hazır olması gibi şeyleri nasıl bildiğini merak etmekten çoktan vazgeçmişti. Drek'Thar ol-dukça zahmetli bir şekilde ayağa kalkıp kollarım dişi kurda uzattı.

"Sevgili evladım, kabilemizden birine bağlanmak dileğin-desin," dedi. "Öne çık ve yaşamının geri kalanında bağlan-mak istediğin kişi için Seçim yap."

Kurt hemen öne .atılmadı. Kulakları seçirerek ve karanlık gözleri orada bulunan her orku tek tek inceleyerek bekledi. Çoğunun zaten bir yandaşı vardı ama bazılarının, özellikle de genç olanların, yoktu. Zamanında Thrall'ın, zalim davranışı-na isyan ettiği ve sonra çabucak arkadaş olduğu Uthul şimdi gerilmişti. Thrall, onun bu zarif ve alımlı yaratığın Seçim'inin kendisi olmasını istediğini görebiliyordu.

Kurdun gözleri Thrall'ınkilerle buluştu ve sanki bir anda bir şok dalgası orkun bütün vücuduna yayıldı.

Dişi kurt Thrall'a doğru koştu ve onun yanına uzandı. Kurdun gözleri orkunkileri delip geçiyordu. İki ayrı cinsten olsalar da Thrall içine bu yaratıkla arasında sıcak bir yakın-lık hissi olduğunu hissetti. Bunu nasıl bildiğini tam olarak anlayamasa da ikisinden biri can verene dek bu dişi kurdun kendisinin yanında kalacağını biliyordu.

Thrall yavaşça uzanıp Karşarkısı'nın zarif biçimli kafasına dokundu. Postu yumuşacık ve kalındı. Orkun içi sıcak bir mutluluk hissiyle doldu.

Gruptakiler onaylarcasına hırıltılı sesler çıkardı. Epey hayal kırıklığına uğramış olsa da Thrall'ın sırtına dostça vuran ilk kişi Uthul oldu.

"Bize onun adını söyle," dedi Drek'Thar.

"Adı Karşarkısı," diye karşılık verdi Thrall. Yine bunu ne-reden bildiğini bilemiyordu. Kurt gözlerini yarı yarıya kıstı. Ork onun memnuniyetini hissedebiliyordu.

Kışın sonuna doğru bir akşam Drek'Thar sonunda Durotan'ın ölüm nedenini açıkladı. Güneş gökyüzünde parladıkça karların eriyişinin sesi daha çok duyulur olmuştu. Thrall o öğleden sonra Drek'Thar'ın yanında duruyor ve onun baharla birlikte eriyen karlar için yaptığı ayini seyrediyordu. Şaman onlardan, sadece Buzkurdu kabilesinin kamp yerini sular al-tında bırakmayacak kadar akış yönlerini değiştirmelerini iste-di. Bir süredir hep olduğu gibi, Karşarkısı, Thrall'ın yanında, beyaz, sessiz ve sadık bir gölge gibi bekliyordu.

Thrall içinde bir kıpırtı hissetti ve bir ses duydu: Drek'Thar'ın dileğini duyuyoruz ve makul buluyoruz. Senin ve kabilenin ba-rındığı yere akmayacağız, Şaman.

Drek'Thar eğilerek seremoniyi resmi şekilde sona erdirdi. "Duydum," dedi Thrall. "Karların sana karşılık verdiğini duy-dum."

Drek'Thar görmeyen gözlerini Thrall'a çevirdi. "Duydu-ğunu biliyorum," dedi. "Bu hazır olduğuna, sana öğretmem gerekenlerin hepsini öğrendiğine ve onları anladığına bir işa-ret. Yarın kabul edilmek için sınanacaksın ama bu gece ma-ğarama gelmem istiyorum. Sana duyman gereken şeyler söy-leyeceğim."

Karanlık çöktüğünde Thrall mağarada belirdi. Drek'Thar'ın kurt yandaşı Bilge-kulak sevincini belli eden sesler çıkardı. Drek'Thar eliyle Thrall'a içeri girmesini işaret etti.

"Otur," diye emretti. Thrall yaşlı orkun dediğini yaptı. Karşarkısı, Bilgekulak'ın yanma gitti ve kıvrılıp yatmadan önce burunlarını birbirlerine değdirdiler, sonra da çabucak uyuyuverdiler. "Aklında baban ve onun akibeti hakkında bir-çok soru var. Bu soruları yanıtlamaktan kaçındım ama artık her şeyi bilme zamanın geldi. Ancak önce, sana şimdi anla-tacaklarımı kimseye söylemeyeceğine değer verdiği her şey üstüne yemin etmeni istiyorum. Ta ki bunun söylenmesi ge-rektiğine dair bir işaret alınca kadar."

"Yemin ederim," dedi Thrall ciddiyetle. Kalbi hızla çarp-maktaydı. Bunca yıl sonra gerçeği öğrenmek üzereydi.

"Yakın zamanda ölmüş olan Gul'dan tarafından sürgün edilmiş olduğumuzu duymuştun," dedi Drek'Thar. "Duyma-dığın şey ise bunun sebebiydi. Bu sebebi senin annenle ba-banın ve benim dışımızda kimse bilmiyor. Böyle olması Durotan'ın isteğiydi. Onun bildiklerini ne kadar az kişi bilirse kabilesi o kadar güvende olacaktı."

Thrall hiçbir şey söylemeden Drek'Thar'ın ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle takip ediyordu.

"Şimdi Gul'dan'ın kötülük dolu olduğunu biliyoruz. Onun kalbinde, ork halkının çıkarları yoktu. Çoğu kimsenin bilmediği, onun bize ne kadar büyük bir ihanette bulunmuş olduğu ve onun yaptıklarının karşılığında şu anda ne korkunç bir bedel ödediğimizdir. Durotan bunu öğrenmişti ve bu bil-gi yüzünden sürgün edilmişti. O ve Draka... ve de sen, genç Thrall... kudretli ork şefi Orgrim Kiyametçekici'ne Gul'dan'ın hainliğinden bahsetmek üzere güney diyarlarına döndünüz. Anne babanın Kiyametçekici'ne ulaşım sağladığını bilmiyo-ruz ama onların bu bilgi yüzünden öldürüldüğünü biliyo-ruz."

Thrall, ne bilgisi, diye sabırsızca haykırmaktan kendini zor tuttu. Drek'Thar uzun bir müddet sessiz kalıp sonra konuş-maya devam etti.

"Gul'dan'ın tek arzusu kendisine güç kazandırmaktı ve bunu gerçekleştirmek için bizi bir çeşit köleye dönüştürdü. Gölge Meclis denen bir grup kurdu. Gul'dan'la birçok habis ork savaş-büyücülerinden oluşan bu gruba orkların yapacağı her şeyi dikte etti. Onlara aşağılık güçlerini veren ve Gürh'a böylesi bir öldürme ve dövüşme aşkı aşılayan iblislerle birlik oldular. Bu aşkla orklar eski yöntemleri, doğanın ve samanlı-ğın öğretisini unuttular. Tek arzuları ölümdü. Kamplardaki orkların gözlerinde yanan kızıl alevleri gördün, Thrall. Bu işa-ret sana, iblislerin gücünün onlara hükmettiğini gösterir."

Thrall soluksuz kaldı. Aklına hemen Cehennemçiliği'nin parlak kırmızı gözleri ve onun bedeninin ne kadar güçten düşmüş olduğu geldi. Yine de Cehennemçiliği zihninin kontrolünü kaybetmemişti. Merhametin gücünün bilincinde, kendini ne delice bir kana susamışlığa, ne de Thrall'ın kamp-larda gördüğü korkunç uyuşukluğa kaptırmıştı. Grom Cehennemçiliği her gün iblislerle yüzleşip onlara direnmeye de-vam ediyor olmalıydı. Thrall, Cehennemçiliği'nin iradesinin ne kadar güçlü olduğunu idrak edince ork şefine olan hay-ranlığı daha da artmıştı.

"Kamplarda gördüğünü söylediğin uyuşukluk halinin, ib-lis enerjisinin içlerinden çekilmesinden sonra orkların duydu-ğu boşluk hissinden kaynaklandığını düşünüyorum. Bu dış-tan gelen kuvvet olmayınca kendilerini zayıf, eksik hissediyorlar. Neden böyle hissettiklerini bile bilmiyor ya da bunun üstünde düşünecek kadar umursamıyor olabilirler. Onlar, bir zamanlar zehirle dolu olan boş birer kap gibiler, Thrall. Şim-diye tekrar sağlıklı bir şeyle dolu olmak istiyorlar. Onların özlem duyduğu, eski yöntemlerin verdiği doyum. Şamanizm, doğanın güç ve kanunlarına övgü basit ve saf kudretle tekrar irtibat kurmak, içlerini yeniden dolduracak ve korkunç açlık-larını dindirecek. Sadece ama sadece bu onları karanlık uyku-larından kaldırıp hepimizin kaynağı olan mağrur ve yiğit nes-li onlara hatırlatabilir."

Thrall onu can kulağıyla dinlemeye devam etti. Drek'Thar'ın söylediği hiçbir sözcüğü kaçırmamaya çalışıyor-du.

"Annenle baban karanlık pazarlıktan haberdardı. Bu kana susamış Gürh'un, doğallıktan mümkün olabilecek en uzak yapı olduğunu biliyorlardı. İblisler ve Gul'dan halkımızın doğasındaki cesareti almış ve onu çarpıtarak kendi işlerine ge-lecek şekilde bozmuşlardı. Durotan bunu biliyordu ve bu bil-gi yüzünden kabilesi sürülmüştü. Bunu kabullenmişti ama sen doğduktan sonra artık daha fazla sessiz kalamayacağını anladı. O, senin için daha iyi bir dünya istiyordu, Thrall. Sen onun oğlu ve veliahtıydın. Bir sonraki şef sen olacaktın. Da-ha önce de söylediğim gibi, o ve Draka güney diyarlarına, es-ki dostları Orgrim Kiyametçekici'ni bulmaya gittiler."

"Bu adı biliyorum," dedi Thrall. "O, bütün kabileleri in-sanlara karşı yöneten yüce Savaş Şefi'ydi."

Drek'Thar başını salladı. "O bilge ve yiğitti, halkımız için iyi bir liderdi. Sonuçta zafer insanların oldu. Gul'dan'ın ha-inliği (en azından gerçek boyutlarının soluk bir izi) ortaya çı-karıldı ve iblisler geri çekildi. Gerisini biliyorsun."

"Kiyametçekici öldürüldü mü?"

"Böyle olduğunu düşünmüyoruz ama o zamandan beri kendisinden hiç haber alınamadı. Şu aralar bize, onun bir münzevi hayatı sürerek gizlendiğine ya da tutsak edildiğine dair bazı tuhaf rivayetler ulaştı. Çoğu kimse onun doğru za-man geldiğinde bizi kurtarmaya gelecek olan bir efsane oldu-ğunu düşünüyor."

Thrall hocasına dikkatle baktı. "Peki sen ne düşünüyorsun, Drek'Thar?"

Yaşlı ork genizden gelen bir sesle kıkırdadı. "Sana yeterince şey anlattığımı ve artık dinlenme zamanının geldiğini dü-şünüyorum. Yarın kabul törenin olacak, tabii eğer olması ge-reken buysa. Hazırlansan iyi olacak."

Thrall ayağa kalkıp saygıyla eğildi. Şaman bu hareketini göremeyecek olsa bile bunu kendisi için yapmıştı. "Gel hadi, Karşarkısı," diye seslendi ve beyaz kurt, hayat boyu bağlan-dığı yandaşıyla birlikte gecenin karanlığına doğru sessizce ilerledi.

Drek'Thar kulak kabarttı ve onların gittiğinden emin olun-

ca Bilge-kulak'a seslendi. "Senin için bir vazifem var, dos-tum. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Thrall elinden geldiğince dinlenmiş olmak istiyorduydu da uyku ona bir türlü uğramıyordu. Kabul töreninin nasıl bir şey olacağı konusunda çok heyecanlı, çok endişeliydi. Drek'Thar ona hiçbir şey söylememişti. Ne beklemesi gerek-tiğine dair bir parça fikri olmasını öyle çok isterdi ki.

Kasvetli şafak, mağarasını solgun ışıklarıyla doldurduğun-da Thrall uykusunu üstünden tamamen atmıştı. Ayağa kalkıp dışarı çıktığında şaşırarak diğer herkesin uyanmış ve sessizce onun mağarasının dışında toplanmış olduğunu gördü.

Thrall konuşmak için ağzını açtı ama Drek'Thar elini kal-dırıp onu engelledi. "Ben sana izin verene kadar bir daha ko-nuşmayacaksın," dedi. "Hemen buradan ayrıl ve tek başına dağlara git. Karşarkıs'ının kalması lazım. Yemeyecek, içmeye-cek-sin; derin derin, adımını atmak üzere olduğun yolu dü-şüneceksin. Güneş battığında bana geri dön ve tören başla-sın."

Thrall itaatkâr bir şekilde hemen dönüp uzaklaştı. Kendi-sinden beklenenin farkında olan Karşarkısı onun peşinden gelmedi. Sadece kafasını geriye atıp ulumaya başladı. Diğer bütün kurtlar da ona katıldı ve vahşi, tatlı koro, düşünmek üzere yalnız başına yola çıkmış olan Thrall'a yol arkadaşı ol-du.

Gün, beklediğinden çok daha hızlı geçti. Zihni soru işa-retleriyle doluydu ve günün ışıkları değişip de kış göğüne karşı turuncu renkte parlayan güneş ufka doğru alçalmaya başlayınca şaşır-mıştı. Tam, güneşin son ışınları kamp yerini baştan başa aydınlatırken kampa geri geldi.

Drek'Thar onu bekliyordu. Thrall, Bilge-kulak'ın ortalıkta görünmediğini fark etti: Bu alışılmadık bir durumdu ama Thrall bunun törenin bir parçası olduğunu düşündü. Karşar-kışı da ortalıkta yoktu. Ork, Drek Thar ın yanma geldi ve bek-ledi. Yaşlı ork Thrall'a peşinden gelmesini işaret etti.

Ork, onu karla kaplı bir dağ sırasından aşırıp Thrall'ın da-ha önce hiç görmediği bir yere getirdi. Thrall'ın dile getir-mediği soruyu Drek'Thar cevapladı: "Bu yer hep hurdaydı ama görünmek istemedi. Bu yüzden de sadece şimdi, seni ka-bul ettiğinde, sana görünür oldu."

Thrall içinin bir tedirginlikle kaplandığını hissetti ama kendini konuşmaktan alıkoydu. Drek'Thar ellerini salladı ve kar, Thrall'ın gözleri önünde eriyerek büyükçe, yuvarlak, ka-yalık bir yükseltiyi açığa çıkardı. "Tam ortada dur, Durotan oğlu Thrall," dedi Drek'Thar. Sesi artık çatallı ya da titrek de-ğil, Thrall'ın ondan, daha önce hiç duymadığı bir güç ve oto-riteyle doluydu. Genç ork emre itaat etti.

"Doğanın ruhlarıyla karşılaşmaya hazır ol," dedi Drek'Thar ve Thrall'ın kalbi hızla çarptı.

Hiçbir şey olmadı. Bekledi. Yine de bir şey olmadı. Hu-zursuzca kıpırdandı. Güneş tamamen batmış, yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Sabırsızlanmaya ve sinirlenmeye başla-mıştı ki bir ses zihninin içinde yüksek sesle konuştu: Sabır ilk sınavdır.

Thrall hızlı hızlı nefes aldı. Ses tekrar konuştu.

Ben Toprağın Ruhuyum, Durotan oğlu Thrall. Ben meyveler veren yer, hayvanları besleyen çimenim. Kayayım, bu dünyanın kemiği-yim. Rahmim-de büyüyen ve yasayan her şeyim; solucanım, ağacım, çiçeğim. Bana sor. Sana ne sorayım? diye düşündü Thrall.

Neredeyse içten bir gülüşün yarattığına benzer garip bir duygu hissetti. Soruyu bilmek sınavın bir parçası.

Thrall önce panikledi, sonra Drek'Thar'ın kendisine öğret-tiği gibi kendini sakinleştirdi. Sakinleşen zihninde bir soru belirdi:

İhtiyaç duyduğumda, Kabilemin ve yardım edeceklerimizin iyiliği için, gücünü ve kudretini bana ödünç verecek misin?

İste, dedi karşılığında.

Thrall ayaklarını yere vurmaya başladı. Her seferinde ol-duğu gibi, içinde yükselen gücü hissediyordu ama ilk kez olarak kana susamışlık bu güce eşlik etmiyordu. Bu his sıcak ve güçlüydü. Thrall kendini toprağın iskeleti kadar sağlam hissediyordu. Ayağının altındaki yerin sarsılmakta olduğunun neredeyse farkında bile değildi. Dayanılmaz güzellikte bir ko-ku burun deliklerine dolduğunda ancak gözlerini araladı.

Toprakta devasa yarıklar oluşmuştu ve kayaların her santi-minde çiçekler açmıştı. Thrall soluksuz kaldı.

Sana yardımımı ödünç vermeyi kabul ediyorum, Kabilenin ve yardım edeceklerinin iyiliği için. Beni şereflendir ki bu hediye hep senin kalsın.

Thrall içindeki gücün, onu çağırdığı ve hükmettiği şeyin yarattığı şoktan titrer halde bırakarak uzaklaştığını hissetti. Ancak bunun şaşkınlığını sadece bir anlığına yaşayabildi çün-kü şimdi kafasının içinde başka bir ses vardı.

Ben Havanın Ruhuyum, Durotan oğlu Thrall. Ben toprağı ıstın ve so-ğutan, ciğerlerinizi dolduran ve yasamanızı sağlayan rüzgârım. Ben kuşları, böcekleri, ejderhaları ve benim zorlu göklerimde süzölmeye cesareti olan h.' şeyi taşıyım. Bana sor.

Thrall bu sefer ne yapacağını biliyordu ve aynı soruyu tekrarlardı. Bu kez içine dolan gücün getirdiği duygu farklıydı: Daha hafif ve daha özgürdü... Konuşması yasak edilmiş olsa da benliğinden kabarıp yükselen kahkahayı engelleyeme-di. Ilık rüzgârların onu okşadığını ve burun deliklerine türlü türlü enfes kokular getirdiğini hissetti ve gözlerini açtığında yerden çok yükseklerde, havada asılı duruyordu. Drek'Thar o kadar aşağıdaydı ki bir çocuğun oyuncağı gibi görünüyordu. Ama Thrall korkmuş değildi. Havanın Ruhu onu kollayacak-tı; Thrall sormuş, o da cevap vermişti.

Ork nazikçe süzölerek aşağı indi ve sonunda ayağının al-tında katı toprağı hissetti. Hava ona kibar bir dokunuşla do-kundu ve dağılıp gitti.

Thrall m içi yine güçle doldu. Bu seferki neredeyse acı do-luydu. Karnında bir sıcaklık dalgalandı ve ter yeşil derisinden fişkırdı. Yakındaki kar yığınlarının içine dalmak için neredey-se ezici bir istek duydu. Ateşin Ruhu buradaydı ve Thrall onun yardımını istedi. Ruh ona karşılık verdi.

Yüksek sesli bir gümbürtü duyuldu ve Thrall bu sestən ir-kilerek bakışlarını yukarı çevirdi. Şimşekler gece göğünde tehlikeli danslarını yaptılar. Thrall, emir verecek olanın ken-disi olduğunu biliyordu. Yanılmış toprağı kaplayan çiçekler alevler içinde kalarak patladılar ve birkaç saniye içinde yanıp tutuşarak kül haline geldiler. Bu tehlikeli bir elementti. Thrall kabilesinin hayatta kalmasını sağlayan sıcak ateşi düşündü. Ateşler birden yok olup küçük, sınırlı, dar bir alanda tekrar şekillendi.

Thrall Ateşin Ruhuna teşekkür etti ve onun varlığının ay-rıldığını hissetti. İçinde birbiri ardına dolaşan

ve sonra ayrı-ıan bu garip enerjilerden dermansız kaldığını hissediyordu. Geriye sadece bir tane daha element kaldığı için şükretti.

Suyun Ruhunu içine aktı ve Ateşin Ruhunun geride bırak-tığı yangını dizginleyip soğuttu. Thrall'ın gözlerinin önünde, daha önce hiç görmediği halde, bir okyanus görüntüsü belir-di. Thrall zihniyle, onun karamakta olan derinliklerini araş-tırmak için uzandı. Tenine soğuk bir şey değdi. Gözlerim aç-tığında yoğun ve hızlı bir kar yağışıyla karşılaştı. Thrall bir düşüncesiyle onu yağmura çevirdi ve sonra tamamen durdur-du. Suyun Ruhunun verdiği rahatlık onu ferahlattı ve güçlen-dirdi. Ork ona derin ve içten teşekkürlerini sunarak ayrılma-sına izin verdi.

Bakışlarını Drek'Thar'a çevirdi ama şaman başını iki yana salladı. "Sınavın henüz tamamlanmadı," dedi.

Ve Thrall birden tepeden tırnağa büyük bir gücün akın et-mesiyle sarsıldı. Ork yüksek sesle inledi. Elbette. Beşinci ele-ment.

Vahşi Doğanın Ruhu.

Bizler Vahşi Doğanın Ruhlarıyız, yaşayan bütün varlıkların özü ve ru-huyuz. Biz en güçlü olanız; Toprağın depremlerini, Havanın rüzgârlarını, Ateşin alevlerini ve Suyun sellerini bastırırız, Thrall. Bize, neden yardım-ı-mıza layık olduğunu düşündüğünü söyle.

Thrall nefes alamıyordu. İçinde ve dışında dalgalanan güç-ten boğuluyordu. Gözlerini açmak için kendini zorladığında karşısında helezonlar çizerek dönüp duran, solgun beyaz renkli şekiller gördü. Biri bir kurttu, diğeri keçi, öteki bir ork, bir insan, bir geyik... Yaşayan her varlığın bir ruhu ol-duğunu anladı, hepsini hissetme ve kontrol etme düşüncesiyle birlikte içi bir çaresizlikle doldu.

Ancak hayal edebileceğinden de hızlı bir şekilde, ruhlar içine dolup sonra da ayrıldılar. Thrall bu şiddetli hücumun kendisini hırpaladığını "hissetti ama yine de her birine odak-ılanmak, her birine saygıyla dikkatini vermek için kendini zorladı. Sonra bu imkânsız hale geldi ve Thrall dizlerinin üs-tüne çöktü.

Boşluğu yumuşacık bir ses doldurdu. Thrall bir kaya gibi ağırlaşmış olan başını kaldırmak için çabaladı.

Şimdi etrafındaki boşlukta sakin bir şekilde süzülüyorlar-dı. Thrall sınındığı ve uygun bulunduğunu biliyordu. Ha-yalet görünüşlü bir erkek geyik önünden azametle geçti. Thrall hiçbir zaman bir geyik budunu, içindeki Ruhu hisset-meden ve sağladığı doyum için teşekkür etmeden ısıramaya-çağını biliyordu. Şimdiye kadar doğmuş olan bütün orklarla bir akrabalık hissetti. Hatta insan Ruhu bile Blackmoore'un karanlık gaddarlığından çok Taretha'nın tatlı varlığını hatırla-tıyordu. Her şey, bazen karanlığı kucaklasa da, pırlı pırlıydı. Yaşam hep birbirine bağlıydı ve elden gelen dikkati göster-meden, o Ruha saygı göstermeden bu zincire müdahale ede-cek olan her şaman başarısızlığa mahkûmdu.

Sonra hepsi gitti. Thrall tamamen tükenmiş bir halde öne

doğru düştü. Omzunda Drek'Thar m kendisini sarsan elini hissetti. Yaşlı şaman Thrall'ın oturmasına yardım etti. Thrall hayatı boyunca hiç bu kadar dermansız ve zayıf kaldığını ha-tırlamıyordu.

"Basardin, evladım," dedi Drek'Thar. Sesi coşkuyla titri-yordu. "Kabul edeceklerini ummuştum... Thrall, bunu bil-men gerekli. Ruhlar bir şamanı kabul etmeyeli yıllar, ah ha-yır, on yıllar geçti. Savaş-büyücülerimizin karanlık pazarlığı-na, .büyüyü yozlaştırmalarına kızmışlardı. Artık geride sadece birkaç şaman kaldı ve hepsi de benim kadar yaşlı. Ruhlar, ar-mağanlarını bahşetmek için buna layık birini beklediler. Sen, çok çok uzun bir zamandır bu şerefi kazanan ilk kişisin. Ruh-ların bizimle bir daha birlik olmayı sonsuza dek reddedece-ğinden korkmuştum ama... Thrall, hayatımda senden daha güçlü bir şaman görmedim ve bu daha sadece başlangıç."

"Ben... ben kendimi çok güçlü hissedeceğimi sanmıştım," diye kekeledi Thrall. Sesi çok zayıf çıkıyordu. "Ama aksine... çok aciz kaldım..."

"İşte seni değerli kılan da bu." Yaşlı ork uzanıp Thrall'ın yanağını okşadı. "Durotan ve Draka seninle gurur duyardı." on dört

T

oprağın, Havanın, Ateşin, Suyun ve Vahşi Doğanın Ruhları onun gönüllü yandaşlarıyken Thrall kendini daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü ve kendinden emin hissediyordu. Yaşlı orkun 'çağrılar' dediği belli seremo-nileri öğrenmek için Drek'Thar'la birlikte çalışıyordu. "Savaş-büyücülerini onlara büyü derler," dedi Thrall'a yaşlı şaman. "Ama biz şamanlar, onlara sadece 'çağrı' deriz. Biz isteriz, birlik olduğumuz güçler cevap verir. Ya da istemezlerse ver-mezler."

"Hiç cevap vermedikleri oldu mu?" diye sordu Thrall.

Drek'Thar sessiz kaldı. "Evet," diye cevap verdi yavaşça. Ge-ce ilerlemiş, ikisi Drek'Thar'ın mağarasında oturmaktaydı. Bu sohbetler Thrall için kıymetli ve her zaman için aydınlatıcıydı.

"Ne zaman? Neden?" diye merakla sordu Thrall. Sonra ça-bucak ekledi: "Tabii bu konuda konuşmak istiyorsan."

"Her ne kadar genç ve deneyimsizsen de sen artık bir sa-mansın," dedi Drek'Thar. "Sınırlarımızı bilmek hakkın. Uta-narak kabul etmek zorundayım ki birden fazla kez uygun ol-mayan şeyler istedim. İlk seferinde insanlara ait bir kamp ye-rini yok etmesi için bir sel istedim. Kızgın ve acı doluydum çünkü kabilemizden birçok kişiyi yok etmişlerdi. Ancak o yerde birçok yaralı, hatta kadınlar ve çocuklar vardı. Su bu-nu yapmadı."

"Ama seller hep olur" dedi Thrall. "Büyük masum ölür ve bu hiçbir amaca hizmet etmez."

"Bu, Suyun Ruhunun amacına hizmet eder ve de Vahşi Doğanın" diye karşılık verdi Drek'Thar. "Onların gerçek gördükleri şeyleri ve tasarladıklarını bilemem. Bana bunları kesinlikle anlatmazlar. O zaman bu, Suyun isteklerine hizmet etmiyordu ve o da sel olup, masum bulduğu yüzlerce insanı boğmadı. Daha sonraları, hiddetim geçince, Suyun Ruhunun haklı olduğunu anladım."

"Peki başka?"

Drek'Thar duraksadı. "Herhalde hep yaşlı olduğumu ve kabilenin ruhani liderliğini yaptığımı varsayıyorsunuzdur."

Thrall kıkırdarak güldü. "Kimse yaşlı doğmaz, Bilge Ork."

"Bazen, keşke öyle olsaydım, diyorum ama ben de bir za-manlar senin gibi gençtim ve damarlarımda coşkun bir kan dolaşıyordu. Bir eşim ve çocuğum vardı. Onlar öldü."

"İnsanlara karşı savaşırken mi?"

"Bu kadar soylu bir şekilde değil. Sadece hasta düştüler ve elementlere bütün yalvarmalarım sonuçsuz kaldı. Üzüntüm beni hiddetlendirdi." Şu anda bile sesi bir hüzünle doluydu. "Ruhlardan, aldıkları yaşamları geri vermelerini istedim. Ba-na kızdılar ve yıllarca çağrılarımı reddettiler. Sevdiklerimin hayata dönmesi için yaptığım kibirli istek, Ruhları çağırma yeteneğimi kaybetmeme ve kabilemdeki diğer birçoklarının acı çekmesini neden oldu. Dileğimin aptalca olduğunu fark ettiğimde Ruhlara beni affetmeleri için yalvardım. Onlar da affettiler."

"Ama... sevdiklerinin hayatta kalmasını istemen çok do-ğal," dedi Thrall. "Ruhların bunu anlaması gerekirdi."

"Ah, anladılar. İlk dileğim alçakgönüllüydü ve elementler reddetmeden önce beni şefkatle dinlediler. Sonraki dileğim öfkeli bir talepti ve Vahşi Doğanın Ruhunu, şamanla element

arasındaki ilişkiyi böyle suiistimal ettiğim için rahatsızlık duymuştum. "-

Drek'Thar elini uzatıp Thrall'ın omzuna koydu. "Sevdikle-rinin ölümlerinin acısına mutlaka katlanmak zorunda kalacaksın, Thrall. Vahşi Doğanın Ruhunun bunu yapmak için se-bepleri olduğunu .bilmeli ve bu sebeplere saygı göstermeli-sin."

Thrall başını salladı ama kişisel olarak Drek'Thar'ın istemiş olduğu şey konusunda yaşlı orkun duygularını paylaşıyordu. Duyduğu azap içinde Ruhlara hiddetlendiği için yaşlı şamanı zerre kadar suçlamıyordu.

"Bilge-kulak nerede?" diye sordu, konuyu değiştirmek için.

"Bilmiyorum." Drek'Thar tuhaf bir şekilde ilgisiz görünüyordu. "O benim kölem değil yandaşım. İsteddiği zaman gi-der, canı istediğinde de geri gelir."

Sanki kendisinin hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olma-sını ister gibi, Karşarkısı başını Thrall'ın dizine yasladı. Ork, kurdun başını okşadı, hocasına iyi geceler diledi ve uyumak için kendi mağarasına gitti.

Günler her zamanki sıradan seyrinde geçiyordu. Thrall, ara sıra küçük bir grupla ava çıksa da şimdi zamanının çoğu-nu Drek'Thar'la birlikte çalışarak geçiriyordu. Kabilesine yar-dım etmek için elementlerle yeni kurduğu ilişkiyi kullanıyor-du: Toprağın Ruhuna sürülerin yerini soruyor; Havanın Ru-hundan rüzgârın yönünü, kokularının tetikteki yaratıkları çekmeyeceği şekilde değiştirmesini istiyordu. Vahşi Doğanın Ruhundan sadece bir kez; erzaklarının tehlikeli denebilecek kadar azaldığı ve avdaki şanslarının dökerek en talihsiz hali-ni aldığı bir zamanda istekte bulunmuştu.

Etrafta geyiklerin olduğunu biliyorlardı. Kemirilmiş ağaç kabukları ve taze dışkıları rastlamışlardı ama kurnaz hayvan-

lar onları günlerdir atlatmaya devam etmişti. Mideleri bom-boştu ve geriye de yiyecek hiçbir şey kalmamıştı. Çocuklar tehlikeli bir şekilde zayıflamaya başlamıştı.

Thrall gözlerini kapayıp zihniyle uzaklara gitmişti. Her şe-yin içine yaşam üfleyen Vahşi Doğanın Ruhunu, yardımını diliyorum. Kabi-lemizle aç olanları doyurmak için gerekenden daha fazlasını almayacağız. Geyiğin Ruhunu, senden kendini feda etmeni istiyorum. Armağanlarının hiç-birini israf etmeyeceğiz ve seni şereflendireceğiz. Birçok yaşam bir tek yaşa-mın sunulmasına bağlı.

Sözlerinin doğru olmasını umdu. Sözler saygı dolu bir kalple ifade edilmiş olsa da Thrall bunu daha önce hiç dene-memişti ama gözlerini açtığında bir erkek geyiğin karşısında, kendisinden iki kol uzaklığı mesafede durmakta olduğunu gördü. Yanındaki orklar hiçbir şey görmüyor gibi görünüyordu. Geyiğin gözleri Thrall'ınkilerle buluştu ve hayvan ka-fasını öne eğdi. Geyik oradan sekerek uzaklaştığında Thrall onun karların üstünde hiç iz bırakmadığını fark etti.

"Beni takip edin," dedi. Buzkurdu kabilesi üyeleri hemen onun dediğini yaptı. Belli bir mesafe gitmişlerdi ki iri, sağ-lıklı bir geyiğin karların üstünde yatmakta olduğunu gördü-ler. Hayvanın bacaklarından biri anormal bir açıyla uzanıyor, donuk kahverengi gözleri yuvalarında dehşet içinde dönüyor-du. Etrafındaki karlar alt üst olmuştu. Belli ki ayağa kalkması mümkün değildi.

Thrall ona yaklaştı ve hiç düşünmeden, ona rahatlatıcı bir mesaj yolladı. Sakın korkma, dedi ona. Acın yakında dinecek ve yaşa-mın anlamını sürdürecektir. Sana fedakârlığın için teşekkür ederim, Kardeşim.

Geyik gevşedi ve kafasını öne eğdi. Thrall onun boynuna nazikçe dokundu. Acı vermemek için uzun boynu tek bir hamlede kırdı. Bakışlarını kaldırdığında diğerlerinin ona göz-lerinde hayret dolu ifadelerle baktığını gördü ama ork bu ge-ce halkımın yiyeceği eti kendisinin değil geyiğin sağladığını biliyordu.

"Bu hayvanı alıp etini tüketeceğiz. Kemiklerinden eşyalar, kürkünden giyecek yapacağız. Ve böylece onun bizi armağanıyla şereflendirdiğini unutmayacağız."

Thrall, Drek'Thar'la birlikte çalıştı. Yerin altındaki tohum-lara gelişmeleri ve yakında gelecek olan baharda çiçek açma-ları için enerji verdiler, analarının rahmindeki daha doğma-mış yaratıkları; geyikleri, keçileri, kurtları beslediler. Su'dan, köylerini eriyen karlardan ve her zaman için tehlike yaratma-ya devam eden çığlardan esirgemesini birlikte istediler. Thrall gücünü ve yeteneğini durmadan artırıyor-du. Üstünde yürü-düğü bu yeni, heyecan verici yola kendini öylesine kaptır-mıştı ki baharın ilk çiçekleri karların içinden sarı ve mor renkleriyle baş gösterdiğinde şaşırıp kalmıştı.

Samanların elementlerle olan bağlantısına yardımcı olan kutsal bitkileri toplamaktan döndüğünde Buzkurdu kabilesi-nin yeni bir konduğu olduğunu görüp şaşırdı.

Bu ork epey iriydi ama yabancıların pelerini üstüne sıkıca sarınmış olduğundan bunun ağırlığından mı, kaslarından mı kaynaklandığı anlaşılamıyordu. Ateşin yanma sokulmuştu ve baharın sıcaklığının hissetmiyormuş gibi bir hali vardı.

Karşarkısı ileriye doğru koştu ve uzun zaman sonra geri dönmüş olan Bilge-kulak'la ikisi birbirlerinin burunlarını ve kuyruklarını kokladılar. Thrall, Drek'Thar'a döndü.

"Bu yabancı kim?" diye kibarca sordu.

"Gezgin bir münzevi," diye cevap verdi Drek'Thar. "Onu tanımıyoruz. Dağda kaybolmuşken Bilge-kulak'ın kendisini bulduğunu ve buranın güvenliğine getirdiğini söylüyor."

Thrall, yabancıların kocaman elinde tuttuğu türlü yemeği dolu çanağa ve kabilenin diğer üyelerinin ona gösterdiği ki-bar ilgiye baktı. "Onu kabul ederken, beni kabul ettiğinizde davrandığınızdan daha kibar davranmışsınız," dedi. Hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu.

Drek'Thar güldü. "Sadece yola devam etmeden önce bir-kaç gün sığınacak bir yer istedi. Elinde Buzkurdu kabilesine ait yırtık bir kundak beziyle gelip kabilenin üyesi olmak istemedi. Tabii ki bir de elimizin bol olduğu ve elimizdekileri paylaşabileceğimiz bahar mevsiminde geldi, kışın başlangı-cında değil."

Thrall şamanın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Doğru düzgün davranamayacak kadar gergin bir halde yaban-cının yanma oturdu. "Selamlarımı sunarım, yabancı. Ne ka-dardır yoldasın?"

Ork ona kukuletasının gölgeleri içinden baktı. Gri gözle-rinde sert bir ifade olsa da verdiği cevap kibar, hatta saygı-lıydı.

"Artık hatırlamayı önemsemeyeceğim kadar uzun zaman-dır, genç adam. Sizlere borçluyum. Buzkurdu kabilesinin sa-dece Gul'dan'ın yandaşları tarafından, başkalarına göz dağı vermek için anlatılan bir efsane olduğunu düşünmüştüm."

Bu sözler Thrall'ın kabilesine bağlılık duygusunu harekete geçirdi. "Biz haksız yere sürgün edildik ve bu zorlu yerde kendimize bir yaşam sağlayarak değerimizi kanıtladık," diye karşılık verdi.

"Ama anladığım kadarıyla sen de kısa bir zaman önce be-nim gibi bu kabile için bir yabancıydın," dedi yabancı. "Sen-den bahsettiler, genç Thrall."

"İyi şeyler söylemiş olduklarını umarım," diye karşılık verdi Thrall, nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olamayarak.

"Yeterince iyi şeyler söylediler," dedi yabancı, esrarengiz bir karşılıkla. Tekrar yemeğini yemeye koyuldu. Thrall, orkun ellerinin gayet yapılı olduğunu fark etti.

"Senin kabilen hangisi, dostum?"

Kaşığı ağzına götürmekte olan el yarı yolda donup kaldı. "Şu anda bir kabilem yok. Tek başıma seyahat ediyorum."

"Hepsi öldürüldü mü?"

"Öldürüldüler, götürüldüler ya da eğer bu da sayılırsa... ruhlarını kaybettiler," diye cevapladı onu ork. Sesi kederle doluydu. "Artık bundan konuşmayalım." Thrall başını eğdi.Yabancıların yanında kendini rahatsız hissediyor ve ayrıca on-dan kuşkulanıyordu. Onda yanlış bir şey vardı. Thrall ayağa kalktı, başını salladı ve Drek'Thar'ın yanma gitti.

"Onu gözlemliyoruz," dedi hocasına. "Bu gezgin münzevi orkta hoşuma gitmeyen bir şey var."

Drek'Thar başını geriye atarak güldü. "Sen geldiğinde sen-den kuşkulananmak hatasına düşen bizlerdik ama bu karnı acık-mış yabancıya güvenmeyen tek kişi sensin. Ah Thrall, hâlâ öğreneceğin çok şey var."

O gece yemek sırasında Thrall fazla belli etmemeye çalışı-rak yabancıyı izlemeye devam etti. Adamın, kimsenin dokun-masına izin vermediği iri bir çuvalı vardı ve giydiği heybetli kap hâlâ üstündeydi. Sorulara nazik ama kısa cevaplar veriyor ve kendisiyle ilgili çok az şey açıklıyordu. Thrall'ın tek bildi-ği onun yirmi yıldır münzevi hayatı sürerek yalnız kaldığı ve eski günlere dair düşlerini (görünüşe göre gerçeğe dönüştürmek için pek bir şey yapmadan) canlı tuttuğuydu.

Bir ara Uthul sordu: "İşkân bölgelerini hiç gördün mü? Thrall oralarda tutsak olan orkların iradelerini kaybettiğini söylüyor."

"Evet ve bunun böyle olması şaşırtıcı değil," dedi yaban-cı. "Dövüşmeye değer pek bir şey kalmadı."

"Dövüşmek için birçok sebep var," dedi Thrall. Öfkesi birden parlamıştı. "Özgürlük. Kendimize ait bir yurt. Kökenlerimizi hatırlamamız"

"Ama buna rağmen siz Buzkurdu kabilesi bu dağ başında saklanıyorsunuz," diye karşılık verdi yabancı.

"Aynı senin güney topraklarında saklandığın gibi!" dedi Thrall, sert bir şekilde.

"Benim orkları köleliklerinden ayaklandırıp efendilerine isyan ettirmek gibi bir niyetim yok," diye karşılık verdi ya-bancı. Sesi, Thrall'ın sözlerini ciddiye almadığını belli eder-cesine sakin çıkmıştı.

"Burada uzun süre kalmayacağım," dedi Thrall. "Baharla birlikte, hâlâ mağlup edilememiş olan ork şefi Grom Cehennemçiliği'nin yanma dönüp onun soylu Savaşşarkısı kabilesi-nin kampları dağıtmasına yardım edeceğim. Kardeşlerimizi, onların efendisi değil sadece onları rızaları olmadan tutan zor-balar olan insanlara karşı ayaklanmaları için harekete geçirece-ğiz!" Thrall şimdi ayakta idi. Bu yabancıların telaffuz etmeye cüret ettiği hakaret, içinde bir öfkenin kabarmasına neden ol-muştu. Drek'Thar'ın onu paylaşmasını bekliyordu ama yaşlı ork ağzını bile açmadı. Sadece kurt yandaşım okşayıp konuşu-lanları dinliyordu. Diğer kabile üyeleri bu ikisi arasındaki atış-madan büyülenmiş gibi bakıyor ve müdahale etmiyorlardı.

"Grom Cehennem çığlığı," diye dudak büktü yabancı. Eli-ni umursamaz bir hareketle salladı. "İblislerin yönettiği bir hayalperest. Hayır, siz Buzkurdu kabilesi de aynı benim gibi doğru olanı yapıyorsunuz. İnsanların ne yapabileceğini gör-düm. Yapılacak en iyi iş onlardan sakınmak ve onların gel-meyeceği gizli yerler aramak."

"Ben insanlar tarafından yetiştirildim ve inan bana, onlar hatasız değil!" diye haykırdı Thrall. "Ve bence sen de değil-sin, seni korkak!"

"Thrall..." dedi Drek'Thar sonunda sesini çıkararak.

"Hayır, Üstat Drek'Thar, sessiz kalmayacağım. Bu... bu... yardım etmemiz için geliyor, ateşimizde yemek yiyor ve ka-bilemizin, kendi ırkının yiğitliğine dil uzatmaya cüret ediyor. Buna katlanacak değilim. Ben şef değilim, doğuştan sahip ol-sam da bu hakkı talep de etmiyorum. Ama bu yabancıyla dö-vüşme hakkımı talep edeceğim ve onun sözlerini kılıcıma di-zip ona yedireceğim!"

Korkak münzevinin sinip ondan özür dilemesini bekliyor-du ama bunun yerine yabancı keyifle kakhaha atıp ayağa kalktı. Neredeyse Thrall kadar iriydi ve artık Thrall onun pe-lerinin altına göz atabilmişti. Bu kibirli yabancının baştan aşağı, pirinçle donatılmış siyah plaka zırha bürünmüş olduğunu görüp şaşırı. Zırh bir zamanlar olağanüstü bir görüntüye sa-hip olmalıydı ama her ne kadar şu anda da etkileyici olsa da plakaları miladım doldurmak üzereydi ve pirinç parçaların parlatılmaya ihtiyacı vardı.

Dehşetli bir çığlık atan yabancı yanında taşıdığı çuvalı aç-tı ve içinden Thrall'ın şimdiye kadar gördüğü en büyük sa-vaş çekicini çıkardı. Silahı gözle görülür bir rahatlıkla kaldı-ran yabancı onu tehditkâr bir şekilde Thrall'a doğru salladı.

"Beni alt edip edemeyeceğini göreceğiz, velet!" diye hay-kırdı.

Diğer orklar da aynı şekilde yüksek sesle haykırdı. Thrall çok kısa bir süre içinde ikinci kez derin bir şok yaşadı. Buz-kurdu'nun üyeleri kendi kabilelerinden birini savunmak için öne atılacaklarına geri çekilmişlerdi. Hatta bazıları dizlerinin üstüne çökmüştü. Sadece Karşarkısı onun yanında kalmış; en-sesindeki tüyleri dikleştirip beyaz dişlerini göstererek dostuy-la yabancının arasına girmişti.

Neler oluyordu? Drek'Thar'a göz attığında onun rahat ve umursamaz bir hava içinde olduğunu gördü.

Peki o halde. Bu yabancı her kimdiyse, Thrall'a ve Buz-kurdu kabilesine hakaret etmişti, genç şaman kendisinin ve kabilesinin şerefini korumak için yaşamını ortaya koyacaktı.

Yanında silah yoktu ama Uthul uzun ve keskin uçlu bir mızrağı Thrall'ın uzattığı eline tutuşturdu. Thrall'ın parmak-ları silahı kavradı ve ork ayağını yere vurmaya başladı.

Thrall, Toprağın Ruhunun kuşkulu bir şekilde karşılık verdiğini hissediyordu. Elementi rahatsız etmek istemediğinden, elinden geldiğince kibar bir şekilde bu yardım talebini reddetti. Bu elementlerin dahil olacağı bir savaş değildi; şid-detli bir gereksinim yoktu. Thrall'ın tek ihtiyaç duyduğu bu kibirli yabancıya iyi bir ders vermektir.

Yine de yeri dövmekte olan ayağının altında, toprağın sar-sıldığını hissetti. Yabancı şaşırılmış göründü ama sonra tuhaf bir şekilde yüzüne memnun bir ifade yerleşti. Thrall daha du-ruşunu bile dengeleyemeden zırhlı yabancı ölümcül bir şekil-de saldırıya geçti.

Thrall kendini korumak için mızrağını kaldırdı ama elin-deki her ne kadar korkunç bir silah olsa da devasa bir savaş çekicinin saldırısını durdurmaya yaramazdı. Güçlü mızrak sanki ince bir dalmışçasına ikiye ayrılıverdi. Thrall etrafına bakındı ama ortada başka silah yoktu. Daha önceleri silahlı bir rakibe karşı silahsız dövüştüğü zamanlarda kullandığı tak-tiği kullanmaya karar vererek düşmanın bir sonraki hamle-si için hazırlandı.

Yabancı çekicini tekrar savurdu. Thrall kenara kaçtı ve be-ceriyle dönüp silahı yakalamak için uzandı. Onu sahibinin elinden kapmayı tasarlıyordu ama onu şaşkına çeviren bir şe-kilde, elleri silahın sapma sarıldığı anda yabancı, çekice hız-la asıldı. Thrall öne düştü ve yabancı onun yerdeki gövdesi-ni iki bacağına arasma sıkıştırdı.

Thrall bir balık gibi kıvrıldı ve fırlayıp yana çekilmeyi ba-şardı. Aynı anda yabancının bir bacağına kendi ayak bilekle-rinin arasına sıkıştırıp aniden çekti. Yabancı dengesini yitirip sendeledi. Şimdi ikisi de yerdeydi. Thrall sıkıdığı yumruğunu, adamın savaş çekicini tutan elinin bileğine indirdi. Yabancı hırıltılı bir ses çıkardı ve tepkisel bir hareketle silahı bıraktı-verdi. Bu şansı değerlendirip savaş çekicini kapan Thrall fırlayarak ayağa kalktı ve silahı başının üstünde sallamaya baş-ladı.

Kendine son anda hâkim olabildi. Az kalsın muazzam, taş silahı indirip rakibinin kafatasını dağıtacaktı. Karşısındaki sa-

vaş meydanında karşı karşıya geldiği bir insan değil, yandaş-ları olan bir orktu. Bu, kamp yerlerine gelmiş bir misafirdi. O ve Cehennemçiliği iskân bölgelerini dağıtıp tutsak edilmiş olan soydaşlarını kurtarıken Thrall bu savaşçının kendisinin yanında hizmet vermesinden gurur duyardı.

Duraksaması ve silahın heybetli ağırlığı yalpalamasına ne-den oldu. Bu an yabancıya aradığı fırsatı verdi. Ork homur-danarak, Thrall'ın kendisine yapmış olduğu hareketin aynısı-nı yaptı. Bir tekme savurarak Thrall'ı üstünden uzaklaştırdı. Savaş çekicini hâlâ elinde tutan Thrall kendini durduramayarak yere düştü. Daha ne olduğunu anlayamadan diğer orkun üstüne çullanmış, ellerini gırtlığına sarmış olduğunu fark et-ti.

Thrall'ın gözlerinin önündeki dünya kıpkırmızı kesildi. İç-güdülerinin kışkırtmasıyla olduğu yerde kıvrandı. Bu ork ne-redeyse kendisi kadar iri ve üstüne üstlük zırhlıydı ama Thrall'ın amansız galip gelme isteği ve rakibine göre daha ya-pılı vücudu onun, vücudunu döndürüp diğer savaşçıyı kendi altına almasını sağladı.

Bir sürü el onu yakaladı ve onu çekerek uzaklaştırdı. İçin-de yanan kana susamışlığı söndürme isteğiyle kükredi ve mü-cadele etti. Gözlerinin önündeki kızıl sisin dağılması ve so-luklarının yavaşlaması için Buzkurdu kabilesinin sekiz üyesi-nin onu bir süreliğine sıkı sıkı tutması gerekmişti. Kendine geldiğim belli etmek için başını salladığında onu kaldırdılar ve doğrulup oturmasına izin verdiler.

Yabancı karşısında, ayakta duruyordu. Ork ona doğru pal-dır küldür gelip yüzünü, Thrall'ın yüzünün bir karış yakını-na yaklaştırdı. Göstermiş olduğu gayretten nefes nefese kal-mış olan Thrall onun bakışlarına aynen karşılık verdi.

Yabancı dimdik doğruldu ve muazzam bir kakhaha atarak kükredi.

"Birisi bana meydan okumayalı çok uzun zaman geçmişti,"

diye neşeyle böğürdü. Thrall'ın onun bağırsaklarını yere dök-meye yaklaşmış olmasından hiç de rahatsız olmuşa benzemey-yordu. "Birisi bana üstün gelmeyeli daha da fazla zaman oldu, dostça bir kavgada da olsa. Bunu sadece baban yapabil-mişti, genç Thrall. Ruhu huzur içinde gezsin. Görüldüğü ka-darıyla Cehennemçiliği'nin dediği doğruymuş. Galiba ken-dime bir yardımcı buldum."

Ork bir elini Thrall'a uzattı. Thrall uzatılan ele baktı ve dişlerini birbirine vurdu. "Yardımcın mı? Seni kendi silahın-la yendim, yabancı. Galip geleni yardımcı yapan bir âdet duymadım hiç!"

"Thrall!" Drek'Thar'ın sesi bir yıldırımın gümbürtüsü gi-bi çıkmıştı.

"Henüz anlamış değil," diye kıkırdadı yabancı. "Durotan oğlu Thrall, seni bulmak için uzun bir yol teptim. Söylenti-lerin doğru olduğunu görmek istedim. Artık, kanatlarımın al-tına alabileceğim ve iskân bölgelerindeki orkları özgür kılar-ken güvenebileceğim, yardımcım olmaya layık birinin oldu-ğuna dair söylentilerin..."

Durdu ve gözleri keyifle parıldadı.

"Ben, Durotan oğlu Thrall, Orgrim Kıyametçekici'yim."

Thrall'ın ağız, hissettiği esef ve şaşkınlığın etkisiyle açık kalmıştı. Orgrim Kiyametçekici'ne, Güruh'un Sa-vaş Şefi'ne mi hakaret etmişti? Babasının en iyi arka-daşına, bunca yıldır kendisine ilham kaynağı olan tek orka mı hakaret etmişti? Zırh ve savaş çekici her şeyi çabucak anlama-sını sağlamalıydı. Ne büyük bir aptallık etmişti!

Dizlerinin üstüne çöküp yerlere eğildi. "Ey yüce Kiyamet-çekici, affınıza sığmıyorum. Bilemedim..." Drek'Thar'a çabu-cak bir göz attı. "Hocam beni uyarmalıydı..."

"Bu her şeyi berbat ederdi," diye karşılık verdi Kiyametçekici. Hâlâ biraz gülmekteydi. "Bir kavga çıkarıp senin gerçek-ten de Grom Cehennemçiliği'nin hararetle bahsettiği kadar arzulu ve mağrur olup olmadığını görmek istedim. Hesap et-tiğimden de fazlasını buldum... Yenildim!" Tekrar yüksek ses-le güldü. Sanki bu yıllardır başına gelen en komik şeydi. Thrall rahatlamaya başladı. Kiyametçekici'nin neşesi yatışınca, ork şefi elini genç orkun omzuna müşfik bir tavırla koydu.

"Gel de yanıma otur, Durotan oğlu Thrall," dedi. "Yeme-ğimizi bitirelim ve bana öykünü anlat. Ben de sana baban hakkında daha önce hiç duymadığın hikâyeler anlatabilirim."

Thrall'ın içini sevinç kapladı. Birden uzanıp omzundaki eli tuttu. Aniden ciddileşen Kiyametçekici'nin bakışları Thrall'ın kilerle buluştu ve ork şefi başını salladı.

Artık herkes gizemli yabancının kim olduğunu bildiği için (Drek'Thar, en başından beri bunu bildiğini, hatta aslında bu yüzleştirme amacıyla Bilge-kulak'ı Kiyametçekici'ni bulmaya göndermiş olduğunu itiraf etmişti) Buzkurdu üyeleri şanlı konuklarına hak ettiği saygıyı gösterebiliyorlardı. Daha sonra kullanmak üzere kurutulmuş yabani tavşanları yağlarla ve ba-haratlarla bezeyip ateşin üstünde kızartmak için getirmişlerdi. Ateşin üstüne fazladan baharat atıp mis gibi, keskin bir ko-nunun dumanla birlikte etrafa yayılmasını sağladılar. Bu ne-redeyse sarhoş edici bir kokuydu. Davullar ve kavallar getiril-mişti. Çok geçmeden müziğin ve söylenen şarkıların sesleri dumana karışıp ruhani dünyalara gönderilen şeref ve neşe dolu bir mesaj halini almıştı.

İlk başta Thrall'ın ağızını bıçak açmıyordu ama Kiyametçekici hem dikkatle dinleyerek hem de meraklı sorular sorarak onun öyküsünü anlatmasını sağladı. Thrall anlattıklarını ta-mamladığında Kiyametçekici hemen söze başlamadı.

"Bu Blackmoore, Gul'dansa benziyor," dedi. "Kalbinde halkının çıkarları değil kendi kârı ve keyfi var."

Thrall başını salladı. "Onun zalimliğinden ve tutarsızlığın-dan tek zarar gören ben değilim. Orklardan nefret ettiğinden eminim ama kendi halkı için de pek bir sevgi beslemiyor."

"Şu Taretha ve Çavuş... İnsanların nezaket ve şeref gibi er-demlere sahip olabileceğim bilmiyordum."

"Çavuş olmasaydı şeref ve merhametten haberim olmaya-caktı," dedi Thrall. İçinden gülmek geldi. "Sana karşı kullan-dığım ilk numaradan da tabii. Bu bana birçok kez dövüş ka-zandırdı."

Kiyametçekici onunla birlikte güldü ve sonra ciddileşti. "Benim deneyimlerimden çıkardığım, erkeklerin bizden nef-ret ettiği ve kadınlarla çocukların bizden korktuğudur ama anlaşılın bu kız çocuk, kendi rızasıyla seninle dostluk kur-muş."

"Onun kocaman bir yüreği var," dedi Thrall. "Onun için söyleyebileceğim en büyük iltifat, onu kabileme kabul et-mekten gurur duyacağımdır. O, şefkatle dizginlenmiş bir ork ruhu taşıyor."

Kiyametçekici yine bir süre sessiz kaldı. Sonunda tekrar söze girdi: "Bunca yıldır, utanç verici nihai yenilgiden beri bir münzevi hayatı yaşadım. Benim için ne dediklerim bili-yorum. Ben bir münzeviyim, korkağım, yüzümü göstermeye korkuyorum. Bu geceye kadar neden başkalarının yandaşlığı-nı reddettiğimi biliyor musun, Thrall?"

Thrall başını sessizce iki yana salladı.

"Çünkü olanları gözden geçirmek için yalnız kalmaya ih-tiyacım vardı. Düşünmek için... Benim kim olduğumu, bizim bir halk olarak kim olduğumuzu kendime hatırlatmak için... Zaman zaman bu gece yaptığımı yaptım. Kamp ateşlerinin yanma gitme riskine girdim, onların konukseverliğini kabul ettim, onların yaşadıklarını dinledim ve öğrendim." Ork bir an durdu. "Senin gibi ben de insanların hapisanelerinin içi-ni biliyorum. Yakalandım ve bir süreliğine Lordaeron kralı Kral Terenas'ın hilkat garibesi olarak tutsak edildim. Senin Durnholde'den kaçtığın gibi ben de o saraydan kaçtım. İskân bölgelerinde de bulundum. Bu yılınlığın, bu çaresizliğin ne demek olduğunu biliyorum. Ben de neredeyse onlardan biri oluyordum."

Konuşurken bakışları ateşe dönüktü, şimdiyse dönüp Thrall'a bakmıştı. Gri gözleri temiz ve Cehennemçiliği'nin gözlerinde yanan cehennem alevlerinden yoksun olsa da ateş-ten yayılan ışığın oyunuyla şimdi gözleri Grom'unkiler kadar kızıl bir renkle parlıyordu.

"Ama olmadım. Aynı senin yaptığın gibi kaçtım. Senin gi-bi ben de kaçarken hiç zorlanmadım. Ama yine de iskân böl-gelerinde, çamurun içinde istif halinde dizilmiş olanlar için bu hâlâ çok zor. Dışarıdan yapabileceklerimiz ancak bu kadar.

Eğer bir domuz ahırını seviyorsa kapının açık olması bir şey ifade etmez. Bu, kamplardakiler için de geçerli. Kapıları on-lar için açtığımızda dışarı çıkmak istiyor olmaları lazım."

Thrall, Kiyametçekici'nin ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. "Sadece surları yıkmak halkımızın özgürlüğünü garanti etmeyecek," dedi.

Kiyametçekici başıyla onayladı. "Onlara samanlığın öğreti-sini hatırlatmalıyız. Kirlenmiş Ruhlarını iblislerin fısıldadığı sözcüklerin zehrinden arındırıp onun yerine savaşçının ve Ru-hun gerçek doğasını kucaklamalılar. Sen Savaşşarkısı kabilesi-nin ve onun amansız liderinin hayranlığını kazandın, Thrall. Şimdi de yanında, şimdiye kadar tanıdığım en bağımsız ve mağrur kabile olan Buzkurdu kabilesi var ve onlar senin pe-şinden savaşa girmeye hazır. Eğer yılğın soydaşlarımıza kim olduklarını hatırlatabilecek yaşayan bir ork varsa, o sensin."

Thrall iskân bölgesini ve oradaki kasvetli ölüm miskinliği-ni anımsadı, ayrıca Blackmoore'un adamlarından nasıl son anda kaçtığını da...

"Oradan tiksiniyor olsam da eğer halkımı uykudan uyan-dırma umudum varsa, seve seve geri

döneceğim," dedi Thrall. "Ama benim yakalanmamın Blackmoore'un şiddetle istediği bir şey olduğunu bilmeni isterim. Onun elinden iki kere son anda kurtuldum.'Ona karşı bir saldırı düzenlemeyi ummuştum ama..."

"Ama bu ordular olmadan başarılı olamaz," dedi Kiyamet-çekici. "Bunları biliyorum, Thrall. Tek başıma seyyahlık yap-mış olsam da bu topraklarda olup bitenlere kayıtsız değildim. Kaygılanma. Blackmoore ve adamlarının takip etmesi için sahte izler bırakacağız."

"İşkân bölgelerinin komutanları beni aramaları gerektiği-ni biliyorlar," dedi Thrall.

"Onlar iriyarı, güçlü, atılgan, zeki Thrall'ı arıyor olacak-lar," diye karşılık verdi Blackmoore. "Bir tane daha mağlup, silik, yılgın ork hiç kimsenin dikkatini çekmeyecektir. Bu inatçı gururunu gizleyebilir misin, dostum? Onu içine gö-müp ruhsuz, iradesiz biri gibi görünebilir misin?"

"Zor. olacak," diye kabul etti Thrall. "Ama halkımın iyiliği için bunu yapacağım."

"İşte Durotan'ın oğlu gibi konuştun," dedi Kiyamet-çekici, güçlükle duyulabilecek bir sesle.

Thrall bir an tereddüt etse de konuşmaya devam etti. Mümkün olduğunca fazla şey öğrenmek zorundaydı. "Drek'Thar bana, Durotan'la Draka'nın seni bulmak ve Gul'dan'ın habisi biri olduğu, orkları sadece güç mücadelesi için kullandığı konusunda seni ikna etmek için yola çıktıkları-rını söyledi. İçine sarılmış olduğum kumaş Drek'Thar'a onla-rın vahşice öldürüldüğünü söyledi ve ben de Blackmoore'un beni iki ork ve bir beyaz kurt cesediyle birlikte bulduğunu biliyorum. Lütfen... Bana söyleyebilir misin... Babam seni bu-labildi mi?"

"Evet, buldu," dedi Kiyamet-çekici, hüzünle. "Onları daha yakınımda tutmamış olmam benim en, büyük utançım ve üzüntümdür. Bunun hem savaşçılarım, hem de Durotan için iyi olan şey olduğunu düşünmüştüm. Seninle birlikte geldi-ler, genç Thrall ve bana Gul'dan'ın hainliğini anlattılar. On-lara inandım. Güvende olacakları bir yer biliyordum., ya da en azından öyle düşünmüştüm. Sonradan kendi savaşçılarım-dan çoğunun da Gul'dan'ın casusu olduğunu öğrendim. Ke-sin olarak bilemesem de Durotan'ı güvenli yere ulaştırması için sorumluluk verdiğim muhafızın bunu yapmak yerine onları öldürmesi için suikastçıları çağırdığına kanaat getir-dim." Kiyamet-çekici derin derin iç çekti. Bir an için Thrall'a bütün dünyanın yükü bu geniş ve güçlü omuzların üstüne binmiş gibi geldi.

.'Durotan benim dostumdu. O ve ailesi için hayatımı se-ve seve verirdim. Yine de farkında olmadan onların ölümü-ne neden oldum. Tek umudum, onun ardında bıraktığı ço-cuk için elimden geleni yaparak bunu telafi edebilmek. Kul-lanmayı seçtiğin adına rağmen, Thrall, sen soylu ve mağrur bir aileden geliyorsun. Şimdi bu aileyi birlikte şereflendire-lim."

Birkaç hafta sonra, baharın en canlı zamanında, Thrall hantal hantal yürüyerek bir köye girip çiftçilere kükrerken ve onların .kendisini yakalamasına izin verirken hiç zorluk çek-memişti. Tuzak ağı üstüne dolanır dolalmaz durulmuş, onu yakalayanların orkun içindeki heyecanı yerle bir ettiklerini düşünmeleri için zırlamaya başlamıştı.

Onu kampın içinde serbest bıraktıklarında bile kendini ele vermemek için dikkatli davranmıştı. Ancak nöbetçiler ona bir yenilik gözüyle bakmaktan vazgeçer geçmez Thrall kendisini dinleyenlerle sevecen bir tavırla konuşmaya başladı. Hâlâ içinde bir heyecan varmış gibi görünenleri ayırt etti. İnsan nöbetçiler nöbet mahallerinde başları önlerine düşerek uyuklarken Thrall karanlığın içinde bu orklara kökenlerinden bah-setti. Samanların gücünü, kendi yeteneklerini anlattı. Çoğu kez kuşkucu bir ork kanıt istedi. Thrall toprağın sarsılmasını ya da şimşeklerin çakmasını, göklerin gürlemesini sağlamadı. Bunun yerine avucunu çamurlu toprakla doldurdu ve onun içinde kalan yaşamı buldu. Tutsakların hayretleri içindeki göz-leri önünde kahverengi topraktan çimlerin, hatta çiçeklerin fışkırmasını sağladı.

"Ölü ve çirkin görünen şeylerin bile içinde güç ve güzel-lik vardır," dedi hâlâ şaşkınlık içinde olan izleyicilerine Thrall. Orklar ona döndü ve onların yüzlerinde umudun en solgun izlerini gören Thrall'ın kalbi hızlı hızlı çarptı.

Thrall iskân bölgesindeki yılgın, esir orkları canlandırabilmek için gönüllü olarak tutsaklığa devam ederken Savaşşarkısı ve Buzkurdu kabileleri Kiyamet-çekici'nin önderliğinde güçlerini birleştirmişti. Thrall'ın içinde olduğu kampı gözlü-yor ve ondan gelecek işareti bekliyorlardı.

Ezilmiş orklarda isyanın düşüncesinin oluşması bile Thrall'ın umduğundan uzun sürmüştü ama Thrall sonunda doğru zamanın geldiğine karar verdi. Sabahın ilk saatlerinde, buğulu sessizlikte nöbetçilerinin çoğunun hafif horultuları duyulurken Thrall sağlam, katı toprağın üstünde diz çöktü. Ellerini kaldırarak Suyun ve Ateşin Ruhlarını halkını özgürlü-ğe kavuşturmasına yardım etmeleri için çağırdı. Ve onlar da geldiler.

Hafif bir yağmur başladı. Çatallı şimşekler gökyüzünü bir-den üçe bölüverdi. Bir anlık duraklamadan sonra aynı görün-tü tekrarlandı. Çakan her şimşeğin ardından neredeyse topra-ğı sarsan hiddetli bir gök gürültüsü gürledi. Bu kararlaştırdık-ları işaretti. Hem korkan hem de heyecanlanan orklar taşlar-dan, sopalardan ve kampta bulunabilen diğer şeylerden olu-şan uyduruk silahlarını sıkı sıkı kavradılar. Thrall'ın kendile-rine ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyorlardı.

Tüyler ürpertici bir haykırış geceyi gök gürültülerinden bi-le daha fazla yardı ve Thrall'ın kalbi deli gibi çarpmaya başla-dı. Bu çığlığı nerede olsa tanırdı... Bu Grom Cehennemçılığı'ydı. Ses orkların ırkılmasına neden olmuştu ama Thrall gü-rültüyü bastırarak şekilde bağırdı: "Bunlar surların dışındaki müttefiklerimiz! Onlar bizi özgür bırakmak için geldiler!"

Gök gürlemeleri nöbetçileri uyandırmıştı. Şimdi Cehennemçılığı'nın haykırışları dinerken nöbetçiler yerlerine doğ-ru koşturuyordu ama artık çok geç kalmışlardı. Thrall tekrar yıldırım ı çağırdı ve o da geldi.

Çatallı bir yıldırım nöbetçilerin çoğunun beklediği ana surlara düştü. Nöbetçilerin feryatları gök gürültüsüne karıştı. Thrall birden çöken karanlığa gözlerini kısarak baktı ama hâ-lâ etrafta ışık veren gök cisimleri vardı ve Thrall surların ta-mamen yarıldığını görebiliyordu.

Bu gedikten yeşil, kıvrak vücutlardan oluşan bir dalganın içeri akmakta olduğunu gördü. Dalga nöbetçilere hücum etti ve onları neredeyse bir sineği ezer gibi rahatlıkla ezip geçti. Orklar gördükleri manzara karşısında soluksuz kaldılar.

"İçinizde kıpırdanan şeyi hissediyor musunuz?" diye hay-kırdı Thrall. "Ruhunuzun dövüşmeye, öldürmeye, özgürlüğe hasret kaldığını hissediyor musunuz? Gelin hadi, kardeşle-rim!" Thrall onların

peşinden gelip gelmediklerine bakmadan gediğe doğru hücum etti.

Arkasından gelen kararsız sesleri duyabiliyordu. Özgürlüğe attıkları her adımda sesleri de yükseliyordu. Thrall birden koluna saplanan bir şeyin verdiği acıyla hırladı. Siyah yelekli bir ok etine neredeyse boydan boya girmişti. Acıyı görmez-den geldi. Herkes özgürlüğüne kavuşunca ona bakacak kadar zamanı olacaktı.

Dövüş her tarafta devam ediyor, çarpışan kılıçların keskin çeliklerinden gelen ve ete saplanan baltalardan yükselen ses-ler duyuluyordu. Nöbetçilerden biraz zeki olan bazıları çıkışını kendi bedenleriyle kapamak için koşturuyorlardı. Thrall onların ölümlerinin faydasızlığı için sadece bir anlık bir acı-ma duydu, sonra saldırıya geçti.

Ölmüş bir yandaşının yere düşmüş olan silahını kapıp ace-mi nöbetçiye rahatça geri püskürttü. "Yürüyün, yürüyün!" diye bağırdı. Esir orklar önce yan yana dizilmiş bir küme halinde donup kalmıştı ama sonra içlerinden biri hay kırarak ile-ri atıldı. Geri kalanlar da onu takip etti. Thrall silahını kaldırıp hızla indirdi ve nöbetçi kıvrılarak kanla sulanmış çamu-ra düştü.

Harcadığı çabadan nefes nefese kalan Thrall etrafına bakın-dı. Tek görebildiği çarpışmakta olan Savaşşarkısı ve Buzkurdu kabileleriydi. Geride hiç tutsak kalmamıştı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı ve bir zamanlar hapishane surları olan, sıcak kaya yığınının ve gecenin tatlı karanlığına

doğru yollandı. Kabile üyeleri onun peşinden gitti. Peşlerine takılan bir iki nöbetçi vardı ama orklar daha hızlıydı ve kısa zaman sonra onları geride bıraktılar.

• Kararlaştırılmış olan buluşma yeri kadim bir menhir kümesiydi. Gece karanlıktı ama ork gözlerinin görmek için ay-ların aydınlığına ihtiyacı yoktu. Thrall oraya vardığında düzi-nelerce ork, sekiz devasa taşın yanında bir araya gelmişti.

"Zafer!" diye haykırdı Thrall'ın sağından gelen bir ses. O tarafa döndüğünde, siyah plaka zırhı üstüne sıçrayan insan kanlarıyla parlayan Kıyametçekici'ni gördü. "Zafer! Özgürsünüz, kardeşlerim. Özgürsünüz!"

Ve aysız gecede göklere yükselen bağırışlar Thrall'ın yüre-ğini neşeye doldurdu.

"Eğer tahmin ettiğim havadisleri getirdiysen senin o gü-zel kelleni gövdenden ayırmak niyetindeyim," diye karşısın-daki talihsiz ulağa homurdandı Blackmoore. Adamın üstünde iskân bölgelerinden birinin atlılarından olduğunu belli eden bir göğüs kemeri vardı.

Ulağın yüzü biraz sararmış görünüyordu. "O zaman bel-ki de hiç konuşmasam daha iyi olur," diye karşılık verdi.

Blackmoore'un hemen sağında onu çağırıp duruyormuş gibi bekleyen bir şişe vardı. Avuçları terlemeye başlasa da şi-şenin söylediği şarkıyı görmezden geldi.

"Dur da tahmin edeyim. Iskân bölgelerinden birinde yeni bir ayaklanma baş gösterdi. Bütün orklar kaçtı. Kimse nerede olduklarını bilmiyor."

"Lord Blackmoore..." diye kekeledi genç ulak. "... Sözleri-nizi onaylarsam yine kellemi uçuracak mısınız?"

Blackmoore'un içinde öyle keskin bir öfke patladı ki ne-redeyse canı yanmıştı. Bu hararetti duygunun da ötesinde de-rin, kasvetli 'bir çaresizlik hissi vardı. Neler oluyordu? Bu sü-rü, bu ork kılığındaki koyunlar, nasıl olurdu da onları tutsak edenleri devirecek kadar kendilerini toplayabilirlerdi? Bu, ne-reden geldiği belli olmayan, tepeden tırnağa silahlı ve yirmi yıl öncesindeki kadar öfke ve kinle dolu orklar kimdi? Kokuş-muş ruhuna lanetler olasıca Kıyametçekici'nin saklandığı yer-den çıktığı ve bu baskınları yönettiği söylentileri dolaşıyordu. Nöbetçilerden biri bu piç kurusunun giydiği meşhur siyah plaka zırhı gördüğüne yemin etmişti.

"Kellen sende kalabilir," dedi Blackmoore. Kolunu uzatsa ulaşabileceği kadar yakınında duran şişenin varlığını şiddetle hissediyordu. "Ama sadece komutanlarına bir haber iletmen için."

"Efendim, dahası da var," dedi ulak, acınacak bir halde.

"Blackmoore kan çanağına dönmüş gözlerini dikkatle ona dikti. "Bundan daha fazla ne olabilir ki?"

"Bu kez öncüleri tam olarak tanımlandı. O..."

"Biliyorum; Kıyametçekici. Söylentileri duydum."

"Hayır, lordum." Ulak yutkundu. Blackmoore, gencin al-nında biriken terleri açıkça görebiliyordu. "Bu isyanların li-deri... Thrall, lordum."

Blackmoore kanın yüzünden çekildiğini hissetti. "Sen kah-rolası bir yalancısın, evlat," dedi yumuşak bir sesle. "Ya da en azından öyle olduğunu söyleyen iyi edersin."

"Hayır, lordum, maalesef söylediklerim doğru. Efendim onunla yakın dövüşe girdiğini ve Thrall'ı gladyatör dövüşle-rinden hatırladığını söyledi."

"Böyle palavralar attığı için efendinin dilini keseceğim!" diye böğürdü Blackmoore.

"Ne yazık ki, efendim, onun diline ulaşmanız için yeri iki metre kazmanız gerekecek," dedi ulak. "Savaştan sadece bir saat sonra öldü."

Bu yeni haberle yıkılan Blackmoore koltuğuna çöktü ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Çabucak bir şeyler içse iyi

gelirdi ama milletin içinde fazlaca içtiğinin farkındaydı. Fısıldananları duymaya başlamıştı: sarhoş ahmak... burada yetkili olan kim...

Hayır. Dudaklarını yaladı. Ben Aedelas Blackmoore'um; Dumholde Lordu, iskân bölgeleri komutanı... O yeşil derili, siyah kanlı ucubeyi ben eğittim, onu zekâmla alt edebilmeliyim... Kutsal Işık adına, şu ellerin tit-remesini geçirmek için sadece bir içki lazım...

İçti garip bir iftihar hissiyle hareketlendi. En başından be-ri Thrall'ın içindeki güç konusunda haklıydı. Onun özel ol-duğunu, sadece sıradan bir ork olmadığını biliyordu. Keşke Thrall, Blackmoore'un kendisine sunduğu fırsatlara burun kıvrmasaydı! Şu anda bile İttifak'a karşı bir saldırıyı yönetiyor olabilirlerdi. Her emrine itaat edecek, sadık bir ork toplulu-ğunun başında Blackmoore olacaktı. Sersem Thrall... Çok kı-sa bir an için Blackmoore'un zihni Thrall'ı son kez dövüşü-ne geri gitti. Belki bu biraz fazla kaçmıştı.

Ancak itaatsiz bir orka hak ettiği dersi verdi diye kendini suçlu hissedecek değildi. Thrall o hırıldaayan,

pis kokulu, de-ğersiz haydutlarla birleşmek için, kendisine sunulan şansı tepmişti. Düştüğü çukurda çürümesi en iyisiydi.

Dikkati titremekte olan ulağa geri dönen Blackmoore ken-dini zorlayarak yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. Karşısındaki adam rahatlayıp kararsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Blackmoore titreyen eliyle uzanıp bir tüy aldı ve onu mürek-be batırıp bir mesaj yazmaya başladı. Fazla mürekkebi em-mesi için toza buladığı mesajı kuruması için kısa bir süre bekletti. Sonra üç kez katladığı notun üstüne sıcak balmumu damlatıp mührünü bastı.

Onu ulağa uzatıp: "Bunu efendine götür," dedi. "Kellene de iyi bak genç adam."

Talihine hâlâ inanamadığı belli olan ulak yerlere kadar eğilip hızla uzaklaştı. Muhtemelen Blackmoore fikrini de-ğiş-tirmeden oradan gitmek istiyordu. Yalnız kalınca Blackmoore şişeye uzandı, mantarını çıkardı ve uzun uzun, kana kana iç-ti. Şişeyi dudaklarından çektiğinde içki siyah giysisine damla-dı. Blackmoore lekeyi umursamaz bir tavırla sildi. Uşakların işi neydi sanki.

"Tammis!" diye bağırdı. Kapı hemen açıldı ve uşak başı-nı içeri uzattı.

"Buyurun, efendim?"

"Git Langston'u bul." Blackmoore gülümsedi. "Ona hal-letmesi için bir vazife vereceğim."

on altı

T

hrall üç kampa sızmayı ve oradaki orkları serbest bı-rakmayı başarmıştı. Elbette ilk başarısından sonra is-kân bölgelerindeki güvenlik önlemleri artırılmıştı. Yi-ne de vurdumduymazlık had safhadaydı ve Thrall'ı 'yakala-yan' adamların orkun başlarına dert açmasını bekler gibi bir halleri yoktu.

Ancak üçüncü çatışmada onu tanımışlardı. İnsanları gafil avlama şansları yok olmuştu. Cehennem çığlığı ve Kıyametçekici'yle yapılan bir görüşmenin ardından Thrall'ın sıradan bir mahkûm rolü yapmasının artık çok riskli olduğuna karar ve-rilmişti. .

"Bizi harekete geçiren senin tutkundu, dostum. Kendini böyle tehlikeye atmaya devam edemezsin," dedi Cehennem -çığlığı. Gözlerinde, şimdi Thrall'ın ibislere özgü cehennem alevleri olduğunu bildiği parıltılar vardı.

"Hatlarımızın gerisinde güven içinde oturup ben boş boş beklerken diğ-er herkesin tehlikeye yüzleşmesine izin vere-mem," diye karşılık verdi Thrall.

"Senden bunu istemiyoruz," dedi Kıyametçekici. "Ama kullandığımız taktik artık çok tehlikeli."

"İnsanlar konuşuyor," dedi Thrall. Antrenman zamanla-rında duymuş olduğu bütün o söylenti ve hikayeleri anımsa-dı. İnsan öğrenciler Thrall'ın söylenenleri anlayamayacak ka-dar aptal olduğunu düşünerek onun yanında her şeyi rahatça konuşmuşlardı. Bu düşünce hâlâ içini acıtsa da edindiği bil-giler işine yaramıştı. "Hapisteki orklar ister istemez diğ-er iskân bölgelerinin nasıl özgür kılındığına kulak misafiri olacak-lardır. Dinleme zahmetine girmeseler bile bir şeyler dönmek-te olduğunu bileceklerdir. Ben orada olup onlara samanlık öğretisinden bahsetmesem bile mesajımızın bir şekilde onla-ra ulaşabileceğini umabiliriz. Önlerindeki engeller temizlen-dikten sonra özgürlüklerine ulaşmak için kendi yollarını bu-lacaklarını umut edelim."

Ve öyle de oldu. Dördüncü kamp silahlı nöbetçilerle kay-nıyordu ama elementler Thrall çağırıldığında ona yardıma gel-meye devam etti. Bu, davasının doğru ve adil olduğuna onu daha çok ikna etti. Aksi takdirde Ruhlar yardımlarını mutla-ka esirgerlerdi. Surları yıkıp nöbetçilerle çarpışmak daha zor-laşmıştı ve Kıyametçekici'nin en sağlam savaşçılarının çoğu hayatını kaybetmişti ama o soğuk surların ardında tutulan orklar onlara istekli bir şekilde karşılık vermiş, Kıyametçekici ve adamları onları karşılamaya hazırlanırken, açılan gedikten dışarı neredeyse taşmışlardı.

Yeni Güruh neredeyse her geçen gün büyüyordu. Avlan-mak yılın bu zamanında kolay olduğundan Kıyametçekici'nin takipçileri aç kalmıyorlardı. Thrall küçük bir grubun kendi başlarına karar alıp uzaktaki bir kasabaya saldırdığını öğren-diğinde sinirlenmişti. Özellikle de birçok silahsız insanın öl-dürüldüğünü duyunca...

Bu amaçlarından sapan girişimin liderinin kim olduğunu öğrenip o gece grubun kaldığı kamp yerine gitti ve afallayan orku yakalayıp sertçe yere çarptı.

"Biz insan kasabı değiliz!" diye haykırdı Thrall. "Bizler tutsak edilmiş olan kardeşlerimizi kurtarmak için dövüşüyo-ruz! Düşmanlarımız silahlı askerler; süt sağan kızlarla çocuk-lar değil!"

Ork itiraz edecek oldu ama Thrall ona elinin tersiyle hid-detle vurdu. Orkun başı yana devrildi ve ağzından kanlar dö-küldü.

"Orman geyiklerle ve yabani tavşanlarla dolu! Özgür kıldığımız her kamp bize yiyecek sağlıyor! Sırf keyfimiz istiyor diye bize zararı dokunmayan insanlara dehşet saçmanın âle-mi yok. Nerede, kime karşı dövüşmenizi söylersen orada, onunla dövüşeceksiniz. Eğer bir daha bir orkun silahsız bir insana zararı dokunursa onu affetmem. Anlaşıldı mı?"

Ork başını salladı. Ateşin etrafında toplanmış olan herkes kocaman açılmış gözlerle Thrall'a bakıp başlarını salladılar.

Thrall biraz gevşemişti. "Böyle davranışlar, halkımız için hiçbir sevgi beslemeyen savaş-büyücülerinin yönettiği eski Güruh'a özgüdür. Bizi iskân bölgelerine tıkan, bu kadar aç-gözlülükle beslenmiş olduğumuz iblis enerjisinin yokluğuyla oluşan cansızlığa sebep olan işte budur. Bizlerin kendimizden başkasına ait olmasını istemiyorum. Bu yol, bizi neredeyse yok ediyordu. Özgür olacağız, bu konuda sakın kuşkuya düş-meyin. Ama aslında olduğumuz gibi olmak için özgür olaca-ğız. Aslında biz sadece insanları katletmek için var olan bir ırk olmaktan çok öteyiz. Eski yöntemler geride kaldı. Artık mağrur savaşçılar gibi dövüşüyoruz, ayırım yapmadan öldü-ren katiller gibi değil. Çocukları öldürmek şerefli bir iş değil-dir."

Arkasına dönüp oradan ayrıldı. Ardında şaşkınlık dolu bir sessizlik bırakmıştı. Karanlığın içinden gürültülü bir kahkaha-nın yükseldiğini duydu ve o tarafa döndüğünde Kıyametçekici'ni gördü. "Zor olan yolda yürüyorsun," dedi yüce Savaş Şefi. "Öldürmek onların kanında var."

"Buna inanmıyorum," dedi Thrall. "Bence bizler soylu sa-vaşçılardık ve yozlaş arak suikastçılara

dönüştük. İpleri, iblis-lerin ve bize ihanet etmiş olan kendi ırkımızın üyelerinin elinde olan kuklalar olduk."

Bu... tehlikeli bir dans, ' diye duyuldu Cehennemçiğliği'nin sesi. O kadar kısıp ve zayıf çıkmıştı ki Thrall onu zor-lukla tanıyabilmiş ti. "Böyle kullanılmak. Verdikleri güç... en tatlı bal, en sulu et gibi. O kuyunun suyundan hiç içmemiş olduğun için şanslısın, Thrall. Sonradan onsuz kalmak nere-deyse... dayanılmaz." Cehennemçiğliği omuz silkti.

Thrall elini onun omzuna attı. "Ama yine de sen buna da-yandın, cesur ork," dedi. "Seninkinin yanında benim cesare-tim hiç kalır."

Cehennemçiğliği'nin kızıl gözleri karanlıkta parıldadı ve Thrall onların cehennem kırmızısı ışıltılarında orkun gülümsemekte olduğunu gördü.

Kıyametçekici, Cehennemçiğliği ve Thrall'ın liderliğindeki yeni Güruh sabahın karanlık ilk saatlerinde beşinci iskân böl-gesini kuşatmıştı.

Keşif kolu dönmüştü. "Nöbetçiler tetikte," dediler Kıyametçekici'ne. "Surlardaki asker sayısı her zamankinin iki ka-tma çıkarılmış. Zayıf gözleri görebilsin diye bir sürü ateş yak-mışlar."

"Bir de dolunayların ışığı var," dedi Kıyametçekici, bakışlarını biri gümüş, biri mavi ve yeşil renklerdeki parlak yuvar-laklara kaldırarak. "Beyaz Leydi ve Mavi Çocuk bu gece bi-zim yanımızda değil."

"İki hafta daha bekleyemeyiz," dedi Cehennemçiğliği. "Güruh haklı davası için savaşmaya can atıyor ve bizim de onlar hâlâ iblis uyuşukluğuna direnecek kadar güçlüyken sal-dırmamız lazım."

Kıyametçekici hâlâ endişeli görünse de başını salladı. İzci-lere dönüp: "Bir saldırı beklediklerine dair herhangi bir işa-ret var mı?" diye sordu. Thrall bir gün gelip şanslarının tü-keneceğini biliyordu. Iskân bölgelerini seçerken belli bir sıra

izlememeye dikkat ediyorlardı. Böylece insanların, onların bir sonraki saldıracakları yeri tahmin edip pusuda beklemelerini engelliyorlardı ama Thrall Blackmoore'u tanıyordu ve bir gün her nasılsa bir karşılaşmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Blackmoore'la sonunda adil bir dövüşte karşı karşıya gel-me düşüncesi içini hevesle doldursa da bunun ordular için ne demek olacağını biliyordu. Onların iyiliği için bu gecenin o gece olmamasını umdu.

Keşif kolundakiler başlarını olumluca salladılar.

"O zaman inelim," dedi Kıyametçekici. Yeşil dalga, tam bir sessizlik içinde tepeden aşağı, kampa doğru inmeye baş-ladı.

Neredeyse varmışlardı ki kapılar hızla açıldı ve düzineler-ce zırhlı süvari insan saldırıya geçti. Kırmızı ve altın renkli sancaktaki siyah doğanı gören Thrall hem korktuğu, hem de beklediği günün sonunda geldiğini anladı.

Cehennemçiğliği'nin savaş narası, neredeyse insanların çığlıklarını ve onların atlarının toynak seslerini boğarak boş-luğu yarıdı. Düşmanın gücü karşısında cesareti kırılacağına Güruh sanki yeniden canlanmış, düşmana kafa tutmaya istek-li görünüyordu.

Thrall başını geriye atıp kendi savaş narasını attı. Mesafe Thrall'ın yıldırım ya da deprem gibi büyük güçleri çağırma-yacağı kadar yakındı ama yardım isteyebileceği başkaları da vardı. Çatışmanın içine dalmak ve yakın dövüşe girmek için inanılmaz bir arzu duysa da geride kaldı. Dengeyi orkların le-hine çevirdikten sonra bunun için yeterli zamanı olacaktı.

Gözlerini kapayıp ayaklarını yere sıkı sıkı bastı ve Valisi Doğanın Ruhunu çağırdı. Zihnindeki gözle büyük, beyaz bir at görüyordu, bütün atların Ruhu. Thrall ricasını ilettili.

İnsanlar yavrularını bizi öldürmek için kullanıyor. Onlar da tehlikedeler. Eğer atlar binicilerini üstlerinden atarlarsa güvenli bir yere gitmek için serbest kalacaklar. Onlardan bunu yapmalarını isteyecek misin?

Büyük at düşündü. Bu yavrularım dövüşmek için eğitilmiş. Onlar kılıçlardan ve mızraklardan korkmuyorlar.

Ama bugün ölmelerine gerek yok. Biz sadece halkımızdan olanları özgür-lüklerine kavuşturmaya çalışıyoruz. Bu haklı bir dava ve onların ölmesine değecek bir şey değil.

Büyük at Ruhu tekrar Thrall'ın sözlerini düşündü. Sonun-da kocaman, beyaz kafasını olumlu bir şekilde salladı.

Birden, bütün atlar ya dönüp üstlerindeki şaşkın ve sinir-li askerlerle birlikte dörtlüye uzaklaşmaya başlayarak ya da şa-ha kalkıp binicilerini üstlerinden atarak savaş meydanının da-ha da karışmasına neden oldular. Askerler atlarının üstünde kalmaya çabaladı ama bunu başarmaları mümkün değildi.

İşte şimdi Toprağın Ruhundan istekte bulunmanın zama-nı gelmişti. Thrall'ın gözünde iskân bölgesinin çevresindeki ağaçların köklerinin uza-yıp büyüyerek topraktan fırlayışı can-landı. Bize barınak olan ağaçlar... Şimdi bana yardım edecek misiniz?

Evet, diye duyuldu zihnine dolan cevap. Thrall gözlerini açıp olan biteni görmeye çabaladı. Üstün gece görüşüyle bi-le neler olduğunu seçebilmek zordu ama zorlansa da olanla-rı çözebildi.

Kamp surlarının hemen dışındaki sert topraktan kökler fır-lamıştı. Yerden fıkkırıp atlarından düşmüş olan adamları kav-ramışlardı. Solgun uzantıları insanları, hemen hemen ağların tutsak alman orkları sardığı kadar sıkı bir şekilde sarmıştı. Thrall'ın onayladığı gibi, orklar yere düşüp aciz bir şekilde yatan insanları öldürmüyorlardı. Bunun yerine diğer hedefle-re yöneliyor, içerilere doğru akın ediyor ve tutsak edilmiş soydaşlarını arıyorlardı.

Piyadelerden oluşan ikinci bir düşman dalgası hücumla kalktı. Ağaçlar köklerini ikinci defa uzatmadılar, sağlayacakla-rı bütün yardımı sağlamışlardı. Thrall, duyduğu hayal kırık-lığına rağmen onlara teşekkür etti ve bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermek için zihnini zorladı.

Bir şaman olarak elinden gelen her şeyi yaptığına karar verdi. Şimdi bir savaşçı gibi davranmanın zamanı gelmişti. Cehennemçiğliği'nin armağanı olan devasa, geniş kılıcını kav-rayan Thrall, kardeşlerine yardım etmek üzere tepeden aşağı hücum etti.

Lord Karramyn Langston hayatı boyunca bundan daha faz-la korktuğunu hatırlamıyordu.

İnsanoğluyla orklar arasındaki son savaşta çarpışmaya ka-tılmak için çok genç olduğundan, kahramanı olan Lord Blackmoore'un bu konuda anlattığı her şeyi can kulağıyla dinlemişti. Blackmoore'un anlattıklarından bunun, Durnholde'nin çevresindeki ıslah edilip ağaçlandırılmış topraklarda avlanmaktan (duyulan daha büyük heyecan dışında) farksız olduğu anlaşıyordu. Blackmoore kulak tırmalayan feryat

ve iniltilerden; leş gibi kan, sidik, dışkı ve ork kokularından; in-sanın gözünün içine bir anda dolan binlerce görüntüden hiç bahsetmemiştii. Hayır, orklarla yapılan savaşlar heyecan veri-ci bir eğlence gibi tarif edilmişti ona; insana yatağı, şarabı ve işveli kadınların arkadaşlığını hatırlatan bir şey gibi...

Düşmanı gafil avlama şansı onlardaydı. Yeşil canavarları bekliyorlardı. Neler olmuştu böyle? Neden, iyi eğitilmiş at-ların her biri kaçmış ya da binicisini üstünden atmıştı? Na-sıl bir uğursuz büyü topraktan solgun kolların çıkıp düşen zavallıları sarmasını sağlamıştı? Bu korkunç beyaz kurtlar ne-reden geliyorlardı ve kime saldıracaklarını nereden biliyor-lardı?

Langston bu soruların hiçbirine cevap bulamıyordu. Söz-de, birliğinin başındaydı ama askerler üzerinde kontrole ben-zer bir şeyi vardıysa bile o tüyler ürpertici dallar yerden çık-maya başladıktan sonra o da dağılıp gitmişti. Şimdi sadece saf bir panik, kılıçların kalkanlara ya da ete çarptığında çıkardığı sesler ve ölenlerin çığlıkları vardı.

Kendisi de kiminle dövüştüğünü bilmiyordu. Her yer gö-remeyeceği kadar karanlıktı ve o da kılıcını körlemesine sa-vuruyor, her delice hamlede inleyerek ağlıyordu. Langston'un kılıcı bazen eti buluyor ama çoğunlukla sadece hava-yı yardığı duyuluyordu. Saf bir dehşetin yarattığı enerjiyle hareket ediyordu. İçinde, derinlerde bir yerde, silahı hâlâ sa-vuruyor olmasına kendi kendine hayret ediyordu.

Kalkanına inen güçlü ve sağlam bir darbe kolundan dişle-rine kadar sarsılmasına neden oldu. Her nasılsa, muazzam boyutlarda ve olağanüstü güçlü bir yaratığın saldırısı karşısın-da kalkanını havada tutabilmişti. Bir anlık bir sürede Langs-ton'un gözleri saldırganın gözleriyle buluştu ve adamın ağız şaşkınlıkla açılıverdi.

"Thrall!" diye haykırdı.

Orkun gözleri karşısındaki tanıyınca kocaman açıldı, son-ra da öfkeyle kısıldı. Langston devasa bir yumruğun havaya kalktığını gördü ve sonra her şey yok oldu.

Thrall, Langston'un adamlarının yaşamlarını umursamıyordu. Onlar kendisiyle tutsak orkların özgürlüğü arasında duruyorlardı. Adil bir savaşa girmişlerdi ve ölürlerse bu on-ların yazgısı demektii. Amâ Thrall, Langston'un sağ kalmasını istiyordu.

Blackmoore'un küçük gölgesi Langston'un pek konuşma-dığını, Blackmoore'a dalkavuk bir ifadeyle, Thrall'a ise iğre-nerek ve küçümseyerek baktığını hatırlıyordu. Ancak Thrall, düşmanına bu zayıf iradeli, sefil adamdan daha yakın birinin olmadığını biliyordu. Bunu hak etmese de Thrall, Langs-ton'un bu savaştan sağ çıkmasını sağlayacaktı.

Baygın yüzbaşısı sırtına vuran ork, sürmekte olan savaşın boğucu dalgalanışı içinde kendine geri dönüş yolu açıyordu. Hızla ormanın koruyucu bağrına vardığında Langston'u yere, kadim bir meşe ağacının dibine sanki bir patates çuvalı atıyor-muş gibi attı. Adamın ellerini kendi göğüs kemeriyle bağladı.

Ben gelene kadar ona göz kulak ol, dedi yaşlı meşeye. Cevaben, de-vasa kökler yerlerinden kalkıp Langston'un yüzükoyun yatan vücuduna pek de nazık sayılmayacak bir şekilde sarıldılar.

Thrall arkasına dönüp savaş mahalline koşarak geri döndü. Genelde kurtarma harekâtları şaşırtıcı bir çabuklukla sona ererdi ama bu kez öyle olmamıştı. Thrall yandaşlarının yanı-na döndüğünde savaş devam ediyordu ve sanki sonsuza dek sürecek gibi bir hali vardı ama esir orklar özgürlüklerine ulaşmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Bir ara Thrall insanları yararak ilerledi ve iskân bölgesini araştırmaya başladı. Hâlâ bir köşede sinip beklemekte olan birkaç ork gördü. Önce ondan korkup oldukları yerde iyice büzüldüler. Savaşın hararetiyle, kanı kaynayan Thrall'ın onlarla güzel gü-zel konuşabilmesi pek mümkün olmuyordu. Yine de her bir grubu kendisiyle gelmeye, özgürlük için gözü dönmüş bir şekilde ileri atılmaya ve dövüşmekte olan savaşçı kümelerini aşmaya ikna edebildi.

Sonunda içerideki bütün orkların kaçtığından emin olun-ca yeniden arbedenin yoğunluğuna geri döndü. Etrafına bakınca Cehennemçılığı'nı bir iblisin gücü ve arzusuyla sa-vaştığını gördü. Peki ama Kıyametçekici neredeydi? Genelde karizmatik Savaş Şefi bu zamanlarda, orkların bir araya gel-mesi, yarallılara bakılması ve bir sonraki saldırının planlanma-sı için geri çekilme çağrısı yapardı.

Bu kanlı bir çarpışmaydı. Hem kadın, hem erkek, birçok asker kardeşi ölmüşü ya da ölmekteydi. Thrall komutanın ikinci adamı olarak çağrı yapma işini üstlendi: "Geri çekilin! Geri çekilin!"

Kana susamışlık içinde kendini kaybeden birçoğu onu duymadı. Thrall savaşçıdan savaşçıya koşup saldırıları durdu-rarak hiçbir orkun duymayı sevmeydiği ama varlıklarının de-vamı için yapılması mecburi, hatta hayatı olan sözcükleri haykırdı: "Geri çekilin! Geri çekilin!"

Sonunda çığlıkları, savaşma arzusunun orkların gözleri-nin önüne yığıdığı sisi aşabilmişti. Son birkaç darbeden son-ra orklar dönüp planlı bir şekilde iskân bölgesinin sınırlarından dışarı çıkmaya başladılar. İnsan şövalyelerinin çoğu, ki şövalye oldukları kesinlikle belliydi, onları takip etti. Thrall dışarıda bekleyip haykırdı: "Yürüyün, yürüyün!" Orklar insanlardan daha iri, daha güçlü ve daha hızlıydı. Son ork da tepeye, özgürlüğe doğru hızla çıkmaya başladığında Thrall çabucak döndü, ayaklarını kanla karışık sert topraktan oluşan pis kokulu çamura sıkı sıkı basıp Toprağın Ruhuna seslendi.

Toprak karşılık verdi. İskân bölgesinin altındaki toprak sarsılmaya başladı ve merkezden çevreye küçük şok dalgaları yayıldı. Thrall'ın gözleri önünde toprak kırılıp kabardı, kam-pı çevreleyen haşmetli taş surlar dağılıp küçük parçalar halin-de düştü. Çığlıklar Thrall'ın kulağına hücum etti. Bunlar sa-vaş naraları ya da coşkulu bağırışlar değil, saf bir dehşeti yan-sıtan çığlıklardı. İçine dolan ani bir acıma hissine karşı ken-dini toparladı. Bu şövalyeler Blackmoore'un buyruğuyla gel-mişti. Kesinlikle mümkün olduğunca orku katletmekle görev-lendirilmişlerdi. Öldürmediklerini tutsak edip Thrall'ı köle hayatına geri götürmek için yakalamak da aldıkları emirler içinde olmalıydı. Bu emirleri yerine getirmeyi seçmişlerdi ve bunu hayatlarıyla ödemişlerdi.

Toprak eğrilip büküldü. Çığlıklar, çökmekte olan binaların ve dağılmakta olan taşların korkunç küreyişi altında boğul-du. Sonra, neredeyse başladığı kadar hızlı bir »şekilde, gürül-tüler kesildi.

Thrall durup bir zamanlar halkının esir edildiği bir kamp olan taş yığının-a baktı. Yıkıntıların altından bir iki zor duyu-lan inilti geliyordu ama Thrall yüreğini katılaştırdı. Kendi ka-nından olanlar yaralanmış ve iniliyordu. Ork onlarla ilgilen-cekti.

Bir an gözlerini kapayıp Toprağ-a şükranlarını sunduktan sonra dönüp halkının toplanmakta olduğu yere doğru aceleyle ilerledi.

Bu an her seferinde kargaşa içinde olurdu ama durum Thrall'a bu kez her zamankinden de az düzenli

görüldü. Te-peyi koşarak çıkarken Cehennem çılgılığı da onun yanma var-mak için koşturuyordu.

"Kıyametçekici..." dedi güçlükle anlaşılan bir sesle Cehennem çılgılığı. "Acele etsen iyi olur."

Thrall'ın kalbi yerinden oynayacak gibi oldu. Kıyametçe-kici olmamalıydı. O kesinlikle tehlikede olamazdı... Araların-da anlamsızca konuşmakta olan yoğun bir ork kümesini ya-rarak Cehennem çılgılığı'nın peşinden gitti. Vardıkları yerde Kıyametçekici bir ağacın dibine yanlamasına yaslanmış halde yatmaktaydı.

Thrall dehşetle inledi. Kıyametçekici'nin enli sırtından kı-rık bir mızrağın yarım metreden uzun bir bölümü çıkmak-taydı. Thrall gördüğü manzara karşısında bir an donakalmış halde bakarken Kıyametçekici'nin iki kişisel yardımcısı yuvar-lak hatlı göğüs zırhını çıkarmak için çabalıyordu. Şimdi Thrall, ağır zırhı destekleyen siyah iç giysisinden çıkan mız-rağın kırmızıya boyanmış, parıltılı ucunu görebiliyordu. Si-lah Kıyametçekici'ne öylesine bir kuvvetle saplanmıştı ki vü-cudunu baştan başa delip geçmiş, siyah plakayı tamamen yar-mış ve göğüs zırhını içten dışa doğru bük-müştü.

Drek'Thar, Kıyametçekici'nin yanma diz çökmüştü. Yaşlı şaman kör gözlerini Thrall'a doğru çevirdi. Başını yavaşça iki yana sallayıp ayağa kalktı ve geriye doğru birkaç adım attı.

Thrall'ın kulaklarında kan öylesine kükreyerek akıyordu ki ork, kudretli savaşçının onun adım seslendiğini güçlükle du-yabildi. Yaşadığı şoktan sendeleyeyen Thrall, Kıyametçekici'ne yaklaştı ve onun yanında diz çöktü.

Bu namertçe bir darbeydi, ' dedi güçlükle Kıyametçekici. Ağzından bir damla kan süzül-dü. "Arkadan saldırdılar."

"Lordum," dedi perişan bir sesle Thrall. Kıyametçekici eliyle onu susturdu.

"Yardıma ihtiyacım var, Thrall. İki şey için. Başladığımız işi devam ettirmelisin. Bir zamanlar Güruh'u ben yönettim. Bunu tekrar yapmak benim kaderim değil." Ürpererek yüzü-nü buruşturdu, sonra devam etti: "Savaş Şefi unvanı senin-dir, Durotan oğlu Thrall. Benim zırhımı giyecek, benim çe-kicimi taşıyacaksın."

Kıyametçekici, Thrall'a uzandı ve Thrall onun zırhlar için-deki kanlı elini kendi eliyle kavradı. "Ne yapacağını biliyor-sun. Onlar artık sana emanet. Bundan daha iyi bir... halef bu-lamazdım. Baban seninle gurur duyardı... Bana yardım et..."

Thrall titreyen elleriyle, Orgrim Kıyametçekici'yle özdeş-leşmiş olan zırhı parça- parça çıkarmaya çalışan iki genç orka yardım etmek için döndü. Ancak halen Orgrim'in sırtından dışarı uzanan mızrak, zırhın geri kalanının çıkarılmasına izin vermiyordu.

"İkincisi de bu," diye hırladı Kıyametçekici. Yerdeki kah-ramanın başına küçük bir kalabalık toplanmıştı ve her an da-ha da fazlası gelmekteydi. "Bir namerdin saldınsıyla ölmem yeterince utanç verici," dedi. "Bu insan kallesliği parçası hâ-lâ vücudumdayken ölmeyeceğim." Elini mızrağın sivri ucuna uzattı. Parmakları hafifçe kıpırdandı, sonra eli aşağı düştü. "Kendim çekip çıkarmayı denedim ama yeterince gücüm yok... Acele et, Thrall. Bunu benim için yap."

Thrall göğsünün görünmez bir el tarafından sıkılıyormuş gibi daraldığını hissetti. Başıyla onayladı. Akıl hocası ve dos-tu olan adama vermek zorunda olduğu acıya katlanmak için duygularına gem vurdu ve zırhı parmaklarıyla silahın ucunu kavrayıp Kıyametçekici'nin etine bastırdı.

Kıyametçekici hem acı hem de öfkeyle haykırdı. "Çek!" diye bağırdı.

Thrall gözlerini kapayıp çekti. Kana bulanmış silah gövde-si birkaç santim geldi. Kıyametçekici'nin çıkardığı ses Thrall'ın neredeyse bütün cesaretini kırdı.

"Tekrar!" diye haykırdı kudretli savaşçı. Thrall derin bir nefes alıp çekti. Bu kez bütün gövdeyi çıkarmaya kararlıydı. Silah birden serbest kalınca ork geriye doğru sendeledi.

Şimdi siyah-kırmızı kan Kıyametçekici'nin karındaki ölümcül delikten fişkırıyordu. Thrall'ın yanında durmakta olan Cehennem çılgılığı ona doğru fısıldadı: "Nasıl olduğunu gördüm. Sen, atların sahiplerini terk etmesini sağlamadan ön-ceydi. Tek başına, hepsi at üstünde olan sekizine karşı sava-şıyordu. Hayatımda gördüğümü en yiğitçe şeydi."

Thrall sessizce başını salladı, sonra da Kıyametçekici'nin yanında diz çöktü. "Büyük lider," diye sadece Kıyametçeki-ci'nin duyabileceği şekilde fısıldadı Thrall. "Korkuyorum. Se-nin zırhını giyip senin silahını kullanmayı hak etmiyorum."

"Nefes alan hiç kimse bunu senden daha fazla hak etmi-yor," dedi Kıyametçekici, güçlükle duyulan, boğuk bir sesle. "Onları... zafere... ve barışa... taşıyacaksın..."

Gözleri kapanan Kıyametçekici öne, Thrall'a doğru devril-di. Thrall onu yakaladı ve bir süre ona sarılarak durdu. Om-zunda bir el hissetti. Bu, bir elini Thrall'ın koluna atıp onun kalkmasına yardım eden Drek'Thar'dı.

"Seni izliyorlar," dedi Drek'Thar Thrall'a, çok kısık bir sesle konuşarak. "Cesaretlerini kaybetmemeliler. Zırhı bir an önce giymeli ve artık yeni bir şefleri olduğunu 'göstermeli-sin."

"Efendim," dedi Drek'Thar'ın sözlerine kulak misafiri olan orklardan biri. "Zırh..." Yutkundu. "Delinen plakanın... değiştirilmesi gerekecek."

"Hayır, değiştirilmeyecek" dedi Thrall. "Bir sonraki sava-

şa kadar onu çekicininle tekrar şekerle sokacaksın ama plakayı saklayacağım. Halkını özgürlüğe kavuşturmak için canını ve-ren Orgrim Kıyametçekici'nin anısına saklayacağım."

Ayağa kalkıp zırhı üstüne giydirmelerine izin verdi. İçten içe acı içinde olsa da yüzünde yiğit bir ifade vardı. Toplan-mış olan kalabalık hiç ses çıkarmadan, saygıyla onu seyretti. Drek'Thar'ın öğüdü akıllıcaydı; yapılması gereken şey buydu. Thrall eğilip devasa çekici yerden aldı ve onu başının üstün-de savurdu.

"Orgrim Kıyametçekici beni Savaş Şefi ilan etti," diye ba-ğırdı. "Bu benim isteğim olan bir unvan değildi ama başka seçeneğim yok. Savaş Şefi ilan edildim ve buna riayet edece-ğim. Kim halkımızı özgürlüğe kavuşturmak için peşimden gelecek?"

Liderlerinin ölümünün acısıyla dolu, hüznü bir haykırış yükseldi ama bu aynı zamanda umudun sesiydi. Thrall elin-de Kıyametçekici'nin meşhur silahını havaya kaldırmış durur-ken, şans onlardan yana olmamasına rağmen zaferin kendile-rinin olacağına bütün kalbiyle inanıyordu.

on yedi

Thrall- içi duyduğu yasla acı içinde, öfkeyle harekete geçerek, Langston'un doğrulup oturabilmek için hiç gevşemeyen ağaç kökleriyle mücadele ettiği yere ça-buk adımlarla varmıştı.

Üstünde efsanevi siyah zırhla başına dikilip ona tepeden bakan Thrall'ı görünce Langston geriye sindi. Gözleri korku-dan fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni öldürmem gerekirdi," dedi Thrall, ters bir sesle. Gözleri önünde can veren Kıyametçekici'nin görüntüsü hâlâ zihninden gitmemişti.

Langston kırmızı ve dolgun dudaklarını yaladı. "Merha-met, Lord Thrall," diye yalvardı.

Thrall bir dizinin üstüne çöküp yüzünü.Langston'unkinin birkaç santim yakınma kadar yaklaştırdı. "Peki sen bana ne zaman merhamet gösterdin?" diye kükredi. Langston duydu-ğu sesle irkılmışti. "Ne zaman müdahale edip, 'Blackmoore, herhalde bu kadar yeter,' ya da 'Blackmoore, o elinden gele-ni yaptı,' dedin? Böyle sözcükler ne zaman dudaklarından döküldü?"

"Söylemek istedim," dedi Langston.

"Şu anda bu sözleri inanıyorsun," dedi Thrall. Tekrar dimdik doğrulmuş, tutsağına tepeden bakıyordu. "Ama hiç-bir zaman için gerçekten böyle hissetmediğine eminim. Şimdi yalanları geçelim. Hayatın benim için kıymetli... şu an için. Bilmek istediklerimi bana söylersen seni ve diğer mah-kûmları salacağım, it soyu efendine dönmene izin verece-ğim." Langston kuşkuyla görünüyordu. "Söz veriyorum," di-ye ekledi Thrall.

"Bir orkun sözünün ne değeri olabilir ki?" dedi bir an için kendini toparlayan Langston.

"Neden, senin sefil yaşamına değer, Langston. Ama seni temin ederim, senin yaşamın bu kadar bile etmez. Şimdi an-lat. Hangi iskân bölgesine saldıracağımızı nereden bildiniz? İçimizde bir casus mu var?"

Langston bir çocuk gibi surat asıyor ve cevap vermeyi red-dediyordu. Thrall aklından bir düşünce geçirdi ve ağaç kök-leri Langston'un vücudunu sıkmaya başladı. Adam inledi ve şaşkınlık içinde Thrall'a baktı.

"Evet, ağaçlar benim emirlerime itaat ediyor," dedi Thrall. "Diğer bütün elementler gibi..." Langston'un, samanların Ruhlarla olan karşılıklı ilişkisini bilmesine gerek yoktu. Bütün hâkimiyetin Thrall'da olduğunu düşünmesi daha iyiydi. "So-ruma cevap ver."

"Casus falan yok," diye hırıldadı Langston. Göğsünü saran kökten dolayı nefes olmakta zorlanıyordu. Thrall kökün gevşemesini istedi ve ağaç bu isteği yerine getirdi. "Blackmoore geriye kalan bütün iskân bölgelerine bir grup şövalye yerleş-tirdi."

"Yani nereye saldırırsak saldıralım onun adamlarıyla kar-şılaşacağız." Langston başını salladı. "Pek iyi bir kaynak kul-lanımı sayılmaz ama bu sefer işe yararmış gibi görünüyor. Ba-na söyleyebileceğin başka ne var? Blackmoore beni ele geçir-me işini sağlama almak için ne yapıyor? Kaç tabur askeri var? Yoksa bu kökün gırtlığına sarılmasını mı istersin?"

Kök Langston'un boynunu hafifçe dokundu. Adamın di-renci, taş zemine düşen bir cam küre gibi tuz buz oldu. Göz-

leri yaşlarla doldu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Thrall'ın bu manzara karşısında' midesi bulandı ama bu, Langston'un söylediklerini dikkatle dinlemesini engelleme-mişti. Şövalye rakamlardan, tarihlerden, planlardan, hatta Blackmoore'un sarhoşluğunun değerlendirmelerim etkileme-ye başladığı gerçeğinden bile bahsetti.

"Seni çaresizce geri istiyor, Thrall," diyerek burnunu çek-ti Langston. Çevresi kıpkırmızı olan gözlerini Thrall'a çevir-mişti. "Sen her şeyin anahtarıydın."

Birden dikkat kesilen Thrall: "Açıkla," diye emretti. Etra-fını saran kökler vücudundan çekilince Langston daha umutlanmıştı, hatta bildiği her şeyi anlatmaya daha bir hevesli gö-ründü.

"Her şeyin anahtarı..." diye tekrarladi. "Seni bulduğunda, seni kullanabileceğini biliyordun. İlk başta bir gladyatör olarak .ama aslında bundan çok daha fazlası için." Nemli yüzünü si-lip kaybettiği özgüvenini mümkün olduğunca geri kazanma-ya çalıştı. "Sana neden okuma öğrettiğini merak etmedin mi? Sana neden haritalar verdiğini, neden Atmaca-Tavşan oyunu ve strateji öğrettiğini merak etmedin mi?" Thrall gergin ve sabırsız bir şekilde başını salladı.

"Çünkü sonunda senin bir ordunun başına geçmeni isti-yordu. Bir ork ordusunun..."

Thrall'ın içi öfkeyle doldu. "Yalan söylüyorsun. Blackmoore neden benim düşmanlarını yönetmemi istesin?"

"Ama onlar... siz... düşman olmayacaksınız," dedi Langs-ton. "İttifak'a karşı bir ork ordusunu yönetecektin."

Thrall nefessiz kaldı. Duyduklarına inanamıyordu. Black-moore'un zalim, düzenbaz bir piç kurusu olduğunu biliyor-du ama bu... bu inanılmaz boyutlarda bir kalleşikti, hem de kendi ırkına karşı! Bu kesinlikle bir yalandı. Ancak Langston korkunç samimi görünüyordu ve Thrall ilk şoku üstünden atınca Blackmoore düşünüldüğünde bunun çok da makul bir şey olduğunu fark etmişti.

"Sen iki dünyanın da en iyisiydin," diye devam etti Langston. "Bir orkun güç, kudret ve kana susamışlığıyla, bir insa-nın zekâ ve taktik bilgisinin birleşimiydin. Orkları komuta edecektin ve onlar yenilmez olacaktı."

"Aedelas Blackmoore de artık Tuğgeneral değil... ne ola-caktı? Kral mı? Mutlak hükümdar mı? Her şeyin efendisi mi?"

Langston sinirli bir şekilde başını salladı. "Kaçtığından be-ri nasıl olduğunu hayal bile edemezsin. Hepimiz çok zor günler geçirdik."

"Zor mu?" diye hırladı Thrall. "Ben dayak yedim, tekme-lendim ve bir hiç olduğuma inandırıldım! Arenada hemen hemen her gün ölümle burun buruna geldim. Ben ve halkım kendi yaşamlarımız için savaşıyoruz. Özgürlük için dövüş-üyoruz. İşte bu, Langston, işte bu zorluktur. Bana acıdan ve zorluktan bahsetme çünkü sen bu ikisinden de bihabersin."

Langston sessizliğe bürününce Thrall yeni öğrendiklerini kafasında değerlendirdi. Bu cüretli ve gözü kara bir strateji-y-di ama aynı şekilde, bütün hatalarına rağmen Aedelas Black-moore cüretli ve gözü kara

bir adamdı. Thrall şuradan bura-dan Blackmoore ailesinin üstündeki kara damga hakkında bir şeyler öğrenmişti. Aedelas her zaman için ismindeki bu dam-gayı silmek için hevesli olmuştu ama belki de bu iz derinle-re iniyordu. Belki de bu damga kemiklerine... yüreğine kadar işlemişti.

Peki eğer Blackmoore'un nihai amacı Thrall'ın mutlak sa-dakatini kazanmaksa neden ona daha iyi davranmamıştı? Yıl-lardır aklına getirmedığı anılar zihninde dolaştı: gülmekte olan Blackmoore'la oynadığı eğlenceli bir Kedi-Fare oyunu, özellikle iyi geçmiş bir kapışmanın ardından mutfaktan gön-derilen tabak dolusu tatlılar, Thrall çok kafa karıştırıcı bir stratejik problemin üstesinden geldiğinde omzuna koyulan şefkatli bir el...

Blackmoore her zaman için Thrall'da birçok duygu uyan-dırmıştı: korku, taparcasına bir sevgi, kin, esef... Ama Thrall ilk .kez olarak Blackmoore'un birçok bakımdan acınmayı hak ettiğini fark etti. O zamanlar Thrall, Blackmoore'un neden bazen içten ve sevecen, konuşmasının bilgece ve erdemli olduğunu; bazense zalim ve nefret dolu, konuşmasının pel-tek ve anormal bir şekilde yüksek sesli olduğunu bilemiyor-du. Şimdi anlamıştı: Şişe pençelerini Blackmoore'a, bir karta-ın pençelerini tavşana sapladığı kadar sıkı bir şekilde saplamıştı. Blackmoore bir ihanet mirasını kucaklamakla onun üs-tesinden gelmek; dahi bir strateji ve dövüş uzmanı olmakla korkak ve habis bir zorba olmak arasında ikiye bölünmüş bir adamdı. Blackmoore muhtemelen Thrall'a bildiği en iyi şekil-de davranmıştı.

Thrall'ın hiddeti azaldı. Blackmoore için muazzam bir acı-ma hissi duydu ama bu his hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ iskân bölgelerini özgür kılmak ve orkların kendi mirasları olan gücü tekrar keşfetmeleri için yardım etmek amacı güdü-yordu. Blackmoore onu yolunun üstündeydi, ortadan kaldı-rılması gereken bir engeldi.

Bakışlarını tekrar Langston'a indirdiğinde kendisindeki de-ğişimi sezen adamın ona yüzünü buruşturan bir gülümse-meyle baktığını gördü.

"Sözümü tutuyorum," dedi Thrall. "Sen ve adamların ser-best kalacaksınız Buradan hemen gideceksiniz Silahsız, ye-meksiz ve atsız olarak. Takip ediliyor olacaksınız ama sizi ta-kip edeni göremeyeceksiniz. Eğer bir baskın belirtisi gösterecek ya da herhangi bir saldırı girişiminde bulunacak olursa-nız öleceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Langston başıyla onayladı. Thrall başının hızlı bir hareke-tiyle onun gidebileceğini işaret etti. Langston'un daha fazla-sına ihtiyacı yoktu. Sürünerek ayağa kalktı ve rüzgâr gibi uzaklaştı. Thrall onun ve diğer silahsız şövalyelerin karanlığın içine kaçışını seyretti. Bakışlarını kaldırıp ağaçlara baktığında önceden sezmiş olduğu baykuşun parlak gözlerle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Gece kuşu hafifçe öttü.

Eğer dileğimi kabul edersen, onları takip et, dostum. Bize karşı bir hareket planlıyorlarsa hemen geri gelip bana haber ver.

Kanatları seri bir hareketle çırpılan baykuş daldan sıçraya-rak kalktı ve kaçan adamları takip etmeye başladı. Thrall de-rin bir iç geçirdi. Şimdi, bu uzun ve kanlı gece boyunca ona destek olan içinde birikmiş enerjinin yavaş yavaş kaybolma-sıyla kendisinin de yara almış olduğunu ve yorgunluktan bit-kin düştüğünü fark etti ama bunlar daha sonra da halledile-bilecek şeylerdi. Şu anda yerine getirilmesi gereken daha önemli bir vazife vardı.

Gecenin geri kalanı cesetleri toplayıp hazırlamakla geçti ve sabah olduğunda kalın, kara dumanlar mavi gökyüzüne doğ-ru döne döne • yükseliyordu. Thrall ve Drek'Thar Ateşin Ru-hundan onu normalden daha hızlı yakmasını istediler. Böy-lece cesetlerin kül halini alması ve sonra bu küllerin uygun gördüğü şekilde dağıtması için Havanın Ruhuna verilmesi daha kısa sürecekti.

En büyük ve en şaşıla odun yığını hepsinin en soylusu için ayrılmıştı. Orgrim Kiyametçekici'nin muazzam cesedini yanacağı yığma Thrall, Cehennemçılığı ve başka iki ork an-cak taşıyabilmiş ti. Drek'Thar saygı dolu hareketlerle, Kiyamet-çekici'nin hemen hemen çıplak olan bedenini yağlarla ovmuş ve Thrall'ın duymadığı sözler mırıldanmış ti. Cesetten mis gi-bi kokular yükseliyordu. Drek'Thar, Thrall'a kendisine eşlik etmesini işaret etti ve ikisi birlikte cesede, meydan okuyan bir duruş verdiler. Ölü parmaklar katlanıp mahvolmuş bir kılıca özenle sarılmıştı. Kiyametçekici'nin ayaklarının dibine savaşta ölen başka yiğit savaşçıların cesetleri yatırılmıştı: insanların si-lahlarından sakınabilecek kadar hızlı hareket edememiş olan amansız, sadık beyaz kurtlar... Bir tanesi Kiyametçekici'nin ayaklarını dibinde, birer tane her iki yanında ve son olarak göğsünün üstünde, şeref sayılacak bir yerde, gri postlu, cesur Bilge-kulak yatıyordu. Drek'Thar eski dostunu son bir kez ha-fifçe vurarak okşadı, sonra o ve Thrall geri çekildiler.

Thrall, Drek'Thar'ın uygun bir şeyler söylemesini bekl-i-yordu ama bunun yerine Cehennem çılgılığı, Thrall'ı dürttü. Thrall kararsızca, önceki şeflerinin cesedi başında toplanmış, sessizce bekleyen kalabalığa seslendi:

"Kendi halkımla çok uzun süre beraber olmadım," diye başladı Thrall. "Ölümden sonraki yaşamın âdetlerini bilmiyo-rum. Ama şunu biliyorum: Kiyametçekici bir orkun ölebile-ceği en yiğit şekilde can verdi. Tutsak edilmiş soydaşlarını öz-gür kılmak için savaştı. Elbette bizler onu yaşarken olduğu gi-bi ölümünde de şerefleendirirken, o da bizi onaylayacaktır." Bakışlarını ölü orkun yüzüne çevirdi. "Orgrim Kiyametçeki-ci, sen babamın en iyi arkadaşıydın. Senden daha soylu bir varlıkla karşılaşmam mümkün değil. Seni bekleyen mutluluk dolu yere ve amaca doğru hızla yol al."

Sözleri bitince gözlerini kapadı ve Ateşin Ruhundan kah-ramanı almasını diledi. Ateş hemen Thrall'ın şimdiye kadar hiç şahit olmadığı bir hız ve sıcaklıkla yanmaya başladı. Ce-set yakında tamamen yanacak ve bu dünyada Orgrim Kıya-metçekici diye anılan ateşli ruhun barındığı vücut yakında yok olacaktı.

Ama temsil ettiği şey, uğrunda hayatını verdiği şey asla unutulmayacaktı.

Thrall başını geriye atıp derin bir çığlık attı. Sırayla diğer-leri de ona katılıp acılarını ve arzularını haykırdılar. Eğer ger-çekten ata ruhları diye bir şey varsa onlar da Orgrim Kıya-metçekici için yükselen yas haykırırlarının gürültüsünden et-kilenmiş olmalıydı.

Ayin sona erdiğinde Thrall, Drek'Thar'la Cehennemçılığı'nın arasına çöktü. Cehennemçılığı'nın da yaralan vardı ve

o da Thrall gibi o an için bu acıya sabırla katlanmayı seçmiş-ti. Drek'Thar'ın savaşa yakın bir yerde olması açık ve kesin bir şekilde yasaktı. Ancak yaralıları tedavi ederek sadık ve yararlı bir şekilde hizmet

etmişti. Thrall'a bir şey olsaydı Drek'Thar aralarındaki tek samandı ve kaybetme riskine gire-lemeyecek kadar değerli bir varlıktı. Yine de hâlâ bu emre si-nirlenmeyecek kadar yaşlı değildi.

"Bir sonraki iskân bölgesi hangisi, Savaş Şefim?" dedi Cehennemçılığı, saygı dolu bir sesle. Bu unvan Thrall'ın irkil-mesine neden oldu. Kıyametçekici nin öldüğü ve kendisinin artık yüzlerce orkun idaresini eline aldığı gerçeğine alışmaya çalışıyordu.

"Başka iskân bölgesi yok," dedi. "Şu an için gücümüz ye-terince büyük."

Drek'Thar'ın kaşları çatıldı. "Acı çekiyorlar," dedi.

"Evet, öyle," diye kabul etti Thrall. "Ama hepsim bir ke-rede özgür kılmak için bir planım var. Canavarı öldürmek için ellerini ve ayaklarını değil, başını kesmelisin. İskân böl-geleri sisteminin başını kesme zamanı geldi."

Gözleri ateşin ışığıyla parlıyordu. "Durnholde'ye saldı-racağız"

Ertesi sabah planını askerlere açıkladığında orklar bunu muazzam sevinç çılgınlıklarıyla karşıladı. Artık iktidar koltuğu-nu ele geçirmeye hazırdılar. Thrall ve Drek'Thar onlara yar-dım etmeye hazır olan elementlere sahipti. Orklar önceki ge-ce meydana gelmiş olan savaştan daha da canlanarak çıkmış-lardı. Ölen sayısı çok azdı. Gerçi onlardan biri içlerindeki en büyük savaşçıydı. Düşmanın çoğuysa şimdi iskân bölgesinin yerle bir olmuş kalıntılarının çevresinde ceset halinde yat-maktaydı. Etraflarında çember çizerek dönen kuzgunlar ken-dilerine çıkan ziyafetten gayet memnundu.

Daha günlerce yolları vardı ama yemek bol ve heyecanla-rı doruktaydı. Güneş tam tepeye yükseldiğinde ork Güruh'u yeni liderleri Thrall'ın önderliğinde azimle ve kararlılıkla Durnholde'ye doğru yol almaktaydı.

"Elbette ona hiçbir şey söylemedim," dedi Langston. Bir yandan da Blackmoore'un şarabını yudumluyordu. "Beni ya-kalayıp işkence etti ama emin ol dilimi tuttum. Hayranlık, du-yarak beni ve adamlarımı serbest bıraktı."

Aslında Blackmoore bundan pek kuşkuluydu ama sesini çıkarmadı. "Şu sergilediği yeteneklerden biraz daha bahset," dedi.

Akıl hocasının onayını tekrar kazanmanın mutluluğuyla Langston, vücudunu saran köklerle, emirle düşen yıldırımlar-la, sahiplerini terk eden iyi eğitilmiş atlarla ve taştan bir yapı-yı yerle bir eden toprakla ilgili şaşaalı bir hikâye anlatmaya girişti. Blackmoore geri dönen birkaç adamdan benzer şeyler duymamış olsaydı içten içe Langston'un kendisinden bile faz-la dibe vurduğunu düşünecekti.

"Doğru yoldaydım," dedi Blackmoore, düşünceli düşün-celi. Şaraptan büyük bir yudum daha aldı.

"Thrall'ı yakala-makla... Onun ne olduğunu görüyorsun; onun o mahvolmuş, yılgın yeşil derili sefillerle ne yaptığını görüyorsun."

Bu güçlü yeni Güruh'u kontrol etmeye bu kadar yaklaş-mış olduğu düşüncesi ona bedensel bir acı veriyordu. Bu dü-şüncenin hemen ardından aklına Taretha'nın görüntüsü ve onun köleye yazdığı dostane mektuplar geldi. Bu her zaman-ki gibi öfke ve garip, keskin bir acının karşımı olan bir his-sin içinde yükselmesine neden oldu. Taretha'yı kendi haline bırakmış ve mektupları bulduğunu ona asla belli etmemişti. Langston'a bile bundan bahsetmemişti ve şu anda bu akıllıca hareketi için fazlasıyla şükrediyordu. Langston'un muhteme-len bildiği her şeyi Thrall a öttüğünü tahmin ediyordu ve bu da planda bir değişikliği gerektiriyordu.

"Diğerlerinin orkların işkencesi karşısında senin kadar di-rençli duramadığından korkuyorum, dostum," dedi. Sesinde-ki alay tonunu belli etmemeye çalıştıysa da pek başarılı ola-mamıştı. Neyse ki küp gibi içmiş olan Langston bunu fark et-memiş görünüyordu. "Orkların bizim bildiğimiz her şeyi bil-diğini varsayıp ona göre hareket etmeliyiz. Thrall gibi düşün-meye çalışmalıyız. Bir sonraki hamlesi ne olacak? Nihai ama-cı ne?"

Ve de ben onu geri kazanmanın bir yolunu hangi cehennemden bulaca-ğım?

Neredeyse iki bin askerden oluşan bir orduyu yönetmek-te olsa ve fark edilmeleri hemen hemen kesindiyse de Thrall, Güruh'un ilerleyişini gizleyebilmek için elinden geleni yaptı. Topraktan, ayak izlerini saklamasını; havadan, kokularını düş-manlarını haberdar edebilecek yaratıklardan uzağa taşımasını istemişti.- Bunlar çok ufak önlemlerdi ama en ufak şeylerin bi-le yardımı dokunacaktı.

Durnholde'nin kilometrelerce güneyinde, yabani ve genel-de pek uğranılmayan ormanlık bir alanda kamp kurdular. Thrall küçük bir izci grubuyla birlikte, kalenin hemen dışın-daki belli bir ağaçlık alana doğru yola koyuldu. Cehennem-çılığı ve Drek'Thar onu vazgeçirmeye çalışmışsa da Thrall is-rar etmişti.

"Bir planım var," demişti. "İki taraftan da kan dökülme-sine gerek kalmadan amacımıza ulaşmamızı sağlayacak bir plan."

on sekiz

Dışarıda şiddetli bir tipi olduğu için kimsenin Durnholde'den çıkmasının mümkün olmadığı zamanlar dışında, Taretha en soğuk kış günlerinde bile yıldırım düşmüş ağaca uğramıştı. Ağacın karanlık derinliklerine baktığı her seferde gözleri hiçbir şeye rastlayamamıştı.

Sıcakların geri dönmüş olmasının keyfini çıkarıyorduydu da erimiş karlarla çamurlaşan toprak çizmelerine yapışıyordu. Birçok kez çamurlu toprak çizmesini ayağından çıkaracak ol-muştu ama çizmesini çıkarıp tekrar ayağına giymek, uyan-makta olan ağaçların taze kokuları, karanlığı delen gün ışık-larının oynaşması ve hem çayırlan, hem de orman zeminini aynı oranda bezeyen hayranlık uyandırıcı parlak renkler için ödenmeye hayli degecek bir bedeldi.

Thrall'ın olağanüstü başarıları Durnholde'de konuşulan tek konu olmuştu. Bu sohbetler sadece Blackmoore'un aldığı alkol miktarını artırmaya yaramıştı. Aslında bazı zamanlar bu pek de kötü bir şey sayılmazdı. Birçok kez Taretha onun ya-tak odasına sessizce girip Durnholde'nin Efendisini yerde, sandalye ya da yataкта, yakınında bir şişeyle sızmış vaziyette bulmuştu. Böyle gecelerde Taretha Foxton rahatlayarak iç ge-çirmiş, kapıyı kapamış ve kendi küçük odasında tek başına uyumuşt.

Birkaç gün önce genç Lord Langston geri dönmüş ve kü-çük çocukları korkutacak, kulağa saçma

sapan gelen hikâye-ler anlatmıştı. Ama yine de... Taretha orkların bir zamanlar sahip olduğu kadim güçlerle ilgili şeyler okumamış mıydı? Uzun zaman önce doğayla uyum içinde olan güçlerle ilgili şeyler... Taretha, Thrall'ın fazlasıyla zeki olduğunu biliyordu ve orkun bu kadim hünerleri öğrenmiş olduğunun farkına varmak onu hiç şaşırtmamıştı.

Taretha şimdi yaşlı ağaca yaklaşıyordu. Onun gövdesi-nin içine, her gün yaptığı gibi şöyle bir göz attı.

Ve nefesinin kesildiğini hissetti. Eli hızla ağzına gitti ve kalbi bayılacağından korkmasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde atmaya başladı. İşte orada, kahverengi-siyah tonlama-daki bir kovuğa onun kolyesi yerleştirilmişti. Güneş ışınları-nı yansıtarak gümüş bir işaret feneri gibi parlıyordu. Taretha titreyen parmaklarıyla uzanıp onu yakaladı ve düşürdü.

"Seni beceriksiz!" diye tısladı. Bu kez biraz daha az titre-yen eliyle onu aldı.

Bu bir tuzak olabilir. Thrall yakalanmış ve kolye ondan alınmış olabilir. Hatta kolyenin Taretha'ya ait olduğu fark edilmiş bile olabilir. Ancak Thrall birine aralarındaki anlaş-madan bahsetmedikçe onu buraya bırakması gerektiğini kim bilebilirdi ki? Taretha'nın emin olduğu bir şey vardı: Kimse Thrall'ı zorla konuşturamazdı.

Mutluluk gözyaşları gözlerine dolup yanaklarından aşağı süzülürdü. Sol eliyle bu.yaşları silerken sağ eli hâlâ zincirin ucundaki hilal şeklindeki takıyı şefkatle kavramaktaydı.

O burada, bu ağaçlıktaydı. Muhtemelen ejderha biçimli kayalıklarda saklanıyordu. Onan yardım bekliyordu. Belki de yaralıydı. Elleri kolyeye sarılan Taretha onu görünmeyecek şekilde, dikkatle elbisesinin içine yerleştirdi. Taretha'nın 'ka-yıp' kolyesini kimsenin görmemesi en iyisiydi.

Taretha orku son gördüğünden beri hiç olmadığı kadar sevinçli ve aynı zamanda onun sağlığı için endişeli bir halde Durnholde'ye geri döndü.

Gün geçmek bilmiyor gibiydi. Bu akşam yemekte balık ol-duğu için şükrediyordu. Birçok kez kötü hazırlanmış balıktan hastalandığı olmuştur. Durnholde'nin aşçıbaşısı yirmi yıl ön-ce Blackmoore'la birlikte savaşmış ve aşçılıktaki başarısından dolayı değil, hizmetlerinin bir ödülü olarak işe alınmıştı.

Elbette Blackmoore'la birlikte büyük salondaki masada yemiordu. Adam, asil arkadaşlarının karşısında bir hizmetçi kızla birlikte oturmayı aklından bile geçirmezdi. *Yatmasın* ya-tılır, evlenmeye gelince kaçılır, diye düşündü, çocukken söylediği dizeyi anımsayarak. Bu *gece* böylesi daha iyiydi.

"Biraz düşünceli görünüyorsun, hayatım," dedi kızma Tammis. Evlerindeki küçük masada bir arada oturuyorlardı. "Sen... iyi misin?"

Babasının sesinin biraz gergin çıkan tonu ve bu soru üs-tüne annesinin ona korku dolu gözlerle bakışı Taretha'nın neredeyse gülümsemesine neden olacaktı. Hamile olmasın-dan endişe etmişlerdi. Bu geceki aldatmaca için bu durum işe yarayacaktı.

"Gayet iyiyim, baba," diye adama cevap verdi, elini onun elinin üstüne koyarak. "Yalnız şu balık... Tadı size normal ge-liyor mu?"

Clannia kendi balığı iki dişli çatalıyla beyaz sosa batırdı. "Randrel'in yaptığı bir yemek için tadı yeterince iyi."

Aslında balık oldukça lezzetliydi. Yine de Taretha bir ısı-rık daha alıp ağzındaki lokmayı çiğnedi ve yüzüne hoşnut-suzluğunu belirten bir ifade takınarak yuttu. Tabağını kendi-sinden uzaklaştırarak gösterisine ufak bir katkıda bulundu. Babası bir portakalı soymaya başladığında Taretha gözlerini yumdu ve inledi.

"Özür dilerim..." Odadan fırlayarak çıkıp kendi odasına doğru koştu ve hastalanmaya başlıyormuş gibi sesler çıkardı. Anne babasının odasıyla aynı katta olan odasına varınca oda-daki oturağa eğilip gürültülü sesler çıkardı. Kendim hafifçe gülmekten alamadı. Eğer içinde bulunduğu durum bu kadar tehlike içermeseydi bu olanlar eğlenceli bile sayılabilirdi.

Kapı hararetili bir şekilde çalındı. "Hayatım, benim," dedi Clannia. kadın kapıyı açtı. Taretha boş oturağı göz önünden kaldırdı. "Zavalıcılık. Yüzün süt gibi bembeyaz olmuş."

En azından bunun için Taretha'nın numara yapmasına ge-rek yoktu. "Rica etsem... babam Efendimle görüşebilir mi? Sanırım..."

Clannia pespembe kesilmişti. Herkes Taretha'nın Blackmoore'un metresi olduğunu biliyorduydu da kimse bununla il-gili konuşmazdı. "Elbette, hayatım, elbete. Bu gece bizimle kalmak ister miydin?"

"Hayır," dedi hemen. "Hayır, ben iyiyim. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum." Elini tekrar ağzına götürdü ve Clannia başını salladı.

"Nasıl istersen, sevgili Tari'ciğim. İyi geceler. Bir şeye ih-tiyacın olursa bize haber ver."

Annesi kapıyı ardından kapayınca Taretha uzun ve derin bir nefes verdi. Şimdi gidişinin güvenli olacağından emin- ola-na kadar bekleyecekti. Mutfağın hemen yanındaydı ve orası da gece boyunca koşturmacanın en son sona erdiği yerd. Her yer sessizleştiğinde Taretha odasından ayrıldı. Önce mutfağa gidip eline geçirebildiği kadar yiyeceği yanındaki çuvala tıktı. O gün daha önce, Thrall'ın ihtiyacı olabileceğini düşünerek eski elbiselerden bazılarını yırtıp sargı haline getirmişti.

Blackmoore'un alışkanlıkları güneşin doğusuyla batışı ka-dar önceden tahmin edilebilir şeylerdi. Eğer akşam yemeğin-den içmeye başlamışsa, ki bu hep yaptığı bir şeydi, yemek biter bitmez yatağında Taretha'yla eğlenmeye hazır olurdu.

Ondan sonra da neredeyse körkütük halde sızar, bir daha da gün doğumuna kadar onu hemen hemen hiçbir şey uyandıramazdı.

Büyük salondaki uşakların konuşmalarını dinlemiş ve adamın

her zamanki gibi içmekte olduğunu öğrenmişti. Blackmoore onu bu gece görmemişti ve bu da adamın iyice asabi

bir ruh halinde olması demekti ama tuğgeneral şimdiye ka-dar uyumuş olmalıydı.

Taretha, Blackmoore'un odasına açılan kapının kilidini ya-vaşça açtı. İçeri girdikten sonra kapıyı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapadı. Kulağına gürültülü horultular geli-yordu. Artık .iyice emin olarak özgürlüğüne açılan geçide doğru kararlılıkla ilerledi.

Blackmoore aylar önce yine küfelik olduğu bir zamanda şaşaalı bir konuşması sırasında bundan bahsetmişti. Adam bundan kendisine bahsettiğini unutmuştu ama Taretha unut-mamıştı. Şimdiyse küçük

yazı masasının yanma gitti ve kü-çük bir çekmeceyi açtı. Parmağını yavaşça bastırınca sahte düğme eline düştü ve minik bir kutuyu açığa çıkardı.

Taretha anahtarı alıp kutuyu çekmeceye geri koydu ve çekmeceyi dikkatle kapadı. Sonra yatağa doğru döndü.

Sağ tarafta, taş duvarda bir halı asılıydı. Halının üstünde asil bir şövalye, bir hazine yığınım korumak için amasız bir siyah ejderhayla dövüşürken resmedilmişti. Taretha halıyı ke-nara itip odadaki gerçek hazineyi buldu: gizli bir kapı... Elin-den geldiğince sessiz bir şekilde anahtarı yuvasına yerleştirip döndürdü ve kapıyı açtı.

Taş basamaklar aşağıya, karanlığa iniyordu. Serin hava yü-züne çarptı. Küf ve taşlardaki rutubet kokusu burun delikle-rine hücum etti. Korkusunu yenmeye çalışarak zorlukla yut-kundu. Mum yakmaya cesaret edemedi. Blackmoore derin bir uykudaydı ama yine de bu çok riskliydi. Tuğgeneral onun ne yaptığını bilseydi onu feci şekilde döverdi.

Thrall'ı düşün, diye düşündü. Thrall'ın ne durumda olduğunu dü-şün. Onun için elbette ki basit bir karanlık korkusunun üste-sinden gelebilirdi.

Kapıyı arkasından kapattığında birden neredeyse hissedebileceği kadar mutlak bir karanlığın içinde kaldı. İçinde bir panik hissi, tuzağa yakalanmış bir kuş gibi çırpındı ama Taretha onu bastırdı. Burada kaybolması gibi bir ihtimal yoktu, tünel sadece tek bir yöne gidiyordu. Birkaç derin ve sakinleş-tirici nefes aldıktan sonra işe koyuldu.

Basamakları dikkatle inerken her seferinde önce sağ ayağı-nı uzatıp sonraki basamağı arıyordu. Sonunda ayağı yere değ-di. Bundan sonra tünel hafif bir açıyla aşağı doğru iniyordu. Blackmoore'un kendisine söylediklerini hatırladı: Bu lordların güvenliği için, hayatım, demişti. Bir yandan da şarap kokulu ne-fesi duyulabilecek kadar Taretha'nın üstüne eğiliyordu. Eğer bi kuşatma olursa da, eh, bizim güvende olmamızı sağlayacak bi yol var, se-nin ve benim.

Bu yol hiç bitmeyecek gibiydi. Taretha'nın korkuları akli-nin kontrolünü elinden almaya çalışıyordu. Ya çökerse? Ya bun-ca yıldan sonra çıkışı tıkanmışsa? Ya karanlıkta takılıp düşer ve bacağını kırarsam?

Taretha sinirlenerek zihninin içindeki korku dolu sesleri susturdu. Gözleri karanlığa uyum sağlamaya çalışmaya devam ediyordu ama etrafta hiç ışık olmadığından bu boş bir çaba olarak kalıyordu. Taretha ürperdi. Burası, bu karanlık çok soğuktu...

Sonsuz gibi gelen bir sürenin sonunda zemin tekrar yukarı doğru eğim yapmaya başlamıştı. Taretha içindeki koşma dürtüsüne direndi. Eğer şimdi kontrolünü kaybedip düşerse kendine çok kızacaktı. Kararlılıkla ilerlemeye devam etti. Bir yandan da adımlarım hızlandırmadan edemiyordu.

Bu onun hayalinin bir ürünü müydü yoksa dehşetli karan-lığın içinde bir parça aydınlık mı vardı? Hayır, hayal görmü-

yordu. İleride yukarıda kesinlikle bir aydınlık, vardı. Taretha daha da yaklaştı ve yavaşladı. Ayağı bir şeye takılıp öne doğ-ru tökezledi. Dizini ve ileri uzattığı elini çarpmıştı. Farklı yüksekliklerde taşlar vardı... Basamaklar! Bir elini ileri uzatıp basamakları ağır aksak adımlarla çıktı ve en sonunda araştıran parmakları tahtaya değdi.

Bir kapı... Bir kapıya varmıştı. Bir başka korkunç fikir zih-nini doldurdu: Ya kapı dışarıdan sürgülenmişse? Bu mantık-lı değil miydi? Eğer biri Durnholde'den bu yolla kaçabiliyor-sa kötü niyetli başka biri de aynı yoldan içeri girebilirdi. Mu-hakkak kilitle ya da sürgülü olmalıydı...

Ama değildi. Taretha yukarı uzanıp bütün gücüyle itti. •Yıllanmış menteşeler haykırdı ama kapı savrulacak açılıp bir gürültüyle yana düştü. Taretha sıçrayıverdi. Başını küçük, ka- .. re biçimli geçitten dışarı çıkarıp gözlerine vuran ışığın gün-düz gibi aydınlık olduğunu fark edince ancak rahatlayarak iç geçirdi ve bunun gerçek olduğuna kendini inandırabilirdi.

Atların, derilerin ve samanın tanıdık kokuları burnuna doldu. Küçük bir ahırdıydı. Tünelden tamamen dışarı çıkıp, kendisine dönüp uysal bir merakla bakan atlara sessizce ve güven verircesine fısıldadı. Dört taneydiler. Eyer ve yularları duvarda asılıydı. Taretha nerede olması gerektiğini hemen anladı. Yolun yakınında ama Durnholde'nin oldukça uzağın-da, işleri gecikmeye gelmeyecek olan atlıların yorgun binek-lerini dinç olanlarla değiştirmek için kullandığı bir kurye merkezi vardı. Işık duvarlardaki çatlaklardan içeri giriyordu. Taretha içinden geçmiş olduğu yerdeki kapıyı dikkatle kapa-yıp biraz samanla gizledi. Ahır kapısını yanma gidip açtı ve iki ayın verdiği beyaz-mavi, yoğun ışıktan dolayı neredeyse gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Tahmin etmiş olduğu gibi Durnholde'yi çevreleyen küçük köyün eteklerindeydi. Bu köyün sakinleri kale ahalisinin ihti-yaçlarını karşılayarak geçimlerini sağlıyorlardı. Taretha den-gesini sağlayabilmek için bir an bekledi. İşte, küçükken bir ejderha olarak hayal ettiği kayalık yüzey oradaydı.

Thrall kendisini oradaki mağarada aç ve belki de yaralı halde bekliyor olacaktı. Karanlık tüneldeki zaferiyle güç bu-ılan Taretha orkun olduğu tarafa doğru hızla ilerlemeye baş-ladı.

Küçük tepenin başından onun, ince silueti ay ışığında gü-müşü bir renge bürünmüş halde koştuğunu gördüğünde, Thrall bir sevinç çılgılığı koyvermemek için kendini güçlükle engelledi. Bunun yerine ona doğru atılmakla yetindi.

Taretha durdu, sonra giysisinin eteklerini kaldırıp o da ona doğru koşmaya başladı. İkisinin elleri birleşti ve birbiri-ni sıkı sıkı kavradı. Taretha'nın minik yüzünü gizleyen kuku-leta geriye düştüğünde Thrall onun yüzündeki geniş gülüm-semeyi gördü.

"Thrall!" diye haykırdı Taretha. "Seni görmek b kadar gü-zel ki, benim sevgili dostum!" Küçük ellerinin ancak sarabil-diği iki parmağı elinden geldiğince sıkı ve heyecandan ne-redeyse olduğu yerde sıçradı.

"Taretha," diye sevecen bir sesle gürledi ork. "İyi misin?"

Gülümseme bir an yok olup tekrar belirdi. "Yeterince iyi-yim. Ya sen? Yaptıklarını duyduk elbette! Lord Blackmoore un asabi ruh hali hiç hoş değildir ama bu senin özgür ol-man demek olunca onun sinirlenmesini iple çekiyorum. Ah..." Thrall'ın elini son bir kez sıktıktan sonra bırakıp taşı-dığı çuvala uzandı. "Yaralı ya da aç olup olmadığını bilmi-yordum. Fazla bir şey getiremedim.ama elimden geleni yap-tım. Biraz yiyecek ve sargı olarak "kullanmak için yırtılmış etekler var. Neyse ki ihtiyacın..."

"Tari," dedi Thrall nazikçe. "Yalnız gelmedim."

Mağaranın içinde bekleyen izcilerine işaret etti ve onlar da dışarı çıktı. Yüzleri hoşnutsuz, düşmanca

bir ifadeyle çarpıl-

mış ve kaşları çatılmış ti. Dimdik doğrulup kollarını muazzam göğüslerinde çaprazlamış, ters ters ona bakıyorlardı. Thrall, Taretha'nın vereceği tepkiyi dikkatle izledi. Kız şaşırılmış gö-rünüyordu ve bir an için yüzünde bir korkunun izi dalgalandı. Thrall onu suçlayamazdı. Ona eşlik eden iki ork, tehdit-kâr görünmek için ellerinden geleni yapıyordu. Ancak Taret-ha sonunda gülümsedi ve onlara doğru yaklaştı.

"Eğer siz Thrall'ın arkadaşıysanız, o zaman biz de arkadaş sayılırız," dedi ellerini uzatarak.

Orklardan biri küçümseyen bir ifadeyle homurdanarak onun elini itti. Bu itiş kızın canını yakacak kadar kuvvetli de-ğildi ama hafifçe dengesinin bozulmasına yetmişti. "Savaş Şe-fim, bizden çok fazla şey istiyorsunuz!" diye çıkıştı bir tane-si. "Emrettiğiniz gibi dişilere ve onların yavrularına dokun-mayacağız ama bunu..."

"Elbette yapacaksınız!" diye karşılık verdi Thrall. "Burada-ki, beni ikimizin de sahibi olan adamdan kurtarma riskine gi-ren dişidir. Şimdi bizim yardımımıza germek için tekrar ya-şamım riske atıyor. Taretha güvenilirdir. O farklıdır." Ona dönüp sevgi dolu gözlerle baktı. "O özeldir."

İzciler bakmaya devam etti ama şimdi az önceki önyargı-larından o kadar da emin değildiler. Birbirleriyle bakiştılar, sonra hepsi sırayla Taretha'nın ellerini sıktı.

"Getirdiğin şeyler için minnettarız," dedi tekrar insan di-linde konuşmaya başlayan Thrall. "Emin ol yemekler yenile-cek, sargılar da saklanacak. İhtiyaç duyacağımızdan kuşum yok."

Tari'nin yüzündeki gülümseme soldu. "Durnholde'ye sal-dırmak niyetindesin," dedi.

"Eğer başka çaremiz kalmazsa evet ama Blackmoore'u be-nim kadar sen de biliyorsun. Yarın ordum Durnholde'ye yü-rüyecek. Gerekirse saldırmaya hazır olacak ama önce Blackmoore'a bizimle konuşma fırsatı vereceğim. Durnholde iskân bölgelerinin kontrol merkezi. Onu yıkarsak bütün iskân böl-gelerini yıkmış oluruz. Ancak eğer görüşmeye gönüllü olur-sa kan dökmeyeceğiz. Tek istediğimiz halkımızın özgür kalması, ondan sonra insanları kendi haline bırakacağız."

Taretha'nın açık renk saçları ayların ışığında gümüş rengindeydi. Kız başını hüzünle iki yana salladı. "Asla anlaş-maz," dedi. "Buyruğundakilerin iyiliğini düşünemeyecek ka-dar kibirlidir."

"O zaman burada, bizimle kal," dedi Thrall. "Halkıma ka-dınlara ve çocuklara saldırmama emri verilecek ama savaşın harareti içinde onların güvenliğini garanti edemem. Geri dö-nersen tehlikede olacaksın."

"Eğer ortalıkta olmadığım anlaşılırsa birileri bir şeyler döndüğünü anlar," diye karşılık verdi Tari. "Onlar sizi bulup sizden önce saldırıya geçebilir. Ayrıca annemle babam da hâ-lâ oradalar. Blackmoore öfkesini onlardan çıkarır, bundan eminim. Hayır, Thrall. Benim yerim, her zaman olduğu gi-bi, Durnholde'dir; şimdi bile."

Thrall ona mutsuz bir ifadeyle baktı. Onun bilmediği ama orkun bildiği şey savaşın nasıl bir kargaşa yarattığıydı. Bu kan, ölüm ve panik dolu bir kargaşaydı. Elinden gelse onun güvende olmasını sağlardı ama Taretha kendi kararlarını ken-di verecekti.

"Çok cesursun," dedi izcilerden biri, beklenmedik bir şe-kilde söze girerek. "Bize halkımızı kurtarma fırsatım sağla-mak için kendi güvenliğini tehlikeye atıyorsun. Savaş Şefimiz doğruyu söylemiş. Görünüşe göre bazı insanlar şeref sözcü-ğünün anlamını anlayabiliyorlar." Bunu söyleyen ork başını eğerek Taretha'yı selamladı.

Taretha bu sözlerden mutlu olmuş görünüyordu. Tekrar Thrall'a döndü. "Bunu söylememin aptalca olduğunu biliyo-rum ama dikkatli ol. Seni yarın gece, zaferini kutlamak için görmek isterim." Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti:

Güçlerin hakkında söylentiler duydum, Thrall, bunlar doğ-ru mu?"

"Ne duyduğunu bilmiyorum ama samanlık öğretisini öğ-rendim. Evet, elementleri kontrol edebiliyorum."

Taretha'nın yüzü aydınlandı. "O zaman büyük ihtimalle Blackmoore karşında duramaz. Zaferinde merhametli ol, Thrall. Hepimizin onun gibi olmadığını biliyorsun. İşte, bu-nu almam istiyorum. Bu uzun zamandır bende değildi, artık onu saklamam doğru değilmiş gibi geliyor."

Başını eğip gümüş zinciri ve ucundaki hilal şeklindeki ta-kıyı boynundan çıkardı. Kolyeyi Thrall'ın eline bırakıp par-maklarını orkun eline sardı. "Sakla bunu. Çocuğun olursa ona ver. Belki bir gün gelir ben de onu ziyarete gelirim."

Bundan aylar önce yaptığı gibi Taretha bir adım öne çıkıp Thrall'ı elinden geldiğince kucakladı. Ork bu sefer bu hare-kete şaşırılmamış, ona memnuniyetle karşılık vermişti. Eliyle Taretha'nın ipeksi, altın sarısı saçlarını okşadı ve çaresizce ön-lerindeki çatışmadan ikisinin de sağ çıkmasını umut etti.

Kız geri çekildi, uzanıp orkun köşeli çeneli yüzüne dokun-du ve diğerlerine başıyla selam verip arkasına döndü. Sonra da kararlılıkla geldiği yoldan geri gitti. Thrall onun gidişini yüreğinde garip bir hisle, onun kolyesini sıkı sıkı tutarak sey-retti. Güvende ol, Tari. *Güvende ol.*

Tari ancak orklardan epey uzaklaştıktan sonra göz yaşları-nın yanaklarına dökülmesine müsaade etti. Çok korkuyordu, çok ama çok korkuyordu. Cesur sözlerine rağmen herkes gi-bi o da ölmek istemiyordu. Thrall'ın, halkını kontrol edebi-leceğini umuyordu ama onun benzersiz olduğunu da biliyor-du. Bütün orklar onun insanlara karşı olan hoşgörüsüne sa-hip değildi. Keşke Blackmoore mantıklı davranmaya ikna edilebilseydi! Ama bu ancak Taretha'nın birden kanatlanıp bü-tün bu olan. bitenden uçarak uzaklaşması kadar mümkündü.

Kendisi bir insan olsa da orkların zafer kazanmasını isti-yordu... Thrall'ın zafer kazanmasını istiyordu. Eğer o sağ ka-lırsa insanlara merhametli davranılacağını biliyordu ama eğer Thrall ölürse Taretha bunun olacağından o kadar da emin de-ğildi. Eğer Blackmoore kazanırsa.... İşte o zaman Thrall'ın bir köle olarak yaşadıkları, Blackmoore'un onu maruz bırakacağı işkencelerle kıyas bile edilemezdi."

Küçük ahıra geri dönüp yerdeki kapıyı açtı ve aşağıdaki tünele adımını attı. Düşünceleri Thrall la ve önlerindeki çatış-mayla o kadar meşguldü ki bu defa karanlık onu hiç rahatsız etmemişti.

Taretha, Blackmoore'un odasına giden merdivenleri çıkıp odaya açılan kapıyı yavaşça açtı.

Aniden karanlık fenerler açılmıştı. Taretha soluksuz kaldı. Gizli kapının tam karşısında, bir sandalyede oturan Blackmoore, onun yanındaki Langston ve iki kaba görünüm-lü, silahlı muhafız vardı.

Blackmoore tamamen ayıktı ve karanlık gözleri mum ışığında parlıyordu. Sakalının arasından, aç bir

yırtıcınıninkine . benzer gülümsemesi görünüyordu.

"Tam zamanında geldin, benim sevgili hainim," dedi sah-te bir sevecenlikle. "Biz de seni bekliyorduk:" on dokuz

f^P ün sisli ve kasvetli bir şafakla ağardı. Thrall havadaki i TT yağmur kokusunu duyabiliyordu. Kendisi düşmanı daha rahat görebilmek için güneşli bir günü tercih ederdi ama öte yandan yağmur askerlerinin soğukkanlılıkla-rını korumalarını sağlardı. Ayrıca eğer gerekirse Thrall yağ-muru kontrol edebilirdi. Şimdilik havayı kendi haline bırakı-caktı.

O, Cehennem çığığı ve Buzkurdu kabilesinden küçük bir grup önden gidecekti. Ordu onları takip edecekti. Aslında ağaçların sağlayacağı örtüyü kullanmayı tercih ederdi ama mevcudu neredeyse iki bin askeri bulan bir ordunun yolu kullanması gerekiyordu. Eğer Blackmoore izcilerini yollamışsa tuğgeneral onların gelişinden haberdar olacaktı. Thrall, kendisi Durnholde'deyken orada izciler olduğunu hiç hatırla-mıyordu ama artık her şey çok değişmişti.

Thrall'ın silahlı ve zırlı, küçük öncü grubu Durnholde'ye inen yolda kararlılıkla ilerliyordu. Ork şefi, küçük bir kuş ça-ğırıp ondan kendisi için etrafı kolaçan etmesini istedi. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra kuş geri döndü ve Thrall onun sesini zihninde duydu. Sizi görmüşler. Hızla kaleye çekiliyorlar. Di-ğerleri arkadan kuşatmak için harekete geçiyor.

Thrall'ın kaşları çatıldı. Bu, Blackmoore için fazla düzen-lydi. Yine de Thrall ordusunun mevcudunun Durnholde'de-ki adamların sayısının dört katı olduğunu biliyordu.

Kuş onun kocaman işaret parmağına tüneyip bekledi. Or-duma uç ve yaşlı, kör şamanı bul. Bana anlattıklarını ona da anlat.

Gövdesi altın sarısı ve siyah, kafası parlak mavi olan kuş mavi kafasını eğip Thrall'ın isteğini yerine getirmek için hava-landı. Drek'Thar şaman olduğu kadar eğitimli bir savaşçıydı da. Kuşun uyarısını nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilirdi.

Thrall yola devam etti. Ayakları durmadan ileri gidiyordu. Yol kıvrıldı ve sonra Durnholde bütün o mağrur ve katı gör-kemiyle karşılarında beliriverdi. Thrall grubunda bir değişim hissetti.

"Ateşkes bayrağını çekin," dedi. "Gelenekleri uygulayaca-ğız, bu onların erkenden ateş açmasını engelleyebilir. Daha önceleri iskân bölgelerini kolaylıkla dağıttık," diye açıkladı. "Şimdiyse karşımızda daha zorlu bir durum var. Durnholde bir kale ve ele geçirmesi kolay olmayacak. Ama sizi temin ederim, eğer görüşmeler başarısız olursa, Durnholde'nin ka-deri düşmektir."

Durumun bu raddeye gelmeyeceğini umuyordu ama en kötü olasılığı da bekliyordu. Blackmoore'un mantıklı davran-ması pek mümkün değildi.

O ve arkadaşları ilerlerken Thrall mazgallardaki ve devriye yolundaki hareketliliği görebiliyordu. Daha dikkatli baktığın-da topların ağızlarının ona doğru çevrilmekte olduğunu gör-dü. Okçular mevzilendi ve birkaç düzine atlı şövalye, hızlı bir şekilde kalenin yanlarından çıkıp taş binanın önünde dizildi-ler. Ellerinde mızraklar olan şövalyeler atlarını durdurdular ve beklemeye başladılar.

Thrall yine de ilerlemeye devam etti. Muazzam tahta ka-pının üstündeki surlardaki hareketlilik arttı. Orkun kalp atış-ları biraz hızlandı. Bu Aedelas Blackmoore'ydi. Thrall durdu. Bağırılabilcek kadar yakın mesafedeydiler. Ork şefi daha faz-la ilerlemeyecekti.

"Vay vay vay," dedi Thrall'ın gayet iyi hatırladığı, anlaşıl-maz bir ses. "Sakin bu benim evcil orkumun büyümüş ha-li olmasın."

Thrall karşısındakinin tuzağına düşmedi. "Selamlarımı sunarım, Tuğgeneral," dedi. "Ben buraya evcil hayvan olarak değil bir ordunun lideri olarak geldim. Geçmişte adamlarını-zı ciddi anlamda yenilgiye uğratmış bir ordunun lideri ola-rak... Ama bu gün, eğer beni buna zorlamazsanız, onlara kar-şı bir harekette bulunmayacağım."

Langston devriye yolunda, lordunun yanında duruyordu. Buna inanamıyordu. Blackmoore dut gibi sarhoştı. Tam-mis'in lordunu yatağa taşımasına itiraf etmek istemeyeceği kadar çok' kez yardım etmiş olan Langston, Blackmoore'u bu kadar sarhoş ve ayakta görmemişti. Ne yaptığını sanıyordu bu adam?

Blackmoore tabii ki kızı takip ettirmişti. Gizlilik ustası ve keskin gözlü bir izci, onun tünelden çıkabilmesi için kurye ahırındaki kapının sürgüsünü açmıştı. Sonra onun Thrall'ı ve diğer birkaç orku selamladığını görmüştü. Kızın onlara bir çuval yiyecek verdiğini, canavarı kucakladığını (Kutsal Işık adı-na) ve artık bir gizliliği kalmamış olan tünelden geri döndü-ğünü görmüştü. Blackmoore önceki akşam sarhoş numarası yapmıştı ve kız onun yatak odasına girip Blackmoore, Langs-ton ve diğerleri tarafından karşılanıp şaşkına döndüğünde tuğgeneral gayet ayıktı.

Taretha konuşmak istememiş ama gizlice takip edildiğini öğrendikten sonra Blackmoore'u Thrall'ın barış konuşmak için geldiği konusunda ikna etmek için telaşla dil dökmüştü. Bu fikir Blackmoore'un feci şekilde canını sıkıyordu. Langston'u ve diğer muhafızları kovalamıştı. Langston onun kapı-sından metrelerce uzaktan bile Blackmoore'un saydığı küfür-leri ve hatta ete çarpan elinin sesini duyabiliyordu.

Şu ana kadar Blackmoore u bir daha görmemişti. Gerçi Tammis ona rapor vermişti. Blackmoore en hızlı at binicileri-ni takviye getirmeleri için göndermişti ama onlar en azından dört saatlik mesafedeydiler. Yapılacak en mantıklı şey, ateşkes bayrağı çekmiş olan orku yardım gelene kadar lafa tutmaktı. Aslında âdetler, Blackmoore'un orklarla konuşsunlar diye kü-çük bir grup göndermesini gerektirirdi. Herhalde Blackmoore emri her an verebilirdi. Evet, yapılacak en mantıklı şey buy-du. Eğer doğru hesap ediyorsa, ki Langston öyle yaptığını dü-şünüyordu, ork ordusu iki bin askerin üzerindeydi.

Durnholde'de beş yüz kırk adam vardı ve bunların da dört yüzden azı savaş görmüş, deneyimli savaşçılardı.

Langston rahatsızca bakmakta olduğu ufukta hareketlenme gördü. Tek tek seçemeyeceği kadar uzaktaydılar ama muazzam, yeşil bir ork denizinin yavaş yavaş tepeden aşağı inmeye.başladığını görüyor ve durmak bilmeyen, sinir bozucu da-vulların sesini duyuyordu.

Thrall'ın ordusu...

Sabah havası serin olmasına rağmen Langston kollarının altlarının ter içinde kaldığını hissetti.

"Bu ü, Thrall," diyordu Blackmoore, Thrall ona tiksintiy-le bakarken eski savaş kahramanı dengesini yitirdi ve surlara tutundu. "Aklından ne geçiriyorsun?"

Thrall'ın yüreğinde acıma ve kin duyguları tekrar karşı karşıya geldi. "İnsanlarla bir daha savaşmak istemiyoruz Ta-bii eğer bizi kendimizi savunmaya mecbur etmezsen. Ama elinde yüzlerce ork esiri var, Blackmoore. Onları aşağılık is-kân bölgelerinde tutuyorsun. Onlar öyle ya da böyle serbest kalacaklar. Bunu gereksiz yere daha fazla kan dökmeden hal-ledebiliriz İskân bölgelerinde esir olarak tutulan orkların hepsini bırakmaya razı olursan vahşi doğaya çekileceğiz ve insanları yalnız bırakacağız."

Blackmoore başını' geriye atıp güldü. "Vay," dedi nefesi kesilerek. Gülerken döktüğü gözyaşlarını siliyordu. "Vay, sen kralın soytarısından bile betersin, Thrall. Köle. Yemin ederim seni şimdi seyretmek, gladyatör arenasında seyretmekten da-ha eğlenceli. Şuna bak! Tam cümleler kuruyor, Kutsal Işık adına! Merhamet nedir bildiğini sanıyorsun, öyle değil mi?"

Langston giysisinin kolunun şiddetle çekildiğini hissetti. .Olduğu yerde sıçradı ve sonra dönüp karşısında Çavuş'u gör-dü. "Seni pek sevdiğim söylenemez, Langston," diye homur-dandı adam. Gözleri çıkmak çıkmaktı. "Ama en azından ayıksın. Blackmoore'un çenesini kapamak zorundasın! Onu oradan indir! Orkların ne yapabileceğini gördün."

"Teslim, olamayız herhalde!" diye inledi Langston. Aslın-da için için bunu istiyordu.

"Hayır," dedi Çavuş. "Ama en azından onlarla konuşma-ları için adamlarımızı göndermeliyiz, müttefiklerimiz buraya ulaşana kadar zaman kazanmalıyız. Takviye istedi, değil mi?"

"Elbette, istedi," diye tısladı Langston. Aralarındaki konuş-ma Blackmoore tarafından duyulmuş ve adam kan çanağına dönmüş gözlerini onlara çevirmişti. Ayağının dibinde küçük bir çuval vardı ve Blackmoore neredeyse ona takılıyordu.

"Ah, Çavuş!" diye haykırdı, ona doğru sendeleyerek. "Thrall' Burada eski bi dostun var!"

Thrall iç çekti. Langston aralarında en sakin olanın ork ol-duğunu düşündü. "Hâlâ burada olmana üzülüm, Çavuş."

"Ben de öyle," diye Çavuş'un mırıldandığını duydu Langston. Çavuş bu kez yüksek sesle: "Çok uzun zamandır uzaklardaydın, Thrall," dedi.

"Blackmoore'u orkları bırakmaya ikna ederseniz, bana öğ-rettiğiniz ve benim de koruduğum şerefim adına yemin ede-rim ki bu surların içindeki kimseye zarar gelmeyecektir."

"Lordum," dedi Langston tedirgin bir şekilde. "Son çatış-mada sergilendiğini gördüğüm güçleri hatırlıyorsunuz Thrall beni yakaladı ve gitmeme izin verdi. Sözünü tuttu. Onun sa-dece bir ork olduğunu biliyorum ama..."

"Bunu duydun mu, Thrall?" diye böğürdü Blackmoore. "Sen sadece bi orksun! Bu salak Langston bile öyle diyo! Na-sıl bi insan bi orka teslim olur?" Blackmoore hızla öne doğ-ru gelip surdan aşağı eğildi.

"Bunu niye yaptın, Thrall?" diye feryat etti yıkılmış bir halde. "Sana her şeyi verdim! Sen ve ben, biz ikimiz senin bu yeşil derilileri İttifak'a karşı yönetip istediğimiz bütün yemeklere, şaraplara ve altınlara sahip olabildik!"

Langston dehşetle irkildi. Blackmoore şimdi hainliğini du-yabilecek herkesin karşısında haykırıyordu. En azından Langs-ton'un adını anmamıştı... yani şimdilik. Langston, Blackmoore'u surlardan aşağı itip kaleyi Thrall'a hemen teslim edecek cesarete sahip olmak isterdi.

Thrall bu fırsatı kaçınmadı. "Bunu duydunuz mu, Durnholde insanları!" diye böğürdü. "Lordunuz ve efendiniz he-pinize ihanet edecek! Ona karşı ayaklanın, onu alıp bize tes-lim edin ki gün sona erdiğinde hem canınız, hem de kaleniz hâlâ sizin olsun!"

Ancak ani bir isyan dalgalanması olmadı. Thrall onları suçlayamayacağını düşündü. "Sana bir kez daha söylüyorum, Blackmoore: Ya anlaşmayı görüşürsün ya da ölürsün."

Blackmoore dimdik doğruldu. Thrall şimdi onun sağ elin-de bir şey tuttuğunu görüyordu. Bu bir çuvaldı.

"İşte cevabım, Thrall!"

Elini çuvala uzatıp içinden bir şey çıkardı. Thrall onun ne olduğunu göremiyordu ama Çavuş ve Langston'un irkilerek geri çekildiklerini gördü. Sonra o şey hızla orka doğru fırladı ve yere çarpıp Thrall'ın ayaklarının dibine kadar yuvarlandı.

Taretha'nın görmeyen mavi gözleri ona kesik başından bakmaktaydı.

"İşte ben hainlere bunu yaparım!" diye haykırdı, devriye yolunda deli gibi dans etmekte olan Blackmoore. "İşte biz sevgimize ihanet edenlere bunu yaparız... Her şeyi alıp hiç-bir şey vermeyenlere... Lanetin laneti orklara merhamet eden-lere bunu yaparız!"

Thrall onu duymuyordu. Kulaklarında bir gök gürültüsü uğuldamaktaydı. Dizlerinin bağı çözüldü ve ork yere çöktü. Midesindekiler boğazına kadar geldi ve görüşü dalgalanmaya başladı.

Bu olamazdı. Tari olmamalıydı. Kesinlikle Blackmoore bi-le masum birine böylesi bir alçaklığı yapamazdı.

Ancak huzur verici bilinçsizlik haline kavuşamayacaktı. İnatla kendilideydi ve uzun sarı saçlara, mavi gözlere ve kesil-miş, kanlı boyna bakmaktaydı. Sonra korkunç görüntü bulanıklaştı. Yüzü nemle kaplandı. Göğsü ıstırap içinde daralırken Thrall, çok uzun zaman önce Tari'nin ona söylediklerim hatırladı: Bunlara gözyaşı denir. Çok üzgün olduğumuzda, ruhumuz allak bu-lak olduğunda, yüreğimizi dolduran acıdan yer bulamadıklarında dökülürler.

Ancak acının yöneleceği başka bir yer vardı. Harekete, in-tikama yönelecekti. Şimdi Thrall'ın görüşü kırmızıya bürün-müştü. Ork başını geriye atıp daha önce hiç hissetmediği bir hiddetle haykırdı. Çığlığının saf öfkesi gırtlığını yakmıştı.

Gökyüzü kaynamaya başladı. Düzinelerce şimşek bir an için göz kamaştırıcı bir biçimde bulutlan yarı. Ardından patlayan gök gürültüsünün gumbürtüsü kaledeki adamları neredeyse sağır etti. Çoğu, silahlarını yere atıp dizlerinin üs-tüne çöktü. Ork liderinin ezici acısını yansıttığı açıkça görü-len bu göksel öfke gösterisi, dehşet içindeki adamların an-lamsız şeyler mırıldanmasına neden olmuştu.

Thrall'ın hiddetini çaresiz bir keder olarak algıladığı belli olan Blackmoore güldü. Gök gürültüsünün son gumbürtüle-

ri de yok olup gidince tuğgeneral bağırdı: Senin yıkılma-yacağını söylemişlerdi! İşte yıktım seni, Thrall. Seni Yıktım!"

Thrall'ın çılığı kesildi ve ork bakışlarını Blackmoore'a dikti. Bu mesafeden bile, artık düşmanı olan Blackmoore'un vahşi cinayetiyle neye sebep olduğunu sonunda anladığını ve yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyordu.

Thrall bunu barışçıl bir şekilde sona erdirebileceğini uma-rak gelmişti. Blackmoore'un yaptıkları bu ihtimali tamamen yok etmişti. Blackmoore başka bir gün daha görmeyecekti ve onun istihkâmı ork saldırısı karşısında narin bir cam gibi dar-madağın olacaktı.

"Thrall..." Bu, Thrall'ın ne durumda olduğundan emin olamayan Cehennemçılığı'ydı. Göğsü hâlâ keder ve geniş, yeşil yüzünden süzölmeye devam eden yaşlarla dolu olan Thrall'ın bakışları Cehennemçılığı'nı delip geçti. Cehennemçılığı'nın yüzüne anlayışlı ve onaylayan bir ifade yerleşti.

Güçlü iradesini yavaş yavaş kontrol altına alan Thrall iri savaş çekicini kaldırdı. Ayaklarını birbiri ardına, güçlü, dü-zenli bir tempoda yere vurmaya başladı. Diğerleri de hemen ona katıldı ve yer hafifçe sarsılmaya başladı.

Langston, kızın on metre aşağıda yatan başına iğrenerek ve dehşet içinde baktı. Blackmoore'un içindeki zalimlik belir-tilerinden haberdardı ama asla böyle bir şeyi...

"Sen ne yaptın!" Sözler, Blackmoore'u yakalayıp kendisi-ne çevirmiş olan Çavuş'un ağzından gürleyerek çıktı.

Blackmoore isterik bir şekilde gülmeye başladı.

Çıgılları duyan ve sonra taştaki hafif sarsıntıyı hisseden Çavuş'un içi buz kesti. "Lordum, yeri sallıyor... Ateş açmalıyız!"

"İki bin tane ork hep birden ayaklarını yere vuruyor. Herhalde yer sallanırlar!" diye hırladı Blackmoore. Tekrar surla-ra döndü. Belli ki söyleyecekleriyle orka daha fazla işkence et-mek niyetindeydi.

Mahvolduk, diye düşündü Langston. Artık teslim olmak için çok geçti. Thrall iblis büyüsünü kullanarak kaleyi ve için-deki herkesi kızın başına gelenlere karşılık olarak yok edecek-ti. Dudakları kımıldadı ama hiç ses çıkmadı. Çavuş'un kendisine bakmakta olduğunu hissedebiliyordu.

"Kahrolasica soylu, yüreksiz piç kuruları sürüsü sizi," di-ye tısladı Çavuş, sonra da böğürdü: "Ateş!"

Toplar ateşlendiğinde Thrall irkilmedi bile. Ardından yük-selen acı dolu çıgılları duyuyor ama hiçbir şey hissetmiyor-du. Kederini üstünden atarak Toprağın Ruhunu çağırırdı ve Toprak karşılık verdi. Toprak düzgün, keskin, dosdoğru uza-nan bir çizgi şeklinde kırılıp kabardı. Thrall'ın ayaklarının di-binden devasa kapaıya doğru dümdüz, sanki dev bir yeraltı ya-ratığı çukur kazıyormuşçasına ilerledi. Kapaı sarsıldı. Etrafın-daki taşlar titredi ve birkaç küçük taş düştü ama bu, iskân bölgelerinin eğrelti surlarından daha sağlam yapılmış oldu-ğundan yerinden oynamadı.

Blackmoore çıgık attı. Benliğinin odağı keskinleşmişti ve adam Taretha Foxton'un idam emrini verebilecek kadar içti-ğinden beri ilk kez net bir şekilde düşünebiliyordu.

Langston abartmamıştı. Thrall'ın güçleri uçsuz bucaksızdı ve tuğgeneralin orku yıkma taktiği başarısız olmuştu. Aslında bu onun öfkesini çok daha fazla artırmıştı ve Blackmoore pa-nik halinde, midesi bulanarak izlerken yüzlerce... hayır, bin-lerce... muazzam, yeşil vücut bir ölüm nehri halinde yoldan aşağı akıyordu.

Buradan gitmeliydi. Thrall onu öldürecekti.. Blackmoore bunu biliyordu. Her nasılsa Thrall onu bulacak ve Taretha'ya yaptıkları için onu öldürecekti...

Tari, Tari, seni sevmiştim, bana bunu neden yaptın?

1

Birisi bağıırıyordu. Sevimli yüzü pespembe olmuş, gözleri korkuyla büyümüş olan Langston bir kulağına bir şeyler zır-valıyor ve Çavuş 'un anlamsız gürültüler çıkaran sesi diğer ku-lağını dolduruyordu. Blackmoore aciz bir şekilde onlara dik-ti bakışlarını. Çavuş tükürürcesine bir şeyler daha söyleyip adamlara döndü. Adamlar topları doldurup ateşlemeye devam ediyorlardı. Blackmoore'un aşağısındaysa atlı şövalyeler ork saflarına hücum ediyordu. Savaş naraları ve birbirine çarpan çelik sesleri duydu. Adamlarının siyah zırhları orkların çirkin yeşil derileriyle bir olmuş ve şurada burada beyaz postların bir anlık görüntüsü... Kutsal ışık adına, Thrall gerçekten or-dusuna beyaz kurtları çağırmaı başarmış mıydı?

"Çok fazlalar," diye fısıldadı. "Çok fazla ork var. Öyle çoklar ki..."

Kalenin surları tekrar sarsıldı. Blackmoore'un hiç duymadığı bir korku içini ürpertiyle doldurdu ve tuğgeneral dizle-rinin üstüne çöktü. Bu halde, bir köpek gibi sürünerek, ba-samakları inip avluya vardı.

Blackmoore şövalyelerin hepsinin dışarıda -dövüştüğünü... ve de öldüğünü düşündü. İçeride kalmış olan insanlar çıgık atıyor ve kendilerini korumak için ne bulabilirlerse topluyorlardı. tirpanlar, yabalar ve hatta genç Thrall'ın dövüş yetene-ğini bilemediği tahta eğitim kılıçları... Tuhaf ama aynı zamanda tanıdık bir koku Blackmoore'un burnuna doldu. Korku, evet bu oydu. Bu kötü koku geçmişteki savaşlarda üstüne sinmiş-ti, onun ölenlerin cesetlerinden yükseldiğini duymuştu. Bu berbat kokunun midesini nasıl alt üst ettiğini unutmuştu.

Böyle olmamalıydı. Şu anda sarsılmakta olan kapıların di-ğer tarafındaki orklar onun ordusu olmalıydı. Onların dışarı-dan durmadan Blackmoore'un ismini haykıran liderleri onun uysal, itaatkâr kölesi olmalıydı. Tari'nin burada olması gere-kirdi... Hem, o neredeydi sahiden?... Ve sonra hatırladı; ken-di dudaklarında onun hayatını alan emrin şekillenmesini ha-cırladı ve kendim berbat hissetti. Kendi adamlarının karşısın-daydı ve bedeni... ve ruhu hastaydı.

"Kontrolünü kaybetti!" diye böğürdü Langston, Çavuş'un. kulağının birkaç santim yanında. Top gümbürtüleri, kılıç kal-kan şangırtıları ve acı dolu çıgıllıklar arasında sesini duyurma-ya çalışıyordu. Ve surlar tekrar sarsıldı.

"Kontrolünü çoktan kaybetmişti!" diye ona bağırdı Çavuş. "Komuta sizde, Lord Langston! Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Teslim olalım!" diye haykırdı Langston, hiç düşünme-den. Gözleri on metre aşağıdaki savaşa olan Çavuş başım iki yana salladı.

"Artık bunun için çok geç! Blackmoore hepimizi mahvet-ti. Artık Thrall bir daha barış görüşmesine karar verene kadar dövüşmek zorundayız... tabii eğer öyle bir karar verirse. Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye tekrar sordu Çavuş.

"Ben... ben..." Akla mantıklı gelebilecek gibi görünen bü-tün fikirler Langston'un zihninden uçup gitmişti. Bunun adı savaştı, o bunun için yaratılmamıştı... ve şimdi ikinci kez onun tam ortasına düşmüştü. Kendisinin bir korkak olduğu-nu biliyordu ve bu yüzden kendinden iğreniyordu ama bu, gerçeği değiştirmiyordu.

"Benim, Durnholde'nin savunmasında komutayı almamı ister misiniz, efendim?" diye sordu Çavuş.

Langston nemli ve minnettar gözlerini kendisinden yaş ça büyük adama çevirip başını salladı.

"Tamam o zaman," dedi Çavuş. Avludaki adamlara dönüp emirler yağdırmaya başladı.

O anda kapı paramparça dağıldı ve bir ork dalgası, ülke-nin en sağlam yapılı kalesinin avlusuna akın etti.

YİRMİ

Gökyüzü açılır gibi oldu ve bir yağmur örtüsü sağanak halinde inerek Blackmoore'un koyu renk saçlarını kafatasına yapışmasına ve adamın birden kayganlaşmış olan çamurlu avlu toprağında kaymasına neden oldu. Blackmoore yere sertçe düşmüş, rüzgâr da onu hareketsiz bırak-mıştı. Ayağa sürünerek kalkıp yoluna devam edebilmek için kendini zorladı. Bu kanlı, gürültülü cehennemden sadece bir tek çıkış yolu vardı.

Blackmoore odasına vardı ve yazı masasına atıldı. Titreyen parmaklarıyla anahtarı aradı. Anahtarı elinden iki kere düşür-dükten sonra ancak yatağının yanındaki duvar halısına tökez-leyerek vardı ve dokumayı olduğu yerden söküp atarak anah-tarı yuvasına oturtabilirdi.

Kilidi açan Blackmoore ileri fırladı. Basamakları fark etme-den, paldır küldür aşağı vardı. Ancak sarhoş bedeni bir bez bebeğinki gibi gevşekti ve birkaç çürük dışında bir zarar gör-memişti. Odasındaki kapıdan süzülen ışık sadece birkaç met-re mesafeyi aydınlatıyor, ondan sonrası mutlak bir karanlığa açılıyordu. Yanında bir lamba getirmesi gerekirdi ama artık bunun için çok geçti. Birçok şey için çok geçti.

Bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızla koşmaya baş-ladı. Diğer taraftaki kapı hâlâ sürgüsüz olacaktı. Kurtulabi-lir, ormanın içine kaçabilir ve daha sonra, katliam sona er-diğinde geri dönüp bahane olarak... Bilemiyordu. Bir şey bulurdu.

Yer tekrar sarsıldı ve Blackmoore yere yuvarlandı. Altında-ki küçük çakılları ve üstünün başını kaplayan tozu toprağı hissetti. Sarsıntı geçtiğinde yavaşça ayağa kalktı ve kolları ile-ri uzanmış halde ilerlemeye başladı. Uçuşan yoğun toz top-rak bulutu şiddetle öksürmesine neden oldu.

Birkaç adım ilerledikten sonra parmakları muazzam bir taş yığınıyla karşılaştı. Tünel burada çökmüştü. Kontrolünü ta-mamen kaybettiği kısa bir süre boyunca Blackmoore tırnak-larıyla kendine yol açmaya çabaladı. Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağ-layarak yere çöktü. Peki ya şimdi? Şimdi Aedelas Blackmoore'a ne olacaktı?

Yer tekrar sarsıldı ve Blackmoore ayağa fırlayıp geldiği yoldan geri dönmek için koşmaya başladı. İçindeki korku ve suçluluk duygusu güçlüydü ama hayatta kalma içgüdüğü da-ha da güçlüydü. Tüyler ürperici bir ses boşluğu vardı ve Blackmoore, içine dolan bir korku dalgasıyla birlikte, tünelin hemen ardında tekrar çökmekte olduğunu anladı. Duyduğu dehşetin verdiği bir hızla odasına doğru koşmaya başladı. Tü-nelin tavanı, sanki hemen arkasından geliyormuş gibi, onu yarım metre kadar farkla ıskaladı.

Basamakları sendeleyerek çıkıp kendini ileri attı ve o anda tünelin geri kalanı da heybetli bir gümbürtüyle aşağı indi. Blackmoore odanın zeminindeki hasırlara, sanki bu birden çıldırmış olan dünyada tutunabilecek bir destekmişçesine ya-pıştı. Dehşetli yer sarsıntıları bitmek bilmiyor gibiydi.

Sonunda sarsıntı kesildi. Blackmoore kıpırdamadı. Sadece taş zeminde yüzükoyun uzanarak, nefes nefese yattı.

Bir kılıç, birden karşısında belirip burnunun birkaç santim ötesinde çınlayarak durdu. Haykıran Blackmoore çabucak ge-riledi. Bakışlarını yukarı kaldırdığında karşısında, elinde bir kılıçla duran Thrall'ı gördü.

Kutsal ışık korusun ki, Blackmoore, Thrall'ın ne kadar ko-caman olduğunu unutmuştu. Thrall siyah plaka zırh içinde ve elinde devasa bir kılıçla, Blackmoore'un yüzükoyun yatan vücuduna bir dağın çevresindeki düzlüklere tepeden baktığı gi-bi tepeden bakıyordu. Muazzam, biçimsiz çenesinde önceden de hep bu... bu görünüş mü vardı?

"Thrall, açıklayabilirim," diye kekeledi Blackmoore.

"Hayır, açıklayamazsın," dedi Thrall, çok sakın bir sesle. Sesi hiddetli^ çıksaydı Blackmoore bu kadar korkmayacaktı. "Hiçbir açıklama yok. Sadece uzun süredir beklenen bir ka-pışma var. Ölümüne bir düello. Kılıcı al."

Blackmoore bacaklarını altına topladı. "Ben... ben..."

"Kılıcı al," diye tekrarlardı Thrall, boğuk sesiyle. "Yoksa senin işini orada korkmuş bir çocuk gibi otururken bitiri-rim."

Blackmoore titreyen elini uzatıp kılıcın kabzasını kavradı.

Güzel, diye düşündü Thrall. En azından Blackmoore ona karşı koyarak Thrallın tatmin duymasını sağlayacaktı.

İlk aradığı kişi Langston olmuştu. Yer altındaki kaçış tüne-linin varlığı konusunda bilgi vermesi için genç lordun gözü-nü korkutmak çok kolay olmuştu. Bunun, Taretha'nın kendi-sini görmek için gizlice kullandığı yol olduğunu anlayınca Thrall'ın içindeki yara yeniden deşilmiş ti.

Depremlerden tüneli tıkamalarını istemişti. Böylece Black-moore aynı yoldan geri dönmek zorunda kalacaktı. Thrall beklerken odadaki eşyaları öfkeyle kenara itmiş ve son karşı-laşma için küçük bir alan açmıştı.

Blackmoore'un sendeleyerek ayağa kalkmasını seyretti. Bu gerçekten de, gençliğinde hem huşu duyduğu, hem de korktuğu adamla aynı kişi miydi? Buna inanmak çok güçtü. Bu adam hem duygusal anlamda, hem de bedenen çökmüştü. Bir an için acıma hissinin belli belirsiz gölgesi Thrall'ın yü-reğinden tekrar geçiverdi ama bunun, Blackmoore'un yaptığı zalimlikleri örtmesine izin vermeyecekti. "Gel haydi," diye hırladı Thrall.

Blackmoore hamle yaptı. İçinde bulunduğu durum düşü-nülürse Thrall'ın beklediğinden çok daha hızlı ve dikkatliydi. Thrall'ın darbe almaması için gerçekten çabuk tepki vermesi gerekmişti. Darbeyi savuşturduktan sonra Blackmoore'un tek-rar saldırmasını bekledi.

Kapışma Durnholde'nin efendisini canlandırmış gibiydi. Yüzüne bir öfke ve kararlılık ifadesi yerleşmiş, hareketlerine denge gelmişti. Blackmoore sola hamle yapacak gibi yapıp Thrall'ın sağma şiddetli bir darbe savurdu. Thrall yine de sal-dırıyı başarılı bir şekilde engelledi.

Şimdi ork saldırıya geçmiş ve Blackmoore'un kendini sa-vunabilmesine hem şaşırmış, hem de biraz sevinmişti. Black-moore'un tek derdi korumasız olan sol yanma aldığı hafif sıyrıldı. Adanı zaafını fark etmiş ve kalkan olarak kullanabile-ceği bir şey aranmaya başlamıştı.

Thrall bir hırıltı sesi çıkararak kapıyı menteşelerinden sök-tü ve Blackmoore'a doğru fırlattı. "Korkağın kapısının ardına saklan," diye haykırdı.

Bir ork için gayet iyi bir kalkan olabilecek olan kapı elbet-te Blackmoore için fazla büyüktü. Adam kapıyı öfkeyle kena-ra itti.

"Hâlâ geç sayılmaz, Thrall," dedi orku şok eden bir bi-çimde. "Bana katılırsan birlikte hareket edebiliriz. Elbette ork-ları serbest bırakacağım ama bana onların da aynı senin ya-pacağın gibi, benim için, benim sancağımın altında savaşaca-ğına dair söz verisen."

Thrall, Blackmoore hiç beklenmedik bir hamle yaptığında kendini savunamayacak kadar öfkelenmişti. Ork kılıcını za-manında kaldıramamış ve Blackmoore'un kılıcı onun zırhına tangırdayarak inmişti. Bu başarılı bir darbeydi ve Thrall m ya-ra almasını engelleyen tek şey zırhı olmuştu.

"Hâlâ sarhoşsun, Blackmoore. Bir an için bile olsa o gö-rüntüyü..."

Taretha 'nın mavi gözlerinin kendisine dayanamayacağı bir biçimde bakışını hatırlayınca, Thrall'ın gözünün önündeki kırmızılık tekrar belirmişti. Geri çekilip Blackmoore'a en azından kendini savunma fırsatı vermek istemişti ama artık bu umurunda bile değildi. Bir sahil şeridini döven dev dal-gaların duyarsız hiddetiyle Thrall, Blackmoore'un üstüne yüklendi. Her darbeye, hiddet dolu her haykırıpta bu adamın ellerinde geçirdiği işkence dolu gençliğini dışa vuruyordu. Blackmoore'un kılıcı elinden uçtuğunda Thrall, Taretha'nın yüzünü gördü. Onun insanları ve orkları saran, aralarında fark gözetmeyen dostane gülümsemesini gördü.

Thrall, Blackmoore'u bir köşeye sıkıştırdığında o sefil adam çizmesinden bir hançer çıkarıp silahı Thrall'ın yüzüne doğru salladı. Hançer orkun yüzünü kıl payı iskalamıştı. Thrall intikam arzusuyla haykırarak kılıcını kaldırıp hızla in-dirdi.

Blackmoore hemen ölmemişti. Kanı kırmızı bir sağanak gibi şiddetle fışkırırken, güçsüz parmakları vücudunun iki ya-nını kavramış halde nefes nefese yatıyordu. Bakışlarını yuka-rı çevirip camlaşmış gözleriyle Thrall'a baktı. Ağzının kena-rından kan süzülmekeydi. Thrall'ı şaşırtan bir şekilde gülüm-sedi.

"Sen... seni ne yaptıysam osun... gurur duyuyorum..." de-di ve bedeni gevşeyip duvara yığıldı.

Thrall istihkâmdan ayrılıp avluya çıktı. Şiddetli yağmur her yanma saldırıyordu. Cehennemçiğliği her adımıyla sula-rı etrafa sıçratarak hemen onun yanma geldi. "Rapor ver," dedi Thrall, gözleri etrafı tararken.

Durnholde'yi ele geçirdik, Savaş Şefim," dedi Cehennemçiğliği. Her tarafına kanlar sıçramıştı ve kızıl gözlerin-de alev alev bir parıltıyla, coşkulu bir görünümü vardı. "İn-sanların takviye güçleri hâlâ kilometrelerce mesafede. Dire-niş gösterenlerin çoğu kontrol altına alındı. Kaleyi aramayı hemen hemen tamamladık ve savaşa girmeyenleri dışarı çı-kardık. Dişiler ve yavru-ları, emrettiğiniz gibi, zarar görme-diler."

Thrall kendi savaşçılarından oluşan kümelerin insan erkek-lerini çevrelediğini gördü. Adamlar çamura oturtulmuş halde kendilerini tutsak alanlara bakıyordu. Ara sıra içlerinden biri hareketlenir gibi oluyor ama çabucak eski yerine geri çekil-mek zorunda bırakılıyordu. Thrall orkların tutsaklara hücum etmeyi fena halde istemelerine rağmen bir şey yapmadıkları-nı fark etmişti.

"Bana Langston'u bul." Cehennemçiğliği, Thrall'ın buyru-ğunu yerine getirmek üzere hızla uzaklaştı ve Thrall bir kü-meden diğer kümeye gezmeye başladı. İnsanlar ya korkmuş ya da öfkeliydi ama şu anda Durnholde'nin kimin elinde ol-duğu açıktı. Thrall, Cehennemçiğliği'nin geri gelişiy-le o tara-fa döndü. Cehennemçiğliği, Langston'u kılıcıyla yerinde mü-dahalelerle dürterek Thrall'ın önüne getirmişti.

Langston hemen Thrall'ın önünde diz çöktü. Bundan bel-li belirsiz bir tiksinti duyan ork ona ayağa kalkmasını emret-ti. "Şimdi komuta sende, yanılıyor muyum?"

"Şey, Çavuş... evet. Evet, bende."

"Sana vereceğim bir vazife var, Langston." Thrall onunla karşılıklı, yüz yüze durmak için eğildi. "Sen ve Blackmoore'un nasıl bir ihanet planı içerisinde olduğunuzu sen de ben de biliyoruz. İttifak'ınıza ihanet edecektiniz. Sana günah-larından kurtulmak için bir fırsat öneriyorum, tabii eğer ya-rarlanmasını bilirsen"

Langston un gözleri orkunkileri inceledi ve yüzündeki korku izleri biraz azaldı. Adam başım salladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"İttifak'ınıza bir mesaj ilet. Onlara bugün burada olanları anlat. Onlara, eğer barışçıl yolu seçerlerse onlarla ticarete ve işbirliğine hazır olduğumuzu göreceklerini söyle, tabii halkı-mın geri kalanım, serbest bırakmaları ve bizlere topraklar... verimli topraklar... tahsis etmeleri şartıyla. Savaş yolunu se-çerlerse daha önce benzerini hiç görmedikleri bir düşmanla karşı karşıya gelecekler. Bundan on beş sene önce güçlü ol-duğumuzu düşünüyorsan... bu, bugün savaş meydanında karşılaşacakları düşmanla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Sen benim orduma karşı yapılan iki savaşta sağ kalma şansı-na eriştin. Eminim, onlara bizim yarattığımız tehdidin bütün derinliğini gerektiği gibi nakledebilirsin."

Langston'un çamur ve kan lekelerinin ardındaki yüzü sol-muştu ama yine de bakışlarını Thrall'ın gözlerinden ayırmı-yordu.

"Ona at ve erzak ver," dedi mesajının anlaşıldığı konus-un-da ikna olan Thrall. "Langston

engellenmeden üstlerine gidecek. Halkının iyiliği için, seni dinlemelerini umarım. Şimdi git."

Cehennemçiliği, Langston'u kolundan yakaladı ve onu ahıra götürdü. Thrall, talimatları uyarınca, insanların başında beklemeyen orkların istihkâmdan tedarik toplamakla meşgul olduğunu gördü. Atlar, büyükbaş hayvanlar, koyunlar, tahıl dolu çuvallar, bandaj olarak kullanılacak malzemeler... bir or-dunun ihtiyaç duyacağı her şey yakında yeni Güruh'un elin-de olacaktı.

Orkun konuşması gereken bir adam daha vardı. Bir an sonra Thrall onu buldu. Çavuş'un adamlarından oluşan küçük grup silahlarını teslim etmemişti ama onları kullandıkları da yoktu. Bu, orkların da, insanların da silahlı olduğu ama iki tarafın da bir çatışmayı tırmandırmaya hevesli olmadığı bir tereddüt haliydi.

Çavuş'un gözleri Thrall'in yaklaştığını görünce ihtiyatlı bir ifadeyle kısıldı. İnsanları çevreleyen orklar, Savaş Şefi'ne yol vermek için birbirlerinden ayrıldılar. Çavuş ve Thrall uzun bir müddet birbirlerini süzdü. Sonra, Çavuş'un bile bekleme-yeceği kadar hızlı bir şekilde, Thrall'in eli Çavuş'un kulak memesine uzandı ve kaim, yeşil parmakları altın halkayı sıkı-ca kavradı. Sonra Thrall yine aynı çabuklukla küpeyi olduğu yerde bırakarak geri çekildi.

"Beni çok iyi eğittiniz, Çavuş," diye gürlledi Thrall.

"Sen çok iyi bi öğrenciydin, Thrall," diye karşılık verdi Çavuş, ihtiyatlı bir şekilde.

"Blackmoore öldü," dedi Thrall. "Halkınız kaleden çıkarılıyor ve biz burada konuşurken tedarikler orklar tarafından toplanıyor. Durnholde şu anda sadece ben istediğim için ayakta duruyor." Bunu daha açık bir şekilde göstermek için ayağını bir kez yere vurdu ve toprak şiddetle sarsıldı.

"Bana merhamet kavramım öğrettiniz. Şu anda bu dersi-niz için minnettar olmanız gerekli. Birkaç dakika içinde Durnholde'yi yerle bir etmek niyetindeyim. Takviye birlikle-riniz size yardım etmek için zamanında varamayacak. Eğer adamlarınız teslim olursa onların ve ailelerinin buradan git-melerine izin verilecek. Yemeğiniz, suyunuz ve hatta silahla-rınız olmasını garanti edeceğiz. Teslim olmayanlar yıkıntıla-rın altında kalıp ölecek. Bu kale ve onun iskân bölgelerini ko-ruyan şövalyeleri olmadan halkımızın geri kalanını özgürlük-lerine kavuşturmamız kolay olacak. Bu her zaman için benim tek amacımdı."

"Öyle miydi?" diye sordu Çavuş. Thrall onun aklından Blackmoore'un geçtiğini biliyordu.

"Amacım adaletti," dedi Thrall. "Ve bu da bu amaca hiz-met etti ve de edecek."

"Kimseye zarar gelmeyeceği konusunda bana söz veriyor musun?"

"Evet," dedi başını kaldırıp onun adamlarına bakan Thrall. "Eğer bize direniş göstermezseniz özgürce gitmenize izin verilecek."

Buna cevap olarak Çavuş silahını çamurlu toprağa attı. Bir sessizlik oldu ve sonra silahlı adamlar da aynısını yaptı. Savaş bitmişti.

Orkların ve insanların hepsi kaleden güvenli bir şekilde dı-şarı çıktıktan sonra Thrall Toprağın Ruhunu çağırdı.

Bu yer iyi olan hiçbir şeye hizmet etmiyor. Hiçbir suçu olmayan tut-sakları barındırdı ve kötülüğe büyük bir güç sağladı. Yık onu. Yık onu.

Kollarını açtı ve tempolu bir şekilde ayaklarını yere vur-maya başladı. Gözlerini kapayan Thrall küçük hücrelerini hatırladı. Blackmoore'un yaptığı işkenceyi ve birlikte eğitim aldı-ğı adamların gözlerindeki aşağılamayı hatırladı. Aklından ge-çirdiği hatıralar şoke edici bir acıyla doluydu. Onları zihnin-den kovmadan önce kısa bir süre için ortaya çıkmalarına izin veriyordu.

Yık onu. Yık onu!

Yer bu savaşta son kez olarak gümbürdedi. Heybetli yapı-lar un ufak olurken çıkan ses kulakları sağır ediyordu. Top-rak yukarı doğru dalgalandı. Sanki kaleyi yutuyordu. Thrall'in savaştığı her şeyi temsil eden sembol işte yıkılıyordu. Yer so-nunda durulduğunda heybetli Durnholde'den geriye kalan sadece bir kaya yığını ve biçimsiz tahta parçalarıydı. Orklar-dan muazzam bir sevinç çığlığı yükseldi. Bitkin ve endişeli insanlar sadece bakıyorlardı.

Bu yığının içinde bir yerde Aedelas Blackmoore'un cesedi vardı.

"Onu yüreğinde gömmedikçe yeterince derine gömülmüş sayılmaz," dedi yanından gelen bir ses. Thrall dönüp bakın-ca Drek'Thar'ı gördü.

"Sen bilge bir orksun, Drek'Thar," dedi Thrall. "Belki de fazlasıyla bilgesin."

"Onu öldürmek iyi miydi?"

Thrall cevap vermeden önce düşündü. "Bunun yapılması gerekiyordu," dedi. "Blackmoore zehirdi. Sadece benim için değil, daha başka birçokları için de." Bir an duraksadı. "Onu öldürmeden önce bana... bana benimle gurur duyduğunu söyledi. Benim, o beni ne yaptıysa o olduğumu söyledi. Drek'Thar, bu düşünce beni çok rahatsız etti."

"Elbette sen Blackmoore seni ne yaptıysa osun," diye kar-şılık verdi Drek'Thar. Thrall bu cevap karşısında şaşkına dön-müş ve huzursuz olmuştu. Drek'Thar, Thrall'in zırhlar için-deki koluna nazikçe dokundu.

"Ayrıca sen Taretha seni ne yaptıysa osun. Ve Çavuş ve Cehennemçiliği ve Kıyametçekici ve ben, hatta Karşarkısı... Sen her savaşın seni biçimlendirdiği kişisin. Ve sen kendinin biçimlendirdiği kişisin... Sen, bütün klanların lordusun." Yaş-lı şaman eğilerek selam verdi ve sonra dönüp yardımcısı Palkar'ın eşliğinde uzaklaştı. Thrall onların gidişini seyretti ve bir gün Drek'Thar kadar bilge bir ork olmayı umut etti.

Cehennemçiliği yanma yaklaştı. "İnsanlara su ve yemek verildi, Savaş Şefim. Keşif kolu, insanların takviye birlikleri-nin yakında burada olacağını bildirdi. Gitmemiz gerek."

"Çok kısa bir süre sonra... Gerçekleştirmeni istediğim bir vazife var." Cehennemçiliği'ne kapalı yumruğunu uzattı ve sonra avucunu açtı. Ucunda hilal biçimli bir ay olan gümüş bir kolye Cehennemçiliği'nin uzattığı eline düştü. "Foxton denen insanları bul. Muhtemelen ancak şimdi kızlarının öl-dürüldüğünden haberdar olmuşlardır. Bunu onlara ver ve on-lara... onlara yaslarını paylaştığımı söyle."

Cehennemçiliği eğilerek selam verdi ve Thrall'in buyru-ğunu yerine getirmek üzere ayrıldı. Thrall derin bir nefes al-dı. Ardında geçmişi, bir zamanlar Durnholde olan yıkıntı vardı. Önündeyse geleceği, yeşil bir deniz, beklenti içindeki hal-kı vardı.

"Bugün..." diye sesini herkesin duyabileceği kadar yüksel-terek haykırdı. "... bugün, halkımız büyük bir zafer kazandı. Heybetli Durnholde kalesini yerle bir edip onun iskân bölge-leri üstündeki hâkimiyetini kırdık. Ancak henüz ne dinlene-biliriz, ne de bu savaşı kazandığımızı iddia edebiliriz. Halen hapishanelerde çürümekte olan bir sürü kardeşimiz var ama onların yakında özgür kalacağını biliyoruz. Onlar da sizler gi-bi ork olmanın ne demek olduğunu tadacak, mağrur ırkımı-zın arzusunu ve gücünü öğrenecekler.

Bizler yenilmeziz. Zafer bizim olacak çünkü davamız hak-lı bir dava. Şimdi gidip kampları bulalım ve halkımızı özgür bırakalım!"

Muazzam bir sevinç çığlığı yükseldi ve Thrall etrafındaki binlerce mağrur, güzel ork yüzüne baktı. Ağzıları açıldı. Yumrukları havada sallanıyordu. İri vücutlarındaki her çizgi neşelerini ve heyecanlarını yansıtıyordu. İskân bölgesindeki miskin yaratıkları anımsayıp, onları bu kadar yükseklere taşı-yan ilhamı verenin kendisi olduğunu fark ederek neredeyse acı dolu bir haz hissetti. Bu düşünce gurur vericiydi.

Halkının onun adını haykırmasını izlerken içi derin bir huzurla doldu. Bunca yıl süren arayıştan sonra sonunda ka-derinin nerede yattığını biliyordu, kim olduğunu bütün ben-liğiyle biliyordu:

Durotan oğlu Thrall... Güruh'un Savaş Şefi.

O, artık evindeydi. -

SON